

Giới thiệu Để Gió Lau Khô Nước Mắt

Truyện teen hay nhất kì này xoay quanh về những bài học về gia đình, bạn bè, tình yêu của cô gái mang hai dòng máu Việt - Pháp — Lâm Đình Nhi. Cô là một cô gái có vỏ bọc lạnh lùng hoàn hảo, bên trong không chỉ sắt bén mà còn có sự ảm áp như những cô gái khác. Những dòng tâm sự chân thật, những suy nghĩ khác biệt, những phản xạ nhanh nhạy,... đều được ẩn chứa trong con người giá băng của Đình Nhi.

“Gió không bao giờ dừng chân vì bất kì một ai cả. Gió có thể thổi tan bao nhiêu kí ức vụn vỡ trôi đi thật xa. Gió hay cười, gió hay vui cùng những nỗi buồn ở trong lòng tôi. Gió phải chấp nhận vị trí cô đơn quanh quần áo đó trong cuộc sống này. Hãy để tôi tan vào cơn gió...”

◆ Nhân vật trong truyện hay:

✓ Lâm Đình Nhi ✓ Phan Thiên Bảo ✓ Phương Mai Thy ✓ Trương Gia Thế ✓ Hà Nhã Phương ✓ Lê Dương Khánh Anh ✓ Nguyễn Thiên Kim ✓ Trần Phan Dương Minh ✓ Hàn Phương Linh ✓ Tô Hữu Kiệt ✓ Lâm Cát Như ✓ Trương Thành Nam ✓ Lâm Quốc Thiên

Hãy cùng Đình Nhi khám phá những điều bất ngờ trong **Để Gió Lau Khô Nước Mắt** nhé ♥

Bạn đang đọc truyện *Để Gió Lau Khô Nước Mắt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 1

Lâm Đình Nhi - Cô đã sống cùng mấy đứa bạn Phương Mai Thy, Hà Nhã Phương, Nguyễn Thiên Kim đã 2 tháng ở Việt Nam kể từ khi các cô từ Pháp trở về.

Vì đang trong kỳ nghỉ hè nên các cô tối ngày cứ rong chơi thế thôi.

[Chuông báo thức] của Đình Nhi vang lên. Cô cau mày khó chịu rồi cũng với tay đến chiếc điện thoại trên chiếc tủ gỗ kế bên giường.

Phòng của Đình Nhi chỉ vắn vắn vài màu trắng và một số màu nâu của gỗ. Phòng rất rộng nhưng không vì thế mà cô lại lười dọn dẹp. Phòng cô rất sạch sẽ, thoáng mát. Phòng của cô thì đâu phải ai muốn vào là vào, chỉ có những ai đã xin phép qua cô và cô đã đồng ý thì mới có thể, nhưng chả ai vào quá 5 phút cả.

Sau khi đã tỉnh táo, Đình Nhi bước vào toilet để VSCN. Trên người cô chỉ có chiếc áo phông trắng, váy đen giản dị. Chải tóc, mọi thứ đang xong xuôi. Cô rời khỏi phòng và xuống tầng dưới

- Chào tiểu thư ạ - Các người hầu lần lượt cúi chào cô

- Tiểu thư ngồi xuống dùng bữa cùng các tiểu thư khác đi ạ - Quản Gia

- Vâng - Đình Nhi

Cô nhẹ nhàng kéo ghế ngồi xuống, từ tốn ăn. Kế bên cô là Mai Thy, đối diện là Nhã Phương và Thiên Kim.

- Một tuần nữa là trường Fly nhập học rồi á - Mai Thy

- Há? Gì mà sớm thế - Nhã Phương & Thiên Kim

- Hai cô nương ơi, mình nghỉ hè cũng 2 tháng 10 ngày rồi chứ ít gì - Đình Nhi

- Nói thiệt là cũng ít mà... - Thiên Kim chu cái mỏ lên cãi

- Còn một tuần lận mà ! Đi chơi cho thoải thích ! - Nhã Phương nói giọng hí hửng

- Đi đâu? - Mai Thy

- Không biết - Nhã Phương nhún vai cười cười

- Vậy cũng la làng. Đình Nhi nè, đi du lịch cả tuần luôn đi — Mai Thy hỏi ý kiến Đình Nhi

- Cơ mà đi đâu mới được - Đình Nhi

- Biển Nha Trang ! - Mai Thy, Nhã Phương, Thiên Kim đồng thanh

- Okie. Giờ thì ăn sáng đi - Đình Nhi cuối xuống ăn tiếp

...

Đã đến Trung Tâm Thương Mại. Cả bọn kéo nhau vào trong

Vừa vào Đình Nhi đã va trúng một người con trai chạc 17 tuổi, tóc được nhuộm bạc

Cô ngã xuống nền gạch.

" Bạch "

Chàng trai đó quay lại, chỉ đứng nhìn Đình Nhi đang nằm ôm đất mẹ

- Ê có sao không ? - Mai Thy chạy lại đỡ Đình Nhi

- Không sao. - Đình Nhi nói bằng giọng khá lạnh

- Anh kia! Sao không biết xin lỗi đi hả? - Nhã Phương quát thẳng vào mặt anh chàng đó

- Mau xin lỗi bạn tui đi - Thiên Kim nói thêm

- Sao phải xin lỗi? - Anh chàng đó

- Ê! Có lỗi với người ta thì mau xin lỗi đi - Gia Thế vỗ vai anh

Anh chàng đó - Phan Thiên Bảo. Mang 2 dòng máu Anh - Việt. Sở hữu mái tóc bạc. Vẻ đẹp tuấn tú

- Tao có lỗi gì ? - Thiên Bảo lạnh lùng

- Mau xin lỗi đi chứ !! - Nhã Phương nhăn mặt

- Thôi, tao không sao đâu. Với lại tao là người va vào hấn mà - Đình Nhi đứng dậy, phủi quần áo

- Xin lỗi anh - Đình Nhi cúi người 45 độ. Ngược lên với gương mặt vô hồn, không cảm xúc nhưng không vì thế mà mất đi vẻ đẹp toả nắng của cô

Bọn cô đi đến chỗ khác để lại khuôn mặt ngơ ngác của bốn chàng trai đó

- Nhỏ kia xinh vệt - Gia Thế như muốn tọt nước bọt ra khỏi mồm

- Mê gái vừa thôi ông - Khánh Anh vỗ vỗ mặt Gia Thế

- Vậy tao hỏi mày không mê à? - Gia Thế quát

- Mày nghĩ sao vậy ? Đương nhiên là có rồi - Khánh Anh nhún vai

- Vậy cũng la làng - Gia Thế nói rồi kéo Thiên Bảo đi theo

- Tụi mày không bao giờ không cãi nhau cả - Dương Minh thở dài ngao ngán

- Người ta nói có cãi nhau mới là bạn bè tốt mà, phải không Gia Thế - Khánh Anh đi tới khoác vai Gia Thế hỏi

- Ai bạn bè với mày - Gia Thế đổi

- Thôi nào anh bạn - Khánh Anh

- Bộ tao già lắm hay sao mà kêu anh ? - Gia Thế trợn mắt nhìn Khánh Anh

- Nhìn kĩ thì già thiệt - Khánh Anh cười ha hả

Cuộc trò chuyện không biết đến bao giờ kết thúc

...

Hôm sau

Sáu giờ sáng, Đình Nhi cùng Mai Thy, Nhã Phương và Thiên Kim đã có mặt tại phòng khách và đang thu dọn đồ đạc vào xe.

[Chuông điện thoại] của Đình Nhi vang lên. Cô móc điện thoại ra và bắt máy

- Alo ? - Đình Nhi

- [...]

- Không được bố à. Con chuẩn bị đi du lịch cùng tụi bạn rồi - Đình Nhi cau mày

- [...]

- Bố à con bảo không được mà

- [...]

- Trờì ạ bố muốn con sống sao ?

- [...]

- Tuần sau con về

- [...]

- Vâng. Con sẽ cố gắng về sớm

- [...]

- Chào bố - Đình Nhi nói rồi cúp máy

- Sao vậy ? - Mai Thy

- Không có gì. Bố tao bắt tao về Pháp làm chuyện gì ấy - Đình Nhi nói

- Mà kệ đi. Tao hẹn bố tuần sau rồi. Giờ thì đi chơi - Đình Nhi giơ tay thẳng lên trời rồi leo lên xe ngồi. Cả bọn cũng vậy

Chiếc xe mui trần màu đen phóng như gió. Gió thổi làm tóc của Đình Nhi bay trong gió, nhìn cứ như trong truyện cổ tích vậy. Cộng với vẻ đẹp không tì vết của cô giúp cho cô trở nên hoàn hảo. Còn thêm vẻ mạnh mẽ có đôi chút lạnh lùng làm cô trở nên nổi bật hơn. Ánh mắt vô hồn như sâu trong đó là những nỗi buồn thầm.

Cầm lái từ sáu giờ sáng đến tận một giờ trưa nên bã vai Đình Nhi tê cứng.

Vừa đến nơi, sau khi mướn khách sạn 5 sao của Nha Trang, Đình Nhi đã kéo tụi cô ra biển.

Tụi cô chỉ mặc áo tay vans tay dài và chiếc quần shorts ngắn. Năm tay nhau đi dưới bãi biển cát trắng xoá.

Bỗng Nhã Phương thấy bốn người con trai nào trông rất quen đang ngồi ở dưới bãi cát ấy. Nhã Phương chạy ào đến đó không thèm chờ bọn kia

Dừng lại ở chỗ bốn con người đó. Nhã Phương hốt hoảng la lên:

- Oh My God !

Đó chính là bốn người con trai quen thuộc — Thiên Bảo; Gia Thế; Khánh Anh; Dương Minh. Sau khi nghe tiếng hét luôn bay trời bay đất. Bốn chàng trai quay lại nhìn Nhã Phương với ánh mắt khó hiểu

- Ồ - Cả 4 chàng

- Gặp hoài bây - Gia Thế

- ... - Nhã Phương đang cứng họng

- Gì vậy Nhã Phương - Cả 3 cô nàng chạy lại hỏi

- Ồ - Gia Thế; Khánh Anh; Dương Minh. Riêng Thiên Bảo là chỉ nhìn thôi

- Chết rồi. Thằng Thiên Bảo sắp bị hội đồng - Khánh Anh hét lên

- ? - Đình Nhi nhìn Thiên Bảo. Trông có vẻ quen nhưng vì anh đeo mắt kính nên không thể thấy được.

- Thiên Bảo ! - Gia Thế

- Gì? - Thiên Bảo

À. Đình Nhi đã xác định được là ai. Anh chàng mà cô đã va phải lúc ở Trung Tâm Thương Mại. Cô đứng đấy, im lặng

- Máy sắp bị hội đồng đó - Gia Thế đùa

Thiên Bảo chỉ nhếch mép

- Có duyên lắm mới gặp lại nhau đó nha - Dương Minh cười

- Phải rồi - Nhã Phương nói nhấn mạnh như đầy ẩn ý

- Thôi gặp nhau rồi thì đi chơi cùng nhau đi - Khánh Anh lên ý kiến

- Được đó! Càng đông người càng vui mà - Thiên Kim khoái chí

- Máy bạn ở khách sạn nào vậy? - Gia Thế

- 5 sao _ khách sạn PYD - Nhã Phương

- Vậy cùng khách sạn với bọn này rồi. Bọn này ở tầng 12 phòng 125 - Khánh Anh

- Tụi này cũng ở tầng 12. Phòng 130 lận - Nhã Phương nhanh nhẩu

- Vậy cũng gần nhau rồi. Mà hai cậu kia có vẻ không được thân thiện ha - Gia Thế

- À. Đó là Đình Nhi với Mai Thy. Hai cậu ấy khá lạnh lùng đó - Thiên Kim

- Giống cái thằng Thiên Bảo tụi này rồi - Gia Thế nói rồi chỉ về hướng mà Thiên Bảo đang ngồi

- À, anh chàng này hôm qua va phải Đình Nhi tụi này rồi - Nhã Phương

- Tụi tao chết rồi hả - Mai Thy đứng đằng sau Nhã Phương và Thiên Kim la lên

- Ồ sorry! À bây giờ đi đâu đây? - Nhã Phương

- Đi mua hải sản lại đây ăn đi - Gia Thế lên ý kiến

- Hay đấy ! Tụi mình đi, cho Mai Thy, Đình Nhi với Thiên Bảo ngồi đó đi - Thiên Kim nói rồi cả đám bỏ đi mua. Chỉ còn ba đứa kia là còn ở đó

Mai Thy thấy Thiên Bảo cứ ngồi thẩn thờ ở đó hoài nên nắm tay Đình Nhi lại ngồi kế Thiên Bảo. Khoảng cách còn khá xa nên Mai Thy cứ ép ép Đình Nhi sát bên Thiên Bảo

- Con này... - Đình Nhi định la toáng lên nhưng bị Mai Thy chặn họng

- ... - Thiên Bảo chẳng nói gì, thậm chí không thèm nhìn

- Khát nước quá. Tao đi mua nước tí - Mai Thy nói rồi bỏ đi

Đình Nhi hiểu con bạn nên ngồi im lặng. Đôi mắt nhìn về xa xăm.

- ... - Cả hai không nói gì. Cảnh vật im lặng hẳn, lâu lâu chỉ nghe thấy tiếng gió thổi và vài tiếng nho nhỏ của sóng biển

- Chào anh - Cuối cùng, câu nói từ cửa miệng của Đình Nhi cũng vang lên

- Chào ... - Thiên Bảo có vẻ không thoải mái

- Anh... Tên gì? - Đình Nhi cố gắng thốt ra từng chữ

- Phan Thiên Bảo - Thiên Bảo cứ nhìn về xa xăm phía biển

- Ồ... - Đình Nhi chả biết nói gì nữa

- Còn cô? - Tuy câu nói hơi tiết kiệm lời nhưng cũng khá dài đối với Thiên Bảo

- Lâm Đình Nhi - Đình Nhi cười nhẹ
- Tên đẹp đấy - Thiên Bảo vẫn không nhìn Đình Nhi
- Cảm ơn - Đình Nhi nói xong thì cùng nhìn về hướng biển xa xăm

Được một hồi lâu không thấy tụi bạn trở về. Đình Nhi đứng dậy, đang định đi kiểm tụi bạn thì một đám người đàn ông chặn đường cô

- Gì đây? - Đình Nhi nói giọng cộc
- Cô em xinh tươi đi đâu đấy
- ... - Đình Nhi chả nói gì
- Sao không nói gì hết vậy?
- Tôi không giỏi nói chuyện với người không cùng đẳng cấp - Đình Nhi nhếch mép
- Cô em mạnh miệng quá ha
- Ồ - Đình Nhi ờ nhẹ rồi nhìn về hướng Thiên Bảo
- Ai đấy
- Không biết - Đình Nhi nói giọng lạnh
- Cô em lạnh lùng quá ha
- Đủ chưa ? Khôn hồn thì tránh ra cho tôi nếu không muốn đi thăm ông bà sớm ha - Đình Nhi hết lòng kiên nhẫn
- Mạnh miệng quá ha! Xem cô em làm gì được nào - Người đàn ông ấy
- Được thôi - Đình Nhi nói rồi lấy chân đạp vào bụng ông ấy. Dùng tay lật người ông ấy xuống đất một cách đau đớn.
- Aa - Người đàn ông ấy rên rỉ
- Được rồi chứ? Tôi đi đây - Đình Nhi nói rồi bước đi

Thiên Bảo, anh ấy vừa nghe tiếng của những người lạ thì quay sang nhìn. Khi thấy được những kĩ thuật võ điều luyện của cô, anh ta hạ mắt kính râm xuống. Mắt chữ A mồm chữ O

- Ê Hello - Mai Thy vừa chạy đến nhưng chỉ thấy mỗi Thiên Bảo thì nói tiếp:
- Đình Nhi đâu rồi ? - Mai Thy quay mọi hướng để tìm
- Cô ấy đi rồi - Thiên Bảo
- Há? Đi đâu thế ạ? - Mai Thy
- Hình như về khách sạn - Thiên Bảo
- À, cảm ơn anh. À anh đi cùng tôi vào khách sạn chứ? - Mai Thy
- Tôi cũng định đi - Thiên Bảo nói rồi đứng dậy

Bước vào thang máy. Mai Thy lên tiếng:

- Hình như anh tên Thiên Bảo?
- Ừm - Thiên Bảo hết sức lạnh lùng

Mai Thy chẳng nói gì thêm. Đến tầng 12 _ đường ai nấy đi

Sau khi mở cửa và bước vào

- Đình Nhi ! - Mai Thy gọi

- Hà? - Giọng Đình Nhi nói vọng ra
- Mà đang làm gì đấy? - Mai Thy
- Tắm ! Người đầy cát như này mà không tắm sao chịu nổi
- Tắm lẹ rồi tới tao

Đình Nhi bước ra chỉ mặc áo sơ mi cánh dơi rộng đen và quần Short ngắn đen khoe làn da trắng nõn của cô

- Tụi kia chưa về à - Đình Nhi vừa sấy tóc vừa hỏi
- Ủa. Lúc này tao đi mua nước về chỉ thấy Thiên Bảo à - Mai Thy vừa lựa quần áo vừa nói
- Hần cũng " ngồi nhây " gớm - Đình Nhi
- Tao đi tắm đây ~ - Mai Thy nói rồi bước vào phòng tắm

Từ sáng giờ Đình Nhi chẳng có gì lót dạ. Sau khi chải tóc gọn gàng thì cô đi mua đồ ăn. Cùng lúc Thiên Bảo cũng bước ra.

- ... - Cả hai nhìn nhau nhưng chẳng nói gì

Cùng đi xuống tầng trệt nhưng trong thang máy chẳng ai nói lời nào

Vừa xuống tới đã thấy tụi Nhã Phuong. Cả bọn:

- Ồ
- Hai người đi hẹn hò hả - Nhã Phuong cười cười
- Mà đừng có điên - Đình Nhi nói giọng lạnh lùng rồi bước ra. Nói tiếp:
- Hải sản đâu?
- À. Nãy ở dưới không thấy ai nên tụi tao ăn trước rồi - Thiên Kim cười cười
- Bạ'n ' tốt ' hết biết - Đình Nhi nói xong thì đi luôn.
- Ê ! Hi hi - Gia Thế đặt tay lên vai của Thiên Bảo rồi đứng cười
- ? - Thiên Bảo
- Tụi mua đồ ăn đi nha. Tụi tao đi trước ~ - Gia Thế nói xong kéo tụi kia vô thang máy chạy luôn

Thiên Bảo nhếch mép rồi cũng bỏ đi

~

Ở Trung Tâm Thương Mại không xa khách sạn mấy.

Sau khi Đình Nhi đã lựa vài món ăn liền xong thì mang tới quầy tính tiền thì chợt một chàng trai bước đến cạnh cô:

- Tôi trả tiền cho nhé !
- Tôi quen anh à? - Đình Nhi lạnh lùng
- Tôi là Tô Hữu Kiệt ! - Hữu Kiệt giới thiệu
- Ồ - Đình Nhi nhếch mép
- Tôi trả tiền giúp nhé ! - Hữu Kiệt lặp lại câu nói ban nãy
- Tôi không thiếu tiền - Đình Nhi lạnh lùng
- Trước lạ sau quen mà, coi như quà vậy - Hữu Kiệt nài nỉ
- Tôi không cần - Đình Nhi nhếch mép rồi đưa thẻ thanh toán cho chị nhân viên rồi bỏ đi

- Lạnh lùng gớm ! Xem em lạnh lùng với tôi được bao lâu - Hữu Kiệt sau khi trả tiền cho mình rồi chạy theo hướng Đình Nhi

Bám đuôi Đình Nhi đến lúc khuya quẹo. Hữu Kiệt chẳng thấy Đình Nhi đâu nên loay hoay tìm. Chợt...

- Aaa - Hữu Kiệt đau điếng

Đình Nhi đang bóp cổ anh.

- Bám theo tôi làm gì ?

- Tôi không có

- ... - Đình Nhi chẳng nói gì nhẹ nhàng bóp cổ anh mạnh hơn

- Tại tôi tôi thích cô

Đình Nhi thả tay ra liếc nhẹ Hữu Kiệt

- Thế sao?

- Phải ! - Hữu Kiệt tươi rói như sắp được Đình Nhi đồng ý vậy

Đình Nhi nhếch mép:

- Nhưng tôi không thích anh :)

#KN

#Degiokhonoquocmat

Bạn đang đọc truyện *Để Gió Lâu Khô Nước Mắt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Một tuần sau tại Pháp

Ở một căn văn phòng, một cô gái đang ngồi đối diện với một người đàn ông đã trạc tuổi

- Cái gì ? Bố đùa với con đấy à ? - Tiếng hét của Đình Nhi

- Bố không đùa, tối nay là buổi đính hôn tiến hành rồi. Chiều nay con đi gặp người ta đi - Bố Đình Nhi

- Bố bảo con về đây là chỉ vậy thôi á ? - Đình Nhi lạnh nhạt

- Phải, chỉ thế thôi.

- Con không đi - Đình Nhi nói rồi với lấy chiếc áo khoác vest nữ rồi bỏ đi

- Đình Nhi - Ông nói vọng theo nhưng vô ích

Rời khỏi Trung Tâm Thương Mại do Lâm Gia quản lý tại Pháp. Cô liền đặt vé trở về nước trong con tít gần không bao giờ người

...

Hôm sau

- Hahaha

- Bố mày buồn cười thật, đừng một cái là cho đính hôn - Mai Thy không ngừng cười

- Tao bực ổng lắm, quyết định mà không cho người khác biết! - Đình Nhi khoanh tay, ngồi trên ghế salon kế Mai Thy
- Kệ đi mày ơi, thử đi xem ? Lỡ là một anh chàng cao to, đẹp trai thì sao ? Hà ? - Nhã Phương vừa duỗi móng vừa nói
- Mày bớt dùm đi ! Cao to, đẹp trai thì con Đình Nhi cũng đâu để ý - Thiên Kim
- Phải rồi ha - Nhã Phương
- Nếu muốn đi thì bây giờ tao cũng đang ở Pháp rồi - Đình Nhi
- Vậy là mày muốn đi hà ? - Mai Thy
- Tao chỉ ví dụ thôi, tao chưa biết người ta là ai mà - Đình Nhi
- Thôi bỏ đi, giờ đi chơi đi - Nhã Phương
- Đi đâu ? - Mai Thy hỏi
- Bowling đi ! - Đình Nhi ra ý kiến
- Okieeee - Cả bọn đồng ý

...

- Ê cầm nước phụ tao với !! - Nhã Phương kêu in ỏi khi một mình cô cầm hết 4 ly trà sữa

Đình Nhi chạy ra giúp cô bạn nhưng không may Nhã Phương đổ nước hết ra sàn khi vấp phải chàng trai khiến Nhã Phương té

- Ui da.. ! - Nhã Phương rên
- Ôi xin lỗi nhé ! - Giọng nghe rất quen
- Xin lỗi gì mà xin lỗi ? Anh có mắt chi rồi để đó trung à ? Bộ xin lỗi là xong sao ? Anh không thấy tui đang cầm một đồng ly nước hay sao mà còn pha vô vậy ? Đáng lẽ anh thấy một đứa con gái như vậy phải chạy vào giúp đỡ chứ !! - Nhã Phương chửi bới
- Thì ra là Hà Nhã Phương ! - Giọng nói ấy đã giúp Nhã Phương nhận ra
- Là anh à? Lê Dương Khánh Anh ? - Nhã Phương mắt chữ A mồm chữ O
- Phải tôi đây - Vừa nói, Khánh Anh vừa lấy tay kéo kính ra khỏi đôi mắt đẹp ấy
- Ra là anh ! Giờ sao đây ? Đền cho tôi đi - Nhã Phương chống hông
- Được thôi - Khánh Anh nói rồi lại quảy nước gọi. Đưa cho Nhã Phương tận 8 ly
- Gì mà 8 ly đến thế ? Anh định đền gấp đôi à - Nhã Phương trề môi
- Cô đừng tưởng bở! Ba thằng bạn già của tôi kia kia - Khánh Anh cầm 4 ly rồi bỏ đi
- Hừm.. - Nhã Phương cầm 2 ly rồi đưa 2 ly kia cho Đình Nhi

...

Hôm sau

Ngày mà tụi nó phải đến trường mới

Ai nấy đều khoác lên mình bộ đồng phục nữ trông nhỏ nhắn, xinh xắn biết bao !

- Đi chung nhe mấy đứa ! Hôm qua chơi đã quá hôm nay hơi mệt - Đình Nhi nói
- OK - Cả bọn đồng ý

Đến trường mới, Mai Thy lái xe vào khu sân trường làm học sinh náo loạn

Mai Thy hạ mắt kính xuống, ngó nhìn toàn trường rồi nhìn đám học sinh đứng xung quanh cô. Cô chỉ nhếch mép 1 cái.

Sau khi cho xe vào gara của trường. Bón cô gái sai bước đến lớp 12a4 theo lời mẹ cô nói tuần trước

- Aaa ! Bốn cô gái lúc này kìa mấy bạn ! - Một học sinh nam la lên

- Học sinh 12a4 à ??

- Xừ, được cái chảnh chứ có gì hay ?

- ... - Bốn cô chỉ im lặng, đứng ngoài hành lang đợi thầy chủ nhiệm

Thầy chủ nhiệm bước đến, vội hỏi:

- Các em là học sinh mới được giới thiệu vào tuần trước phải không ?

- Vâng - Đình Nhi cười nhẹ

- Các em vào lớp đi - Thầy Khiêm nói rồi bước vào lớp

Thầy Khiêm gõ bàn rồi giới thiệu:

- Cả lớp, trật tự. Hôm nay 12a4 chúng ta có học sinh mới. Các em vào đi

- Chào các bạn ! Mình là Hà Nhã Phương, mong được giúp đỡ ! - Nhã Phương giới thiệu

- Xin chào ! Tớ là Nguyễn Thiên Kim ! Rất mong các bạn giúp đỡ

- Chào. Mình tên Phương Mai Thy - Mai Thy giới thiệu ngắn gọn

- Lâm Đình Nhi - Lời chào như tiết kiệm lời nói của Đình Nhi không mấy thiện cảm với các học sinh 12a4

- Xong phần giới thiệu, bây giờ phải sắp xếp chỗ ngồi cho các em. Hm. Ở đâu đây ta ? - Thầy Khiêm chống cằm suy nghĩ, nhìn về cuối lớp

- Thiên Bảo ! - Thầy Khiêm gọi to khi thấy anh đang gác chân lên bàn, tay cầm điện thoại

- " Thiên Bảo ? Quen thế " - Đình Nhi suy nghĩ

- " Hà, có Thiên Bảo thì chắc chắn sẽ có Hấn, được rồi anh chết với tôi, Khánh Anh " - Nhã Phương nói rồi cười đều, loay hoay kiếm nơi Khánh Anh ngồi

- Các em chọn chỗ cho mình đi - Thầy Khiêm

Nhã Phương đặt cặp xuống tại chỗ của Khánh Anh. Làm anh chàng đang chơi game bỗng giật mình

Mai Thy kéo ghế và đặt cặp xuống bàn kế bên Thiên Bảo. Cô cất tiếng:

- Anh có thể hạ chân xuống được không ? - Nói xong, cô cười nhẹ

Không nói gì, anh hạ chân xuống và thiếp đi

Đình Nhi và Thiên Kim ngồi chung

~

Ra chơi

Đình Nhi tay đút vào túi áo khoác vans, đứng nhìn Mai Thy đang ngồi ngắm Thiên Bảo

- ... - Đình Nhi đứng đó cho đến khi Mai Thy giật mình quay sang cô

- Mà đứng đây làm gì vậy ?

- Xem mày định ngắm trai đến bao giờ - Đình Nhi nói rồi quay đi

Mai Thy nhanh chóng dẹp tập vở rồi chạy lại khoác tay Đình Nhi

Đi qua cửa sổ, Mai Thy không quên nhìn Thiên Bảo một lần nữa. Cô nhẹ cười.

- Hầy, ngồi học cả tiếng khiến tao đau lưng quá à - Nhã Phương than thở với Thiên Kim, chân gác vào thành bàn

- Cô có phải con gái không đây ? - Khánh Anh nói rồi chỉ vào cái váy của cô
- Chứ không lẽ là đồng bọn của anh ? Thoải mái đi ! - Nhã Phương nói như đùa
- Hồi nữa lại phải học tiếp, haizz - Thiên Kim than thở
- Ê, hay là... - Nhã Phương kéo dài rồi cả 2 cười như 2 con điên
- Gió giật 2 cậu à ? - Dương Minh
- Xừ.. Mà này hồi nữa cúp tiết với tụi tui không ? - Nhã Phương đập vào vai Dương Minh và Khánh Anh
- Chà chà, con gái mà cũng quậy quá ha ? - Dương Minh
- Sao ? Có đi không ? - Thiên Kim đá vào ghế Dương Minh
- Đi thì đi ! - Dương Minh

Đình Nhi và Mai Thy bước vào lớp sau khi rời khỏi căn tin

- Đình Nhi ! - Nhã Phương gọi
- Hà ? - Đình Nhi trở mặt
- Cúp tiết không ? - Nhã Phương nháy mắt

Đình Nhi đưa tay kí hiệu ' OK ' rồi về chỗ

Bàn Đình Nhi trên bàn của Mai Thy & Thiên Bảo

Đình Nhi ngồi vào chỗ thì Thiên Bảo tỉnh dậy, nhìn đằng sau Đình Nhi

Một cô gái tóc vàng nổi bật được búi lên một cách gọn gàng, tai đang mang đôi tay nghe. Mắt cứ nhìn về phía cửa sổ.

Do nãy giờ lo ngủ nên anh chả hay biết việc tụi Đình Nhi vừa vào lớp 12a4

Anh thắc mắc cô gái đẹp đó là ai. Anh lấy tay đặt lên vai Đình Nhi khiến cô giật bản mình nhưng không bực lộ ra ngoài. Cô quay xuống

- À - Thiên Bảo chỉ thốt lên một chữ

Đình Nhi khó hiểu nhưng không hỏi

Tiếng trống vang lên, bọn nó chạy lên sân thượng trốn, và cũng không thể thiếu Thiên Bảo

Ngồi ăn bánh tráng cùng với những ly cappuchino, cả đám không ngừng cười nói

Chợt nghe tiếng có người đang lên sân thượng. Cả đám nháo nhào lên đi trốn nhưng chỉ Đình Nhi và Thiên Bảo ngồi đó, đơn giản là họ chẳng sợ gì cả

Cô giám thị Phương bước vào, thấy Đình Nhi và Thiên Bảo ngồi đó khiến cô không khỏi bất ngờ

- Hai em ở đây làm gì ? Mới 11 12 mà lo hẹn hò à ? Còn hẹn hò trong giờ học nữa chứ ! Cô kia chắc học sinh mới hả ? Học sinh mới mà tác phong như thế ư ? Cả 2 em lên phòng giám thị làm bảng kiểm cho tôi !! - Cô Phương quát

- ... - Cả 2 im lặng, cùng đứng dậy và bước xuống khỏi sân thượng

Chợt Mai Thy la lên:

- A !! Này, Gia Thế ! Anh không có mắt nhìn hay sao mà đạp lên chân tôi thế hả !!!
- E hèm. - Cô Phương

Mai Thy hốt hoảng bịch miệng, nhưng đã quá trễ

- Hai cô cậu xuống phòng giám thị làm bảng kiểm điểm ngayyy

Cả 2 bước ra ngoài

- Còn ai nữa ra đây luôn đi !

Nhã Phuong, Khánh Anh, Thiên Kim, Dương Minh cùng bước ra ngoài

- Các cô các cậu hay quá ! Học sinh mới mà các cô dám trốn học lên đây tụ tập trai gái! Xuống làm bảng kiểm điểm ngay cho tôi !

Cả thui thui bước xuống phòng giám thị

- Axx ' ngày gì mà xui thế không biết - Nhã Phuong rên rỉ

- Xui cái gì ? Cô lo làm bảng kiểm điểm nhanh đi rồi về lớp ! - Cô Phuong quát

- Dạ... - Nhã Phuong

- Lo làm đi - Khánh Anh dặn

- Biết rồi mà, nói hoài nói hoài - Nhã Phuong quát rồi ngồi vừa làm vừa cắn bút trút giận

- " Đáng yêu thế hả ? " - Khánh Anh thầm nghĩ

#KN

#Degiolkhonoctmat

Bạn đang đọc truyện *Để Gió Lau Khô Nước Mắt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Lại một ngày mới lại đến. Hôm nay Đình Nhi tự mình lái xe đi trước. Đến trường trong khi đồng hồ chỉ điểm 6 giờ 30 phút. Vừa đưa vào gara, cô đã phải chạm mặt với cô gái đã gây sự với cô trong bar khi ở Nha Trang

- Chào ! - Cô gái đó mở lời

- ... - Đình Nhi chỉ nhìn rồi lấy balo lên vai.

- Này ! - Cô gái đó nắm vai Đình Nhi lại

- Có việc gì ? - Đình Nhi nói bằng giọng lạnh

- Nóng vậy cô bạn ? Cô học lớp mấy thế ?

- Cô có cần thiết để biết không ?

- Có đấy !

- 12a4.

- Vậy là kẻ bên lớp tôi rồi, tôi ở lớp 12a5.

- Ừ - Đình Nhi quay đi

- Tôi chưa biết tên cô đấy ? - Cô gái đó lớn

- Lâm Đình Nhi - Cô quay lại

- Thế à ? Tôi tên Hàn Phuong Linh _ Hot Girl 12a5 - Phuong Linh tự cao

- Tôi đâu hỏi ! - Đình Nhi cười đều rồi quay đi

- Chết tiệt ! - Phuong Linh buông câu tục, hầm hừ bước vào lớp

Vào lớp, Đình Nhi lấy điện thoại ra, mưng tai nghe vào rồi nhìn ra cửa sổ

Cứ thế trôi qua cả tiếng, Thiên Bảo và tụi bạn của anh và cả cô đều vào.

- Này ! Đi mà không chờ nha ! Tao hôn !! - Nhã Phương bĩu môi, hành động đó lại lọt vào mắt xanh của Khánh Anh

- 12a4 cho tôi hỏi có ai tên Thiên Bảo và Đình Nhi không ? - Anh chàng cao ráo, đẹp trai đứng trước cửa 12a4 hỏi, và chợt anh thấy Đình Nhi, anh lại vui lăng lăng và bước vào lớp ngay và luôn

- Lâm Đình Nhi đây à ? Nhớ tôi chứ ?

- Tô Hữu Kiệt ?? - Đình Nhi hốt hoảng thốt ra

- À, vậy là nhớ tôi rồi - Hữu Kiệt cười khoái chí

- Anh tìm tôi có việc gì ?

- À, cô Phương giám thị bảo cô và Thiên Bảo gì đó lên phòng giám thị để cô gặp

- Chuyện gì nữa đây ? - Thiên Kim cau mày

- " Sao chỉ có Đình Nhi và Thiên Bảo nhỉ ? " - Mai Thy trầm nghĩ nhưng rồi cũng cho qua

- Mai Thy này ! - Gia Thế gọi

- Hà ? - Mai Thy

- Cậu làm gì nhìn Thiên Bảo hoài thế ? Thích cậu ấy à ? - Gia Thế hỏi

- Hà, đâu có .. - Mai Thy tỏ vẻ ra bình thường rồi ra khỏi lớp

Thiên Bảo và Đình Nhi cũng đi lên phòng giám thị. Lên đến cô Phương hỏi :

- Hôm qua hai em làm gì trước cổng trường ?

- ... - Cả 2 đều im lặng

- Hai em có nói không thì bảo ? Sao Thiên Bảo lại ôm em, Đình Nhi ? - Cô hạ mắt kính xuống, trợn mắt nhìn 2 người

- Ngã - Đình Nhi lạnh

- Ngã ?

- Phải - Đình Nhi

- Có phải không Thiên Bảo - Cô Phương quay sang Thiên Bảo

- Ủ - Thiên Bảo lạnh lùng không kém Đình Nhi

- Được rồi, hai em về lớp đi - Cô Phương nói

Cả 2 bước về lớp, vì đi chung nên đi đâu cũng bị thu hút học sinh

- Ê, nhỏ đó là ai mà dám đi chung với hot boy Thiên Bảo thế ?

- Học sinh mới, nghe đồn bị lên vì ra về ôm nhau trước cổng trường ấy

- Gì ? Thật á ? Ôi không hoảng tử lòng em

Thiên Bảo tay đút vào túi quần. Đình Nhi thì khoanh tay bước đi. Chợt nghe tiếng thì thầm to nhỏ của học sinh nên Đình Nhi rẽ sang đường khác đi

- Cô đi đâu đấy ? - Thiên Bảo lần đầu mở lời

- Anh về lớp trước đi - Đình Nhi nói rồi đi tiếp

Do không muốn bị làm phiền nên cô sang hành lang khối 11 đi

Về đến lớp, Thiên Bảo hỏi:

- Cô đi đâu đấy ? - Anh lặp lại câu nói ban nãy

- Không gì, đi ra căn teen mua nước đấy mà - Đình Nhi nói rồi về chỗ ngồi

Mai Thy đã nghe cuộc trò chuyện ấy. Lòng khá bức mình khi thấy Thiên Bảo mở lời với Đình Nhi mà chưa lần nào mở lời với mình

- Mai Thy !! - Tiếng Nhã Phương gọi

- Hà ?

- Giúp tao cái này ! - Nhã Phương

...

Vào lớp, tiết đầu là tiết SHCN . Thầy chủ nhiệm cất lời:

- Thiên Bảo, Gia Thế, Khánh Anh, Dương Minh, Đình Nhi, Mai Thy, Nhã Phương, Thiên Kim lên đây ! - Tiếng thầy khá gắt

Cả bọn bước lên

- Các em dám cúp học, tội này không thể tha thứ. Bốn bạn nữ nữa, mới vào học hôm qua thôi đã như vậy rồi ! Tôi phạt các em quét sân trường 1 tuần rõ chưa ? - Thầy Khiêm quát

- Vâng... - Tiếng của họ rên

- Các em về chỗ đi - Thầy Khiêm

Vừa về chỗ, Khánh Anh nói:

- Tại cô đấy, mới ngày đầu tiên mà đòi cúp học rồi, thật không hiểu nổi - Khánh Anh trách Nhã Phương

- Ô.. Tôi nói thế thôi, ai bảo anh đồng ý đâu, bây giờ lại báo tui à ? - Nhã Phương bĩu môi

- Thì cũng chính cô bày ra chuyện này chứ ai ! - Khánh Anh cãi lại

- Hơ.. Anh nói chuyện nghe buồn cười hết sức ! Tôi còn chưa tính xô anh vì hôm qua ngồi lên váy tôi đấy ! - Nhã Phương bức tức

- Tại cô thôi, mặc váy mà không cẩn thận làm gì rồi bây giờ báo tui - Khánh Anh nhại lại câu nói của Nhã Phương ban nãy

- Anh... - Nhã Phương đang nói thì bị thầy Khiêm chặn họng

- Hai em im lặng được chưa ?? - Thầy quát

- Dễ sợ - Nhã Phương liếc Khánh Anh rồi nói thầm

...

Ra chơi

Nhã Phương và Khánh Anh vẫn cãi nhau chí choé, tụi bạn ở sau mà lắc đầu bó tay

Đang đi thì Hữu Kiệt ở đâu bước lại gần Đình Nhi, tay đưa chai nước cho cô

- Gì vậy ? - Đình Nhi nhăn mặt

- Nước đó! Cô uống đi ? - Hữu Kiệt cười

- Không - Đình Nhi nói rồi đi tiếp

- Lấy đi mà !! - Hữu Kiệt năn nỉ

- Không - Đình Nhi nhăn mặt

- Lấy đi - Đình Nhi bức mình khi Hữu Kiệt cứ nhai câu ấy mãi. Cô quyết định cầm lấy

Hữu Kiệt không đi theo cô nữa, miệng cười - một nụ cười toả nắng nhưng lại đi tắt đi khi thấy nó vứt chai nước vào sọt rác

- Mày có cần phải như vậy không ? - Mai Thy hỏi

- Cần - Đình Nhi

- Hần đã cất công mua nước cho mày uống rồi, sao mày nỡ vứt đi vậy - Mai Thy nhăn mặt

- Mày biết tao không uống được nước có ga mà ? - Đình Nhi nói rồi đi nhanh lên trước

Quả là lúc này Hữu Kiệt đưa chai nước có ga cho Đình Nhi

- " Không uống được nước có ga ? " - Thiên Bảo trầm nghĩ. Tự hỏi sao mình lại quan tâm đến cô ấy như thế nhưng mãi chẳng tìm ra câu trả lời

Tụi nó đi ra căn teen, mọi ánh mắt dồn vào họ.

- Mọi người ăn gì gọi đi ? - Dương Minh hỏi

- Một phần gà, một ly Pepsi - Thiên Kim lên tiếng trước

- Một phần Pizza, một ly Coca - Nhã Phương & Khánh Anh cùng đồng thanh khiến cả đám ngỡ ngàng

- Ai cho anh bắt chước tôi ? - Nhã Phương bĩu môi

- Cô mới bắt chước tôi đấy - Khánh Anh không nhường

- Anh có tin tôi bắn anh không hả tên kia !! - Nhã Phương lấy đôi đũa chỉ về hướng Khánh Anh

- Tôi thách cô đấy - Khánh Anh hất mặt, khuôn mặt rõ vẻ thách thức

- Hừ, không nói chuyện với anh nữa - Nhã Phương quay sang hướng khác

Khánh Anh nhếch mép

- Hai người im dùm tôi cái đi - Thiên Kim hét lên

- Mai Thy, cậu ăn gì ? - Gia Thế

- Mì Ý, Cam vắt - Mai Thy trả lời

- Hây, 2 phần Mì Ý và Cam vắt nha - Gia Thế gọi Dương Minh

- Rồi ok, còn Thiên Bảo và Đình Nhi thì sao ? - Dương Minh hỏi

- Cappuchino - Đình Nhi

- Cafe - Thiên Bảo

Ăn uống xong, cả đám đi về lớp. Đang đi thì Đình Nhi bị một xô nước đổ ào từ trên xuống dưới. Cả người ướt nhẹp

- ... - Đình Nhi im lặng, mắt nhìn xuống sàn đang đầy nước

- Ai làm ? - Sau một hồi im lặng, Đình Nhi hét lên

Cả đám học sinh đứng nhìn Đình Nhi, nhưng im bất

- Về thôi Đình Nhi ! Chúng ta tìm thù phạm sau - Mai Thy đỡ Đình Nhi đi về lớp

Đến hết giờ ra chơi Đình Nhi liên tục bị hắt hơi, mà bộ đồng phục ướt nhem làm cô khó chịu vô cùng

Nhận được sự khó chịu đó. Thiên Bảo đứng dậy đỡ Đình Nhi đi

- Đi đâu ? - Đình Nhi nhăn mặt

- Về, cô như thế này học đâu được ? - Thiên Bảo

- Ủ... - Đình Nhi đành chịu

Đình Nhi móc điện thoại ra nhắn cho Mai Thy " Tao về trước, xin phép giúp tao " rồi cùng Thiên Bảo ra về

Do quá mệt nên trên xe cô đã ngủ thiếp đi, Thiên Bảo vẫn chưa kịp hỏi nhà cô ở đâu, đành phải chờ cô về nhà mình

Sau khi đo nhiệt kế và chườm đá cho Đình Nhi. Thiên Bảo bước ra ngoài, mở điện thoại lên, bấm gì đó

" - Alo

- <<>>

- Anh giúp tôi điều tra việc đổ nước ở khu hành lang khối 12, khoảng 40 phút trước

- <<>>

- Cảm ơn "

Cuộc trò chuyện kết thúc. Thiên Bảo cắt điện thoại và xuống bếp nấu cháo

30 phút sau

Đình Nhi tỉnh dậy với căn phòng màu trắng tinh khôi.

Vừa lúc đó Thiên Bảo mở cửa bước vào cùng tô cháo bốc khói nghi ngút

- Cô tỉnh dậy rồi ư ?

- Nhà anh à ? - Đình Nhi không trả lời câu hỏi đó mà hỏi ngược lại

- Ủ. Cô ăn cháo đi cho khoẻ - Thiên Bảo đưa tô cháo cho Đình Nhi

- Tôi không ăn - Đình Nhi

- Ăn đi rồi còn uống thuốc nữa ! - Thiên Bảo

- ... - Đình Nhi không nói, chỉ nhận lấy tô cháo nhỏ đó

Sau khi ăn và uống thuốc xong, Đình Nhi nằng nặc đòi về như Thiên Bảo không cho

- Tôi muốn về ! - Đình Nhi

- Không được, nếu cô về thì đi một mình đi nhé ! - Thiên Bảo bực mình

- Được thôi ! - Đình Nhi lấy áo khoác đang để trên bàn rồi ra ngoài

- " Cô ta thật cứng đầu mà.. " - Thiên Bảo

- " Trời ạ, mình đang ở đâu đây ? Bực thật... " - Đình Nhi tay xe xe vì đêm đến nên khá lạnh

" Bíp bip "

Tiếng chuông phát ra từ một chiếc xe hơi. Thiên Bảo ngồi trong đó:

- Lên xe đi ! - Đình Nhi nghe nhưng làm lơ, cứ bước tiếp cho đến khi Thiên Bảo chặn đường lại

- Gì đây ? - Đình Nhi lạnh lùng

- Lên xe - Thiên Bảo lạnh lùng không kém

- Không - Đình Nhi nhăn mày

- Lên xe mau ! - Thiên Bảo quát

- Anh đang ra lệnh cho tôi đây à ? Hơ.. - Đình Nhi nói rồi nhếch môi

- Xin lỗi, nhưng cô lên xe đi. Cô không biết đường với cả khuya rồi, cô đi đường một mình như này không tốt đâu - Thiên Bảo không hiểu tại sao mình lại lo lắng cho cô ấy như vậy

- ... - Đình Nhi không nói gì, mở cửa xe rồi vào trong

...

Hôm sau là chủ nhật, Đình Nhi cùng ba mẹ già bạn của mình đang nằm trên sofa, trước cái màn hình TV. Bỗng...

" Ding doong "

Tiếng chuông reo lên, Mai Thy chạy ra mở cửa

- Hello - Gia Thế vui vẻ chào

- Hi, các cậu vào nhà đi - Mai Thy cười theo rồi dẫn 4 chàng chai đó vào nhà

- Chào Mụ Ngang Ngược - Khánh Anh cười đều

- Này ! Anh nói ai Ngang Ngược thế hả ? - Nhã Phương bực mình ném cái gối vào người Khánh Anh

- Tôi nói cô đấy, đồ ngang ngược - Khánh Anh lấy 2 ngón tay chỉ về Nhã Phương

- Aw cái tên chết bầm nàyyyy - Nhã Phương chạy đến, đâm bịch bịch vào ngực Khánh Anh

- Đau ! - Khánh Anh nắm lại cổ tay nhỏ bé của Nhã Phương

- Ô, xin lỗi ! Anh có sao không ? - Nhã Phương lo lắng

- Mụ Ngang Ngược ngốc thật - Khánh Anh cốc đầu vào Nhã Phương rồi cười lớn

- Anh được lắm ! - Nhã Phương bực mình, quay lại chỗ ngồi

- Hai đứa này gặp nhau là cãi nhau chí choé - Dương Minh thở dài

- Qua đây là gì thế ? - Thiên Kim bây giờ mới lên tiếng

- Kiếm các cô đi chơi - Dương Minh

- Đi đâu ? - Thiên Kim hỏi tiếp

- Trượt patin ? - Dương Minh hỏi

- Dayyyy ! Được đó nha ! - Nhã Phương ngậm cục tức từ nãy giờ mới lên tiếng

- Đi đi ! Tao muốn đi - Thiên Kim lay Đình Nhi

- Ủ. - Đình Nhi gật đầu

Cả bọn con gái lên thay đồ, bọn con trai ngồi đó nào là chơi game, nào là nghe nhạc, nào là facebook,...

- Đi thôi ! - Mai Thy lên tiếng

Thiên Bảo còn đang ngỡ ngàng với vẻ đẹp của Đình Nhi

Trên người cô khoác chiếc áo ba lỗ dạng crop top đen, quần lung cao đen, cổ đeo vòng tatto, giày đế cao đen. Nhìn cô trông rất sành điệu và quyến rũ.

- Thiên Bảo ! Đi thôi - Mai Thy gọi khi mãi mà Thiên Bảo vẫn chưa đứng dậy đi

- Ủ - Thiên Bảo nói rồi đi

Ra tới cổng thấy 4 chiếc xe mui trần đang đỗ. Đình Nhi hỏi:

- Đi chung à ?

- Ủ - Gia Thế

- Chia cặp ra nha mấy bạn - Dương Minh cười lớn

- Cặp gì ? - Thiên Kim trở mắt nhìn Dương Minh

- Thì Đình Nhi đi với Thiên Bảo, Gia Thế đi với Mai Thy, Tôi đi cùng Nhã Phương, Dương Minh thì với Thiên Kim - Khánh Anh giải thích

- Hơ ? Anh có mơ cũng không được đi cùng tôi đâu nhe ! - Nhã Phương nhếch mép

Đình Nhi bước lên xe Thiên Bảo mà không cãi và gì cả

- Trước sau gì cũng phải đi, lên xe ! - Đình Nhi

- Đình Nhi nói đúng đấy, lên xe đi - Thiên Bảo nói thêm

- Ủ' ! - Cả bọn ừ rồi bước lên xe

Tại sân Pating Kawalady

- Ối ! Té chết máttt - Nhã Phương la in ỏi

Chợt có bàn tay ấm áp nào đó giữ lấy cô

- Khánh Anh... - Nhã Phương mở to mắt

- Đi theo tôi, tôi hướng dẫn cho - Khánh Anh cười, nụ cười đã bị hút hồn Nhã Phương

- Nào, 1.. 2 .. 1.. 2.. - Khánh Anh tận tình chỉ dạy cho Nhã Phương

Thiên Kim cũng chả trượt được gì, nhưng cũng có Dương Minh chỉ dẫn cho

Khác với Nhã Phương và Thiên Kim, Đình Nhi và Mai Thy trượt cực thành thạo, cỡ mấy người huấn luyện viên.

- Cô trượt tuyệt lắm - Thiên Bảo giờ ngón cái lên, ám chỉ " Tuyệt "

- Cám ơn - Đình Nhi nói rồi cười

Đình Nhi và Thiên Bảo trượt tiếp, Đình Nhi trượt quá nhanh nên không để ý, va vào một chàng trai tóc nâu

- Á - Tiếng của chàng trai đó

Rõ ràng hắn va vào cô, thân hình hắn còn gấp đôi cô, cô không rên thì thôi chứ mặc gì hắn la ôm sòm như vậy hả trời ?

Thiên Bảo nhẹ nhàng nắm tay Đình Nhi đỡ cô đứng dậy, cô lờm anh chàng tóc nâu đó một cái rồi chàng đó cất lời:

- Ra là Đình Nhi !

- Anh hai ?

#KN

#Degiolaukhonuocmat

Bạn đang đọc truyện *Để Gió Lau Khô Nước Mắt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

- Anh hai ?

- Phải, anh đây - Thiên_Anh hai Đình Nhi

- Anh về khi nào thế ?

- Hôm qua rồi

- Anh... Ở đây làm gì đấy ?

- Anh đi chơi với bạn gái !
- Bạn gái ? Chị Phương Uyên đấy à ? - Đình Nhi hào hứng
- Ủ. À mà đây là ai thế ? Bạn trai em à - Thiên chỉ tay về Thiên Bảo
- A đây là Thiên Bảo, bạn thôi anh - Đình Nhi
- Chào anh - Thiên Bảo cúi đầu
- Chào em ! À mà anh đi nhé, Phương Uyên đang đợi anh ! Tối nay anh qua nhà mấy em chơi !
- Bye anh - Đình Nhi vẫy tay rồi trượt đi

~

- Oaaaa - Nhã Phương ngáp lia lịa
- Con gái con nứ kiểu gì mà ngáp ngắn ngáp dài vậy hả ? - Khánh Anh trêu
- Anh đừng có chọc tôi nữa coi, tại tôi qua tôi không ngủ được thôi chứ bộ - Nhã Phương chu mỏ
- Kệ cô chứ - Khánh Anh
- Aw - Nhã Phương bực mình đập liên tục vào vai Khánh Anh

Ở chỗ của Thiên Kim - Dương Minh:

- Ya ! Thua rồi nha - Tiếng Thiên Kim la lên khoái chí, cô nói rồi nhéo tai của Dương Minh

Thiên Kim và Dương Minh đang chơi Au online trên điện thoại

- Ay ! Đauu - Dương Minh ôm tai khóc thét
- Đáng đời, haaha - Thiên Kim cười lớn, nụ cười toả nắng
- Thôi thôi không chơi nữa - Dương Minh bước ra khỏi lớp
- Thôi mà chơi tiếp đi - Thiên Kim chạy theo nài nỉ

Còn Gia Thế đang ngồi nghịch tóc của Thiên Bảo

Thiên Bảo đeo headphone và gục trên bàn

Mai Thy ngồi kế Thiên Bảo đọc sách

Đình Nhi thì lướt điện thoại

Mỗi người một việc

- Ê - Gia Thế
- ? - Mai Thy & Đình Nhi & Thiên Bảo
- Tối nay đi đưa xe không ?
- Đưa xe sao ? - Mai Thy
- Ủ ! - Gia Thế
- Triển đi - Nhã Phương từ đâu chạy đến
- OK - Cả bọn

~

Tối hôm đó

Bọn Thiên Bảo đã đến sân đua xe từ sớm để chờ các nàng

Một lúc sau thì bọn Đình Nhi cũng đến

- Chà chà - Khánh Anh

- Xinh phết - Dương Minh & Khánh Anh làm mặt nham hiểm

- Nào, đua thôi ! 2 chọi 2 nha - Gia Thế

- Phân đội như nào ? - Thiên Bảo hỏi

- Khánh Anh & Thiên Bảo một đội; Dương Minh và tôi một đội - Gia Thế phân

- Okay - Cả bọn nói rồi dắt từng nàng lên xe cùng mình bỗng một cô gái xuất hiện

- Xin chào ! - Phương Linh xuất hiện

- Sao cô lại ở đây ? - Gia Thế

- Em ở đây không được sao ? Được mà, đứng không Thiên Bảo - Phương Linh dựa mình vào người Thiên Bảo

Thiên Bảo cau mày. Phương Linh quay sang thì thấy Đình Nhi

- Ôi, cũng có Đình Nhi ở đây sao ? - Phương Linh cười đều

Đình Nhi nhếch mép rồi quay sang hướng khác

- Lên xe thôi - Gia Thế hỏi

- Nè, em lên xe anh nhé Thiên Bảo ? - Phương Linh

- Không được ! - Thiên Bảo

- Sao vậy ? - Phương Linh ọ

- Tôi phải chở Đình Nhi rồi - Thiên Bảo nói làm cả bọn vô cùng ngạc nhiên

- Đình Nhi ? Cô ta ấy hả ? - Phương Linh chỉ rồi cười đều, nói tiếp - Anh chở em đi, mặc cô ta

- Tôi đã bảo không rồi mà ! – Thiên Bảo quát

- Anh đừng quên, em là vợ sắp cưới của anh nhé Thiên Bảo ? – Phương Linh nhếch mép

- Cô đừng nói những lời đó, tôi cấm cô !

- Anh...

" Vợ sắp cưới ? " – Đình Nhi chợt đau nhè trong tim

- Này này, cô có tránh ra hay không hả ? - Khánh Anh bực mình vì mãi cuộc đua vẫn chưa bắt đầu

- Anh... - Phương Linh bực mình

- A! Đình Nhi - Ai thế ? Trời ạ, lại phải gặp phải của nợ Hữu Kiệt rồi !

- Gì nữa đây trời - Đình Nhi thấy liền leo lên xe Thiên Bảo, hỏi anh chạy nhanh

- Sẵn sàng - Trọng tài hô to

- Mai Thy, lên nhanh thôi - Gia Thế nói rồi nắm tay Mai Thy lên xe

- Bắt đầu !! - Trọng tài hô rồi tiếng súng vang lên, từng chiếc xe lao thẳng về phía trước.

Hữu Kiệt chạy lại, thấy đã đi mất liền leo lên xe đuổi theo. Tự nhiên Phương Linh leo lên xe anh

- Đuổi theo họ - Phương Linh nói, trùng ý của Hữu Kiệt nên anh chần nói gì, phóng xe đi mất

Trên cuộc đua, Xe của Gia Thế đang đi ngang xe của Thiên Bảo, Mai Thy nhìn sang, Đình Nhi đang ôm Thiên Bảo. Cô bực lòng rồi nói nhỏ vào tai Gia Thế:

- Chạy nhanh lên đi

- Được. - Gia Thế cười rồi phóng lên đầu

Thiên Bảo thấy vậy cũng phóng theo

Hiện tại, Thiên Bảo đang dẫn đầu. Kế đó là Gia Thế. Sau là Hữu Kiệt, anh đang dần tăng tốc. Và cuối cùng là Khánh Anh và Dương Minh

Hữu Kiệt nhìn Đình Nhi bằng ánh mắt buồn, Phương Minh lại nhìn bằng ánh mắt muốn giết chết Đình Nhi vậy

- Tăng tốc đi - Phương Linh nói vào tai của Hữu Kiệt

Hữu Kiệt tăng tốc như lời của Phương Linh

- Cô thấy sao ? - Thiên Bảo hỏi Đình Nhi

- Tuyệt ! - Đình Nhi cười

- Thật chứ ? Sợ không ? - Thiên Bảo

- Không, vui lắm - Đình Nhi

Thiên Bảo cười rồi chạy nhanh hơn trước

- Nè, tăng tốc phải nói trước chứ - Đình Nhi trách

- Được rồi - Thiên Bảo cười trong âm áp

Cái ôm của Đình Nhi chặt lắm, luồng khí âm áp tỏa ra khắp cơ thể của hai người

- " Âm quá ... " - Suy nghĩ của Thiên Bảo và cả Đình Nhi

Hữu Kiệt nhìn thấy cái ôm chặt đó, lặng lẽ chạy chậm lại

- Nè, sao thế ? Chạy nhanh lên đi chứ - Phương Linh bực bội khi đã bị bỏ ở xa

- ... - Hữu Kiệt chẳng nói gì

Cuộc đua kết thúc

Quán quân: Thiên Bảo

Á quân: Gia Thế

Quý Quân: Khánh Anh

Hạng 4: Dương Minh

Hạng 5: Hữu Kiệt

- Nè, Đội Thiên Bảo và Khánh Anh hơn đội của Gia Thế và Dương Minh rồi. Trả quà đi - Nhã Phương vui sướng

- Quà gì đây ? - Gia Thế hỏi

- Đi ăn nha ? - Nhã Phương

- Được, đi nào - Dương Minh

Bọn họ ghé vào quán 4RL

Sau khi gọi món, cả bọn ngồi nói cười rôm rả. Phương Linh bước vào thấy Đình Nhi và Thiên Bảo ngồi kế nhau mà lòng bực tức. Lại quỳ nước tự động, cô lấy cho mình ly cafe nóng đi lại chỗ của Đình Nhi? Miệng cười đều. Cùng lúc đó Đình Nhi đứng dậy

- Tôi đi vệ sinh một tí - Quay sang, Phương Linh ập ly cafe nóng đó lên người của Đình Nhi

Đình Nhi nhìn xuống áo rồi nhìn Phương Linh, cau mày

- Ô.. Tôi xin lỗi, tôi không cố ý - Phương Linh diễn như đúng

- Cô diễn sâu khá tốt đấy ! - Đình Nhi bước đi mà không quên bỏ lại lời nói

Đình Nhi quay lại hỏi:

- Có ai cho tôi mượn áo khoác không ?

Thiên Bảo vội cởi áo khoác ra và đưa cho Đình Nhi

Cô mặc áo khoác của Thiên Bảo vào rồi ra khỏi quán 4RL

30 phút sau, Đình Nhi quay trở lại với chiếc đầm trắng tinh khôi, cầm áo khoác thả lại cho Thiên Bảo

- Nay nổi hứng hay sao mà mặc đầm ta ? - Thiên Kim châm chọc

- Cái shop kế bên chả có cái nào ra hồn, được cái váy này là may rồi - Đình Nhi thờ dãi

- Nhỏ Phương Linh bắt đầu thù mày rồi đó - Nhã Phương

- Đúng rồi ! - Dương Minh

- À đúng rồi, nó đâu mắt ? - Đình Nhi ngó nghiêng

- Về rồi - Thiên Bảo giờ mới lên tiếng

- Tiếc, nó mà ở lại là có chuyện vui rồi ! - Mai Thy cười

- Phải rồi ha - Cả đám ngồi cười

Một lúc sau, Đình Nhi khá mệt trong người nên cất tiếng:

- Về thôi

- Sao vậy ? Còn hăng sớm ! – Nhã Phương nuối tiếc

- Vậy mày ngồi đó đi, tao về 1 mình được rồi – Đình Nhi đáp

- Để tôi đưa cô về – Thiên Bảo

- Thôi, tôi tự về được – Đình Nhi từ chối

- Để tôi đưa cô về – Thiên Bảo lặp lại câu nói lúc nãy

- ... Ừ – Sau một lúng lự thì Đình Nhi đồng ý

Thế là Thiên Bảo đứng dậy, cầm theo áo khoác rồi cùng Đình Nhi bước đi

- Tại này sau này có khi thành cặp chứ nhì ? – Dương Minh vuốt cằm

- Không đâu – Mai Thy đáp khiến bọn họ bất ngờ

- Ý mày là sao ? – Nhã Phương cau mày khó hiểu

- Không gì cả – Mai Thy nói rồi cầm ly Capucchio lên uống

~

Trên xe, chẳng ai mở lời gì cả. Thiên Bảo đang lái xe, chợt quay sang thấy Đình Nhi ngủ, anh chợt ngừng xe nhẹ nhàng rồi quay sang ngắm Đình Nhi

" Khi nào thì em mới hết làm tôi thích em đây ? " – Thiên Bảo trầm nghĩ rồi chợt mỉm cười, nụ cười ấy dường như đã mất từ lâu nay đã trở lại

Từng hơi thở của Đình Nhi thoát ra một cách mệt mỏi, cô đang chịu nhiều áp lực chẳng ?

~

Tiếng chuông điện thoại của Đình Nhi vang lên, cô nâng điện thoại lên áp sát vào tai mình, cất tiếng:

- Alo ?

- <<>>

- Con phải nói bao nhiêu lần thì bố mới nghe con đây ? Con không đính hôn với cậu ta !

- <<>>

- Bố có nói như nào thì con cũng không bước ra gặp cậu ta đâu

- <<>>

- Bố còn ép con nữa thì con khỏi nhìn mặt bố đấy

- Tut tut tut – Đình Nhi đã cúp máy

Cô vứt điện thoại xuống giường rồi vào tủ lấy đồng phục và bước vào VSCN

Trở ra với bộ đồng phục, tóc được buộc cao và cái mái thưa được chải chuốt gọn gàng. Cô xách balo và điện thoại đang lảng lác trên giường rồi ra khỏi phòng

Vừa bước xuống cầu thang, đã thấy cổng bấm chuông inh ỏi. Ông quản gia ra mở cửa, tụi hấn bước vào.

- ? - Đình Nhi làm mặt khó hiểu

- Tụi tôi qua đây đón các cô, bọn kia đâu rồi ? – Khánh Anh giải thích

- À, tụi nó đang.. – Đình Nhi định bảo tụi nó đang ngủ thì tụi nó làm rần rần trên lầu rồi im lặng một lúc và tụi nó bước xuống

- Hello – Nhã Phương chào

- Dễ sợ ! – Đình Nhi thốt lên, Nhã Phương lườm cô 1 cái

- Các anh ăn sáng chưa ? – Mai Thy hỏi

- Rồi - Thiên Bảo đáp

- Ồ. Ra vậy! Giờ đi học thôi – Mai Thy ồ lên

- Chúng mày không ăn sáng à ? – Đình Nhi ngạc nhiên

- Tụi mình ăn từ lúc nãy rồi mà Đình Nhi – Thiên Kim nói rồi nháy mắt

- Haiss. Chi cho cực tụi bây vậy ? – Đình Nhi lắc đầu

Lại sơ đồ đó,

Thiên Bảo - Đình Nhi

Gia Thế - Mai Thy

Khánh Anh - Nhã Phương

Dương Minh - Thiên Kim

Bốn chiếc xe được đỗ tại gara của trường. Tám con người bước xuống, mọi ánh mắt hướng về họ. Ngưỡng mộ có, ghen tị có, căm

Ghét có.

- Dễ sợ ! – Dương Minh buông câu rồi cả đám đi lên lớp

"Mày được lắm, Đình Nhi ! Tao sẽ cho mày biết, dành người yêu của tao sẽ chịu hậu quả như thế nào ! " – Phương Linh

~

Ra chơi

" Ra sân sau trường " – Một mảnh giấy của ai đó trên bàn Đình Nhi

Cô đứng dậy, bước ra khỏi lớp

- Mày đi đâu thế ? – Mai Thy hỏi

- Sân sau – Đình Nhi ráng nói vọng rồi đi

Vừa tới sân sau...

" Chát "

Một cái tát chưa được định vị được in rõ trên khuôn mặt hồng hào của Đình Nhi

Ngước lên nhìn, ra là Phương Linh

- Đang tự hỏi sao tao lại đánh mày ư ? Haha ! Mày đang ngâm thơ đó hả ? – Phương Linh hét

- Chuyện gì ?

- Mày không biết hả ? Vậy để tao nói rõ cho mày nghe nhé !

- Được

- Mày có biết mày đang cướp bồ tao không con khốn ?

- Cướp bồ ? Bồ cô là ai ? Và tôi đã làm gì ?

- Chính là Thiên Bảo ! Cô đã lên xe và thân thiết nói chuyện cùng anh ấy, chẳng phải cướp bồ thì là gì ?

- Làm quen xã giao ?

- Xã giao á ? Hờ.. Đối với tao chả có gì gọi là xã giao cả !

- Đó là chuyện của cô ! Chẳng liên quan đến tôi

- Mày.. Gan rồi ! – Phương Linh nói rồi đưa tay định giáng xuống mặt Đình Nhi 1 cái tát nữa nhưng đã quá trễ. Cái tát đó lại in lên mặt của Phương Linh 1 cách đau điếng

- Lượng sức mình đi ! – Đình Nhi nói rồi bước đi

- Mẹ kiếp ! Mày đợi đó !! – Phương Linh buông câu tục rồi hét lên trong đau đớn

#KN

#Degiokhonoconmat

Bạn đang đọc truyện *Để Gió Lau Khô Nước Mắt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Tại Pháp

- Cuối cùng con cũng sang đây, tôi nay chúng ta sẽ gặp mặt cậu ấy – Bố Đình Nhi nói từ tốn

- Là ai thế bố ? – Cát Như - Em gái Đình Nhi

- Trương Thành Nam – Bố Đình Nhi

- Trương Thành Nam ? Con của bạn thân bố đấy à ? – Hạo Thiên - Anh trai Đình Nhi hỏi
- Phải – Bố Đình Nhi gật đầu
- Em gặp anh ấy rồi, đẹp trai lắm chị ạ ! – Cát Như thất vọng, nhưng vẫn giữ lấy thái độ ban đầu, lay Đình Nhi
- Đẹp hay Giàu cũng KHÔNG ! – Đình Nhi quát
- Con gái à... – Bố Đình Nhi
- Đình Nhi không thích thì đừng ép nó, bố ạ – Hạo Thiên
- Nhưng... Sao cũng được, tối nay con đi xem mắt cái đã rồi tính tiếp – Bố Đình Nhi nói
- Vậy cũng được – Đình Nhi nói rồi cầm theo áo khoác bước ra khỏi phòng
- Chuyện này giải quyết không dễ dàng đâu – Cát Như thở dài
- Con có hẹn rồi, con chào bố, anh về nhé ! – Hạo Thiên cúi đầu chào bố rồi quay sang vẫy tay Cát Như rồi đi
- Vâng, chào anh – Cát Như nói rồi vẫy tay lại

Quay sang nhìn bố với xấp tài liệu trên bàn, Cát Như sợ phiền bố nên cũng xin phép bố ra ngoài

Trên đường đi, trên chiếc xe mui trần mà đồ rục rờ, Cát Như nhìn xung quanh, một cô nàng bề ngoài thì nữ tính, năng động và được gán bởi nét lạnh lùng vốn có của nhà họ Lâm. Nhưng bên trong chỉ toàn là những nỗi đau không thể kể hết

Liệu nếu như chị gái của mình - Đình Nhi có thực sự đính hôn với anh ấy ? Như thế thì mình sẽ là em dâu của anh ấy ?... Cuộc đời bất công thật..!

" Rầm "

Cát Như đã đâm vào chiếc xe phía trước. Tên kia hét lên:

- Này ! Mất cô dán ở đâu thế hả ?
- ...
- Sao lại đâm vào xe của tôi như thế ?
- ...
- Cô bị câm à ?
- Cần đèn không ?
- Hơ, cô tưởng tôi nghèo nàn khôn có tiền sửa xe à ?
- Thế mắng tôi được cái gì ?
- Mắng cho bỏ ghét
- Ai làm tượng cho anh mắng ? – Cát Như hạ mắt kính, tên kia ngỡ ngàng
- Lâm Cát Như ?
- Phải, là tôi – Cát Như nhếch mép
- Em... Sao em lại ở đây ?
- Sao tôi không lại ở đây ?
- Không phải. Ý anh là....
- Tối nay... Trương Thành Nam, Anh hạnh phúc nhé – Cát Như nói rồi rẽ cua, vút đi mất
- Tối nay ? Lễ đính hôn ! – Thành Nam hoảng hốt

~

Tối hôm đó

Đình Nhi diện quần dài đen, áo thun trắng, khoác ngoài là chiếc áo khoác Bomber cá tính. Tóc xõa dài

Đình Nhi sai bước đến khu vực trung tâm của nhà hàng

Bố Đình Nhi hốt hoảng, dắt Đình Nhi vào trong cánh gà rồi nói:

- Con gái ! Sao con lại ăn mặc như thế này ?
- Có vấn đề gì sao ?
- Hôm nay là lễ đính hôn mà
- Đính hôn ? Chẳng phải ông bảo hôm nay chỉ đi xem mắt thôi à ?
- Bố...
- Ông được lắm !

Đình Nhi nói rồi hất cái bàn tay của bố ra rồi bước ra khỏi nhà hàng vì chạm vai của 1 chàng trai

- Ôi, xin lỗi nhé ! – Thành Nam hối lỗi

Đình Nhi chẳng nói gì, lườm hắn 1 phút rồi bỏ đi

- A, Cát Như ! – Thành Nam vẫy tay khi thấy Cát Như
- Xin anh hãy xem như chúng ta là người xa lạ !
- Tại sao ?
- Vì nếu như anh cứ như vậy thì sẽ khó xử cho anh và cả tôi
- Có gì chứ ?
- Anh biết vị hôn thê của mình rồi chứ ?
- Hình như là Lâm Đình Nhi
- Tôi tên gì ?
- Lâm Cát Như... Lâm? Là chị gái em sao ?
- Phải, vì thế mong anh hiểu giúp tôi – Cát Như nói rồi lại đứng cạnh bố mình, Thành Nam cũng vậy. Bây giờ anh như người mất hồn.
- Xin lỗi anh, con gái tôi đã về vì có công việc rồi ạ ! – Bố Đình Nhi hối lỗi
- Ồ. Không sao đâu anh ạ. Chúng ta còn nhiều thời gian mà – Bố Thành Nam
- Cát Như con mau đi tìm Đình Nhi đi – Bố Đình Nhi nói nhỏ vào tai Cát Như
- Bố bảo con tìm bằng cách nào đây ? – Cát Như nhăn nhó
- Bố không biết. Con mau tìm đi – Bố Đình Nhi nói rồi đi mất
- Hừ – Cát Như đá nhẹ vào chân ghế kế bên
- Anh đi tìm với em nhé ? – Thành Nam lên tiếng
- Tìm vợ cho anh thì cứ việc. Nhưng tôi đã nói rồi, tôi và anh không quen nhau – Cát Như bỏ đi
- Cát Như...

Bước lên xe mui trần đen, cô phóng đi trong tốc độ chóng mặt

~

" Rằm "

Xe của Đình Nhi bị đâm vào xe của chiếc xe đối diện. Chiếc xe mở ra, bốn người đàn ông bước xuống, hình xăm đầy người, râu ria đầy mặt, vết sẹo đầy cơ thể,...

- Cô em, chạy xe kiểu gì thế này ? – Một tên đầu gấu

Đương nhiên là họ toàn nói bằng tiếng Pháp

- ... – Đình Nhi im lặng, mắt chằm cảm xúc

- Cô em tính bồi thường như nào đây

- ...

- Này ! Bị đâm à – Tên đó vỗ vào mặt Đình Nhi

- Nè ra – Đình Nhi quát rồi hất tay hấn ra

- Cô em ngon rồi, lên tụi bây

Đình Nhi nhếch mép

#@%/^@*%/#^

Xử đẹp, Đình Nhi lái xe đi tiếp thì bọn lúc nãy chạy theo, thì ra lúc nãy tụi nó chỉ giả vờ

- " Tụi này không vừa rồi " – Đình Nhi cau mày, tăng tốc

- Con nhỏ kia ! Đứng lại – Tên kia hét lên, nhảy lên xe Đình Nhi

Đình Nhi nhảy khỏi xe. Chiếc xe không người lái cứ thế mà lao thẳng

" Rằm "

Tên trên xe đã rỉ máu, chiếc xe tan tành

- Khốn kiếp ! – Tên khác hét lên rồi từ đâu cả trăm đứa bước ra, dí theo Đình Nhi

Đình Nhi cầm đầu chạy, bỗng một bàn tay nắm chặt tay cô. Hai ánh mắt chạm nhau

- Thiên... Thiên Bảo... – Đình Nhi lắp bắp

- Cô làm gì ở đây thế ? – Thiên Bảo hỏi

- Tôi bị côn đồ gây chuyện, chạy đi – Đình Nhi giải thích

- Để tôi xử – Thiên Bảo quay đầu lại, Đình Nhi nắm tay anh lại

Cái nắm tay khá bình thường đối với Đình Nhi nhưng đã khiến cho mặt Thiên Bảo nóng rang

- Tụi nó là bọn giết người, anh không nên tới – Đình Nhi

- Chứ bây giờ cô định làm gì ? – Thiên Bảo cau mày

- Giết từ từ – Câu nói của Đình Nhi khiến Thiên Bảo khó hiểu

" Phụt "

" Á "

Một con dao phi thẳng đến một tên côn đồ ấy

Thiên Bảo bất ngờ trước hành động của Đình Nhi

" Bàng "

Tiếng súng liên tục vang lên, làm cả chục đứa chết ngất

- Đừng nhìn tôi như vậy ! – Đình Nhi không nhìn cũng biết Thiên Bảo đang nhìn mình bằng ánh mắt bất ngờ

Đình Nhi bắn tiếp thì đạn lại hết, dao cũng hết cùng. Vứt cây súng xuống. Cô nắm tay Thiên Bảo rồi chạy

- " Một mình mình lo đã khó, còn thêm cái tên này. Phiền phức " – Đình Nhi

- Chạy đến khi nào đây ? – Thiên Bảo nhăn nhó

- Anh muốn chết à ? – Đình Nhi

- Không ! – Thiên Bảo nhún vai

- Vậy thì đừng lên tiếng !

Bọn côn đồ đã đuổi kịp

- Chết rồi ! – Đình Nhi cau mày

Thiên Bảo nắm tay Đình Nhi vào trong con hẻm nhỏ

Thiên Bảo ôm Đình Nhi

Đình Nhi hoảng hốt, đẩy mạnh Thiên Bảo ra nhưng vô ích

- Anh bị cái gì vậy hả ? – Đình Nhi nói nhỏ vào tay Thiên Bảo

- Ổ yên – Thiên Bảo ra lệnh

- Nè ! Anh ra lệnh cho ai thế hả – Đình Nhi lấy chân đá vào chân Thiên Bảo

- Đợi chúng nó đi đi rồi cô biết tay tôi ! – Thiên Bảo

- Thách anh dám làm gì được tôi đấy ! – Đình Nhi nhếch mép

- Đại ca ! – Tiếng nói làm Thiên Bảo và Đình Nhi giật bắn mình

- Gì ? – Tên đại ca bước lại

- Hai đứa kia...

- Mày đi lo mà tìm con nhỏ lúc nãy đi. Con nít con nai mà làm mấy chuyện...

Thiên Bảo và Đình Nhi cười khúc khích

- Buông được rồi – Thiên Bảo nói thì bọn kia đã đi và cảm nhận được cái ôm chặt của Đình Nhi

- Hơ, anh nói cứ như tôi muốn ôm anh lắm vậy – Đình Nhi buông tay ra, miệng chu chéo

- Đi thôi – Thiên Bảo bỏ ngoài tai những lời nói của Đình Nhi

- Đi đâu ?

- Về nước

Lên xe, Thiên Bảo hỏi:

- Sao cô lại ở đây ?

- Bố tôi bắt về đây đính hôn

- Đính... Đính hôn á ? – Tim anh thắt lại

- Nhưng tôi không chịu nên chạy về, ai ngờ lại gặp chuyện...

- Ủ

- Anh làm gì ở đây ?
- Tôi sang gặp đối tác giúp bố tôi thôi
- Ra vậy...
- Cô đi đính hôn mà ăn mặc vậy à ?
- Tôi bị lừa mà. Bố tôi bảo là đi gặp mặt thôi
- Gặp mặt kiểu này có nước người ta trốn mất
- Thì tôi muốn như vậy mà
- Đúng là...
- Đúng gì chứ !
- Không gì
- Hừ

~

Sáng hôm sau

Ngồi bật dậy khi biết căn phòng mình đang nằm thật khác lạ

Đình Nhi bước ra khỏi giường thì thấy Thiên Bảo đang nằm trên sofa.

- " Không tệ nhì ? " – Đình Nhi cười thầm
- Ngắm đủ chưa ? – Thiên Bảo mở một mắt, một mắt nhắm
- Hơ, ai ngắm anh bao giờ ?
- Thật không ?
- Đương nhiên – Đình Nhi nhún vai
- Đi được rồi
- Đi đâu ?
- Đi học
- Nhưng quần áo... ?
- Trên bàn kia – Thiên Bảo chỉ lên bàn
- Anh lấy ở đâu vậy ?
- Cô không cần biết
- Xì, Anh đi ra ngoài đi
- Đây là phòng tôi
- Anh biến thái như vậy à ?
- Đùa thôi. Cô nhanh đi – Thiên Bảo nói rồi ra ngoài
- Biết rồi biết rồi – Đình Nhi chu mỏ rồi bước vào phòng tắm

Đến trường

Đình Nhi bước vào lớp, Nhã Phương đã lại hỏi ngay

- Ủa tao nhớ là mày về Pháp rồi mà, sao giờ lại ở đây ?
- Vừa về tối hôm qua
- Thế sao không về nhà
- Ngủ quên
- Ngủ ở đâu ?
- Nhà
- Nhà ai
- Con này mày nhiều chuyện quá vậy ?
- Nhà Thiên Bảo chứ ai !! – Gia Thế & Khánh Anh & Dương Minh hòa nhau nói
- Gì ? Thật á ? – Thiên Kim & Nhã Phương hét lên
- Hai cái con này. Làm gì có chuyện đó !
- Có đấy – Thiên Bảo nói giúp
- Nè, ai mượn anh lên tiếng – Đình Nhi lờm
- Nói giúp thôi – Thiên Bảo nhún vai
- Thôi tao vào chỗ đây – Đình Nhi xách cặp vào chỗ ngồi

Mai Thy ghé vào tai Đình Nhi hỏi:

- Tối qua mày ngủ ở nhà Thiên Bảo à ?
- Không có đâu
- Ủ... – Thất tìm lại, Mai Thy bình tĩnh lấy lại tâm trạng ban đầu
- “Tôi đã yêu anh sao ? Liệu chuyện tình mình có ổn hay không ?” – Ánh mắt buồn của Mai Thy cứ dán vào cửa sổ
- “Cứ mỗi lần anh và cô ấy cười cười nói nói cùng nhau, tôi chợt đau lắm nhưng vẫn xem như không có gì. Tôi cứ giấu tình cảm của mình như thế này thì đến bao giờ anh mới nhận ra ? Đồ ngốc ! Mau nhận ra tình cảm của em đi chứ ...” – Suy nghĩ của Mai Thy
- “Cứ đẹp sao đấy Đình Nhi ạ” – Thiên Bảo, anh cứ ngắm Đình Nhi mãi thôi

Ra chơi

- Ấy, Đình Nhi ! – Nhã Phương lại khoác cổ Đình Nhi
- Hả?
- Mày nói đi, mày có chuyện gì vui phải không ?
- Gì đâu ? Mày bị gì vậy ?
- Dối này! Khai thật đi !!
- Thật mà !
- Tạm tha cho mày, về nhà biết tay tao
- Ừ ừ
- Ra căn tin mấy má ơi – Tiếng Thiên Kim ở cửa lớp vọng vào

Ở Pháp

-Tôi xin anh đấy ! Đừng bám lấy tôi nữa – Giọng của Cát Như hét lớn

-Em muốn anh phải làm gì đây ? – Thành Nam

-Anh sắp phải đính hôn với chị tôi rồi. Tôi và anh không còn duyên nữa. Chúng ta đã kết thúc từ lâu rồi mà. Sao anh không quên tôi đi !? – Cát Như như ứa mắt

-Em muốn biết lý do không? – Thành Nam cúi mặt xuống đất

-Muốn, tôi muốn biết tại sao – Cát Như thật sự rất tức giận

-Vi... Anh còn yêu em ! – Thành Nam hét lên cho Cát Như nghe rõ

“Có những lời chia tay không phải vì hết yêu. Mà đơn giản chỉ vì không bên nhau được nữa “

-Nhưng chúng ta không thể, anh hiểu không ? – Nước mắt lăn dài trên gò má trắng hồng của Cát Như

-Anh biết ! Nhưng anh chắc chắn sẽ làm cho chúng ta sẽ có thể ! – Từ “ chắc chắn “ được nhấn mạnh của Thành Nam

#KN

#Degiolkhonoctmat

Bạn đang đọc truyện *Để Gió Lâu Khô Nước Mắt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Bầu trời xanh như màu đá Sapphire, những đám mây trắng thông thả rong chơi nhàn nhã. Ánh mặt trời rạng rỡ chiếu rọi lên vạn vật, nắng đẹp đến mê hồn..

Tóc được buộc cao làm cho những sợi tóc con rũ rượi trên khuôn mặt trắng hồng của Đinh Nhi. Trong đồng phục thể dục của trường Fly, balo đen nhỏ nhắn sau lưng, tay đang ngoái gì đó trên màn hình điện thoại cùng với cái tai phone đang được đeo trên đôi tai nhỏ nhắn.

Hôm nay cô đi bộ đến trường, khá là khác với mọi ngày vì cô nghĩ lát nữa sẽ học thể dục thì nên vận động đôi chút bằng cách đi bộ

“ Bạch “

Lo lướt điện thoại mà không màng đến những gì xung quanh khiến cho cô đâm phải một chàng trai tóc bạc kim

- Mới sáng ra đã gặp chuyện ! – Đinh Nhi nghiêng môi đứng dậy rồi phúi quần áo, ngược mặt lên xem thủ phạm vừa đâm mình là ai – Lại là anh ! – Đinh Nhi nhếch môi

- Ủ là tôi ! Cô đi cái kiểu gì thế hả? Mất cô để sau ót à ? – Thiên Bảo chau mày

- Ủ ừ ! Con gái ngã thế này không lại đỡ mà còn nói năng kiểu đó à ? Anh có phải là con trai không vậy ? – Đinh Nhi quát

- Phải, tôi con trai mà ? – Thiên Bảo nhướn mày lên

- Xừ, không nói chuyện với anh nữa, tôi vào trường trước ! – Đinh Nhi chạy vào cổng trường với tốc độ ánh sáng

- Cô có phải là con gái không vậy ? – Thiên Bảo nhếch mép

Buổi học thể dục với đề tài là Bóng Rổ, bộ môn mà Đình Nhi thích nhất. Cả lớp được chia ra từng nhóm, mỗi nhóm 2 bạn: 1 nam và 1 nữ

- Trời ạ ! Một nam một nữ. Kiếm đâu ra đây – Nhã Phương chu mỏ

- Chơi với anh này ! – Khánh Anh lại khoác cổ Nhã Phương rồi lôi cô đi, mắc công cô lại đổi ý thì khổ anh thôi

Thiên Kim và Dương Minh biết thân biết phận nên tự chọn nhau luôn.

Chỉ còn Thiên Bảo, Gia Thế, Đình Nhi và Mai Thy

Không gian tĩnh mịch, yên lặng vô cùng

- Máy người chọn đi, tôi thì sao cũng được – Đình Nhi lên tiếng

- Thiên Bảo ! – Mai Thy chọn

- Hà ? – Thiên Bảo bất ngờ

- Tôi chọn anh ! – Mai Thy chỉ thẳng vào mặt Thiên Bảo

Thiên Bảo lẩn Đình Nhi, Gia Thế đều bất ngờ

- Vậy tôi với cậu một nhóm ! – Đình Nhi khoác vai Gia Thế đi lại phía sân bóng rổ còn lại

Thiên Bảo đứng nhìn Đình Nhi bằng ánh vô hồn nhưng chứa đựng nhiều cảm xúc

- Đứng đó làm gì ? Đi thôi – Mai Thy vỗ vai Thiên Bảo

- Ừ – Thiên Bảo đi theo Mai Thy

Suốt buổi tập, Thiên Bảo cứ nhìn Đình Nhi với đôi mắt lặng lẽ

- Này ! – Mai Thy gọi

- Hà ? – Thiên Bảo quay sang Đình Nhi

- Cậu làm gì nhìn sang bên kia mãi thế ? – Mai Thy hỏi

- Không có gì – Thiên Bảo đi sang chỗ khác

Mai Thy đứng đó

- Cậu... – Mai Thy

- Hà ? – Thiên Bảo quay lại

- Cậu... Thích Đình Nhi... Phải không ? – Câu hỏi có hơi ấp úng nhưng cuối cùng câu hỏi cũng đầy đủ

Câu hỏi như trúng tim đen của Thiên Bảo, anh cũng ấp úng theo

- Gì ? Làm gì... làm gì có ! – Thiên Bảo nói rồi ném trái banh đi sang chỗ khác

Cùng lúc đó tại chỗ của Đình Nhi và Gia Thế

- Này Đình Nhi ! – Gia Thế vỗ vai Đình Nhi, ngồi xuống cạnh cô trong khi đang nghỉ mệt

- Hà ? – Đình Nhi quay sang

- Cậu làm gì cứ nhìn sang bên kia thế ? Không lẽ cậu thích Thiên Bảo à ? – Gia Thế cười

- Cũng... Cái gì? Làm gì có ! – Đình Nhi phản ứng kịch liệt

- Thật không ? Chứ cậu nhìn sang bên ấy làm gì ? – Gia Thế nghi ngờ

- Tôi đang quan sát Mai Thy ! – Đình Nhi

- Mai Thy ? Mai Thy làm sao ? – Gia Thế hỏi

- Có sao đâu, chỉ là thấy nó khác với mọi ngày thôi –Đình Nhi

- Khác gì ?

- Lúc trước nó không thích tiếp xúc với con trai, và cực kì ghét con trai. Mà thường thì nó không bỏ tôi đi mà không nói trước. Nhưng tại sao ? Lúc nó chọn Thiên Bảo rồi bỏ đi không thèm nói với tôi 1 lời nào. Nhận được sự khác biệt đó tôi đã nắm đầu cậu sang đây ! –Đình Nhi từ tốn nói

- Chắc Mai Thy thích Thiên Bảo –Gia Thế mặt buồn, mắt nhìn xuống đất

- Đúng, i như tôi nghĩ – Đình Nhi gật đầu quay sang Gia Thế

Bất gặp ánh mắt buồn của anh, cô liền phản ứng

- Không không ! Mai Thy không thích Thiên Bảo đâu ! Thật đấy !! –Đình Nhi

- Chắc chắn là như vậy rồi... – Gia Thế lặng lẽ ngược lên nhìn Mai Thy

- Không đâu mà –Đình Nhi xua tay

- Cũng mong là như vậy ! – Gia Thế giọng gằn hơn hẳn

- Thôi tụi mình đi tập tiếp đi ! Mauu – Đình Nhi kéo tay Gia Thế đi

~

- Ấy da ! Mệt quá đi ! – Nhã Phương vờn vai

- Mệt không ? – Khánh Anh nhìn Nhã Phương

- Mệt ! Mệt lắm luôn á ! –Nhã Phương chu mỏ đáng yêu

- Lên đi – Khánh Anh ngồi xuống, để cho Nhã Phương trèo lên

- Ấy ! –Nhã Phương leo lên trong nháy mắt

Khánh Anh đứng lên, công cô đi

- Cô nặng quá rồi đấy ! – Khánh Anh than

- Hừ ! Nặng bao giờ ? Tôi có 40kg thôi đó nha !! –Nhã Phương cãi

- Ôm quá rồi đó ! –Khánh Anh

- Nè cái tên Ruồi kia ! Mập anh cũng than mà Ôm anh cũng than là sao ? Có tin tôi cắn anh hay không hả !! –Nhã Phrug hét lên, liên tục dấm vào lưng Khánh Anh

- Cô được lắm – Khánh Anh cười đều

~

Tại Pháp

- Xin anh đừng bám theo tôi nữa ! – Cát Như bực bội

- Xin lỗi nhưng phải làm thế ! – Thành Nam lặng

- Anh làm thế thì được gì hả ? –Cát Như quát lên

- Anh sẽ khiến em yêu anh lần nữa – Thành Nam

- Sai lầm rồi anh à. Nó đã kết thúc thì hãy để cho nó kết thúc đi ! –Cát Như giải thích

- Nhưng anh không thể ! –Thành Nam

- Anh có biết rất khó để em quên được anh không ? Vậy mà anh lại đến bên em lần nữa ! Vậy thì làm sao em quên anh nữa đây hả Thành Nam ! – Cát Như quát

- Anh xin lỗi... – Thành Nam cúi gầm mặt

- Đừng đi theo em nữa ! – Cát Như nói rồi bỏ đi

- Cát... Như... – Tiếng gọi khá miễn cưỡng

Anh quay lưng lại và đi, nhưng sao... Trời lại mưa to đến thế. Không một bờ vai, chỉ mình anh bước đi trên con đường đầy mưa lớn. Bây giờ anh cảm thấy cô đơn, cảm thấy nhỏ bé lắm ! Anh yêu Cát Như... Yêu rất nhiều ! Anh chỉ mong cô nhận ra tình cảm của anh 1 lần nữa, dù chỉ 1 lần thôi !

~

Do tập bóng quá hăng nên Đình Nhi bị trật chân.

- Ấy ! Anh nhẹ tay xem ? – Đình Nhi hét lên

- Cô buồn cười thật ! – Thiên Bảo nhếch mép

- Thôi anh tránh ra đi – Đình Nhi bức bối, đứng dậy đi dù cơ thể không trụ được

- Này, cô đi 1 mình có được đâu mà ráng – Thiên Bảo chạy lại gần cô, 1 tay đặt lên vai cô, tay còn lại đang lưỡng lự trên không trung. Nhưng cuối cùng bàn tay ấy cũng đặt lên đúng chỗ eo thon gọn của cô

Mai Thy thấy hành động đó mà không khỏi ghen tức. Gia Thế thấy vậy chỉ đứng lặng nhìn cô.

- Nè anh tránh ra đi ! Tôi tự đi được mà ! – Đình Nhi bức bối quát

- Cô đừng có lì lợm, chân cô thế này thì đi kiểu gì ? – Thiên Bảo chau mày lại. Đờ Đình Nhi ra xe của mình ngồi rồi nhất điện thoại gọi cho Gia Thế xin thầy cho phép 2 người nghỉ.

Thiên Bảo nhướn người lên thắt dây an toàn cho Đình Nhi rồi khởi động xe. Tốc độ phải nói là ánh sáng.

- Anh đưa tôi đi đâu thế hả ? – Đình Nhi lên tiếng sau một hồi im lặng

- Đi trốn, được không ? – Thiên Bảo nhếch mép

- Đừng có đùa kiểu như thế ! Anh đưa tôi đi đâu đó hả ? – Đình Nhi quát lên

Thiên Bảo im lặng, tay vẫn lái nhanh nhạy. Đình Nhi thì tức điên lên.

~

Giờ ra về, cả đám đang tụ tập ở căn tin của trường

- Ủa, Đình Nhi và Thiên Bảo đâu ? – Nhã Phương hỏi

- Đình Nhi bị thương, Thiên Bảo đưa về rồi – Gia Thế từ tốn nói

- Ấy, tình cảm vậy – Thiên Kim cười

Gia Thế nghe Thiên Kim nói vậy thì quay sang nhìn biểu hiện của Mai Thy. Mặt cô tối sầm

Gia Thế đau lắm. Anh đứng dậy rời khỏi ghế.

- Mày đi đâu thế ? – Khánh Anh hỏi

- Về – Gia Thế lạnh nhạt trả lời

Mai Thy ngược lên nhìn Gia Thế. khi anh lạnh lùng trông anh thật đáng sợ.

~

Tối 11h

Đình Nhi bước xuống xe

- Anh về cẩn thận !

- Chúc ngủ ngon

Đình Nhi vẫy tay chào rồi bước vào nhà.

Đội bóng Đình Nhi khuất hẳn sau cánh cửa chính. Thiên Bảo lái xe về nhà

- Mày đi đâu giờ mới về thế ? – Tiếng của Mai Thy

Cô ngồi trên bộ ghế Sofa, tay cầm tách trà hoa cúc.

- Hóng mát ! –Đình Nhi trả lời

- Từ trưa đến giờ á ? –Mai Thy dùng mặt khó hiểu

- Ừ – Đình Nhi đáp

- Với Thiên Bảo ư ? – Mai Thy lại hỏi

- Ừ ừ. Sao nay mày hỏi nhiều thế ? – Đình Nhi khó hiểu

- Không có gì. –Mai Thy khoanh tay trước ngực, tựa lưng vào thành ghế. Đôi mắt lười biếng nhắm nghiền lại

Đình Nhi bước lên cầu thang trở về phòng

Tâm trạng cô hiện đang rất khó chịu. Tại sao lại khó chịu chứ ? Vì Mai Thy nhắc đến Thiên Bảo sao ? Không thể nào !

Ngâm người trong làn nước bằng sữa ấm, đôi mắt nhắm lại, cho người lặn xuống dưới làn sữa trắng, cánh hoa hồng nằm nổi trên thành nước, đưa nhẹ bàn tay lướt qua chúng

Đã 2 tiếng trôi qua Đình Nhi vẫn chưa ra khỏi phòng tắm

Cả tá suy nghĩ đang nhảy trong đầu của cô. Cô nhớ đến câu nói Thiên Bảo đã nói khi đang cùng cô ngắm cánh đồng lúa trong khung cảnh hoàng hôn

" Ngoài mẹ tôi ra... Cô là người đầu tiên mà tôi thực sự muốn quan tâm "

Câu nói cứ lặp đi lặp lại trong suy nghĩ của Đình Nhi

" Chắc Mai Thy thích Thiên Bảo "

Cô lại nhớ đến câu nói của Gia Thế

Chính anh đã thích Mai Thy từ đầu nhưng chưa bao giờ dám tỏ tình vì thái độ của Mai Thy đối với anh rất khác, thực sự rất khác!

Cô thực sự khó chịu khi nghe Mai Thy nhắc đến Thiên Bảo. Không phải vì cô ghét anh, mà là cô thấy khó chịu khi nghe Mai Thy nhắc đến anh thôi. Lí do gì ?

- Aw điên mất thôi ! – Đình Nhi đưa tay lên đầu, ôm chặt thốt lên

Cô chưa dừng lại ở đó. Những suy nghĩ vẫn còn ở đó, rất nhiều

Cô đang suy nghĩ đến tương lai, về quá khứ, ở hiện tại...

" Cốc cốc cốc "

Đình Nhi quay ra cửa

- Tiểu thư à, cô xong chưa ? Cô đã trong đó 3 tiếng rồi đấy ! – Quản gia Kim - Quản gia riêng của Đình Nhi nói vọng vào phòng tắm

- Tôi ra ngay đây ! – Đình Nhi mau chóng xả nước rồi mặc quần áo vào

Bước ra khỏi cánh cửa phòng tắm, đã thấy Quản gia Kim đang ngồi sắp xếp lại chăn gối

- Kiểm tôi có việc gì ? – Đình Nhi lên tiếng

- Tiểu thư uống trà sữa đi, ăn 1 ít bánh.

- Tôi biết rồi

- Hình như tiểu thư có chuyện gì trong lòng ? – Quản gia Kim hỏi

- Sao ông biết ? – Đình Nhi ngược lên nhìn Quán gia Kim
 - Tôi đã ngoài 70 rồi, những việc nhìn bằng mắt thế này lại không thể nhận ra ? – Quán gia Kim cười nhẹ
 - Tôi đang suy nghĩ nhiều thứ... – Đình Nhi thở dài
 - Tiểu thư cần suy nghĩ gì hãy nói ra, biết đâu Kim tôi có thể giúp ích ? – Quán gia Kim ân cần nói
 - Bác này, thích một người là như thế nào hả Bác ? – Đình Nhi đổi cách xưng hô
 - Tiểu thư... Thích ai rồi sao ? – Quán gia Kim trở mắt nhìn Đình Nhi khi bỗng nhiên cô lại hỏi đến vấn đề này
 - Bác trả lời con trước đã !! – Đình Nhi cúi
 - Thì con muốn quan tâm họ, muốn bên cạnh họ, bên họ lại có cảm giác vui vẻ, hạnh phúc nữa. Nói chung là thích một người thì con mang trọn niềm tin của con cho họ – Quán gia Kim giải thích
 - Ồ – Đình Nhi
 - Giờ thì con nói bác nghe, con thích ai rồi ? – Quán gia Kim cười nhẹ
 - Có ai đâu ạ. Cháu chỉ cần xác nhận một số điều thôi – Đình Nhi cười
 - Vậy được rồi, đã trễ rồi đấy. Tiểu thư mau đi ngủ đi – Quán gia Kim chu đáo
 - Vâng, bác ngủ ngon – Đình Nhi
 - Tiểu thư ngủ ngon – Quán gia kim nói rồi bước ra khỏi phòng
- Sau khi nói chuyện cùng Quán gia Kim thì Đình Nhi ngủ một giấc tới sáng hôm sau
- Sáng hôm sau
- Chuông điện thoại của Đình Nhi vang lên. Cô vươn mình lên bắt lấy điện thoại rồi lướt nhẹ lên màn hình
- Alo ?
 - Cô dậy chưa ? – Giọng của Thiên Bảo
 - Đã – Đình Nhi lấy tay lên dụi mắt
 - Hôm nay tôi đến đón cô nhé ? – Thiên Bảo
 - Thôi được rồi. Hôm nay tôi đi cùng Mai Thy. Anh đi trước đi
 - Vậy cũng được. Bye nhé. Một ngày tốt lành
 - Một ngày tốt lành – Đình Nhi nói rồi cúp máy
- Rời khỏi giường, cô mang bộ đồng phục vào phòng tắm làm VSCN
- Trở ra với bộ đồng phục trên người. Tóc cột cao. Giày bánh mì trắng. Balo hồng-đen.
- Mở cửa phòng, cô bước xuống nhà thì chẳng thấy ai đâu
- Chào tiểu thư – Quán gia Kim cúi người
 - Mọi người đâu hết rồi ? – Đình Nhi bước xuống cầu thang
 - Thừa tiểu thư, lúc sáng đã có 4 chàng trai đến đón các cô. Mà hình như cậu kia không thấy cô nên cũng về rồi – Quán gia Kim nói
 - À, ra vậy. – Đình Nhi thất vọng nói. Vừa bực vì đến mà không nói cô biết.
 - Tiểu thư cần tài xế lái xe đi không ? – Quán gia Kim
 - Ừ. Hôm nay tôi hơi mệt – Đình Nhi uể oải nói
 - Vậy mời tiểu thư ăn sáng rồi đi học – Quán gia Kim

- Thôi, lấy tôi chai trà đào trong tủ lạnh là được rồi – Đình Nhi

Quản gia Kim lại tủ lạnh lấy chai trà đào rồi đưa cho Đình Nhi

- Tôi đi đây – Đình Nhi nhận lấy rồi bước ra khỏi nhà

- Tiểu thư đi vui vẻ – Quản gia Kim cúi đầu lẩn nữa

Bước lên xe, Đình Nhi đóng cửa lại. Chiếc xe lăn bánh ra khỏi khu biệt thự

- Đình Nhi ! – Thiên Bảo đang đứng dựa vào cổng nhà cô, kế bên chiếc xe đen bóng loáng

Đình Nhi nghe tên mình thì quay lại, ra lệnh cho tài xế dừng lại rồi bước xuống xe

- Tôi chờ cô 15' rồi đấy ! – Thiên Bảo trách

- Tôi tưởng anh về rồi – Đình Nhi giải thích

- Được rồi, đi thôi – Thiên Bảo nói rồi kéo tay cô vào xe, ra lệnh cho tài xế vào nhà

Trong suốt quãng đường từ nhà Đình Nhi đến trường chẳng ai nói với ai lời nào. Khi chiếc xe được đỗ vào bãi, Thiên Bảo bước xuống làm cho các nữ sinh la hét điên loạn, anh đi vòng sang ghế phụ mở cửa cho Đình Nhi. Cô bước xuống, không khỏi sự ngỡ ngàng khi thấy cô bước xuống. Nhiều thể loại ánh mắt cho cô. Đương nhiên là Đình Nhi chưa hề quan tâm đến điều đó

Cô cứ sai bước đi trên hành lang. Lâu lâu lại hất vài sợi tóc bám trên gương mặt của mình ra trông rất oách và quyến rũ

Vào lớp

- Hello – Nhã Phương thấy Đình Nhi vào thì liền chạy lên cạnh cô nói

- Chào buổi sáng – Đình Nhi nói bằng giọng khá mệt mỏi rồi cùng Thiên Bảo bước về chỗ

Vẫn thái độ đó, Mai Thy luôn cảm thấy khó chịu khi Đình Nhi tiếp xúc với Thiên Bảo.

#KN

#Degiokhonoocmat

Bạn đang đọc truyện *Đế Gió Lau Khô Nước Mắt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7

Ngồi bên khung cửa sổ của quán coffee náo nhiệt nhưng Đình Nhi thì hoàn toàn tĩnh lặng. Cô mặc chiếc áo hoodie hồng dài, cùng chiếc quần jeans ngắn lộn cộn để hợp với style "giấu quần". Tóc buộc cao, tai đeo headphone.

Mãi mê nhìn thành phố đang tấp nập người mà không mần đến xung quanh. Bỗng cô nhận được dòng tin nhắn:

- " Sao hôm nay không đi học "

Người gửi mang tên Phan Thiên Bảo.

Cô nhấc điện thoại lên, lướt nhìn dòng tin nhắn đang hiện trên màn hình. Cô nhắn trả lời:

- " Không có tâm trạng "

Vừa nhắn nút nhắn đã có hồi âm:

- " Cô đang ở đâu ? "

Đang đo suy nghĩ, cô nhấc điện thoại lên và trả lời:

- " Quán Royal Coffee "

- " Tôi đến ngay đây " — Thiên Bảo

- " Anh không đi học à ? "

- " Không có cô tôi đi học làm nghĩa gì nữa " — Thiên Bảo

Vì câu nói của Thiên Bảo mà khiến cho Đình Nhi mặt đỏ như trái gấc

Đúng 5 phút sau, Thiên Bảo xuất hiện.

Quán coffee đang rất đông nhưng anh vẫn thấy được hình dáng nhỏ nhắn của người con gái mà anh luôn muốn che chở.

Anh tiến lại gần Đình Nhi, nhẹ nhàng đặt bàn tay ấm của anh lên mắt cô. Cô theo phản xạ lấy bàn tay lạnh của mình đặt lên bàn tay ấm đó. Cô quát:

- Anh đang làm trò đó hả Thiên Bảo?

- Xem thú dữ xổng chuồng kia! Tôi chỉ đùa thôi mà — Thiên Bảo ngồi xuống chiếc ghế đối diện Đình Nhi.

- Cũng tại anh thôi — Đình Nhi bĩu môi

Thiên Bảo cười nhẹ 1 cái rồi gọi phục vụ đến và gọi cho mình ly coffee đen.

- Cô ngồi đây làm gì thế? — Thiên Bảo hỏi

- Chẳng làm gì cả — Đình Nhi lạnh nhạt trả lời

- Cô lạnh lùng, vui vẻ thất thường thế? — Thiên Bảo hỏi

- Tùy vào tâm trạng thôi. — Đình Nhi lại lạnh nhạt trả lời

- Tâm trạng cô làm sao à? — Thiên Bảo hỏi

- Anh đang quan tâm tôi đấy à? — Đình Nhi hỏi 1 câu ngớ ngẩn

Vì trước giờ cô chưa trải qua sự gọi là quan tâm.

- Ủ. Tôi đang quan tâm cô đấy, trước đây tôi chả bao giờ làm việc này với cô gái nào cả.

- Gì chứ? — Đình Nhi lẩn tránh lại đỏ mặt vì cái tên đáng ghét này

" Xem con thô ngốc trước mặt tôi kia, đáng yêu thế kia " — Suy nghĩ của Thiên Bảo.

Sài Gòn bây giờ đã se lạnh, bàn tay của cô gái tóc vàng nhạt đã lạnh nay còn lạnh hơn. Đã 18 tuổi đầu, vẫn chưa có ai nắm lấy bàn tay lạnh này.

Bỗng Thiên Bảo nhận được cuộc điện thoại, anh tắt màn hình rồi hỏi Đình Nhi:

- Cô định ngồi ở đây đến bao giờ ?

- Khi nào chán — Đình Nhi đáp

- Biết đến khi nào ? Đi thôi — Thiên Bảo nắm tay Đình Nhi dắt đi rồi bỏ tờ 500k lên bàn

- Anh đưa tôi đi đâu? — Đình Nhi hét to

- Cô im lặng xem! — Thiên Bảo

Đình Nhi bị Thiên Bảo lôi vào xe ngồi. Sau đó Thiên Bảo lái xe đi đến khu biệt thự với tông màu trắng tinh khôi, kiến trúc tỉ mỉ.

- Đây là đâu ? — Đình Nhi hỏi

- Vào trong đi — Thiên Bảo nắm tay Đình Nhi bước vào cổng

- Chào cậu chủ. Ông chủ đang chờ cậu chủ trong nhà ạ — Quân gia lễ phép

- Được rồi. Cho người lái xe vào đi — Thiên Bảo đáp

" Cách "

Cánh cửa phòng khác mở ra, rất đông đủ mọi người đang ngồi trên bộ ghế của trung tâm phòng khách.

Thiên Bảo tiếp tục nắm tay Đình Nhi bước vào trong.

- Con về rồi đó ư? Ai đây — Bố Thiên Bảo hỏi

- Bạn gái con — Thiên Bảo đáp

Nghe câu đó xong, Đình Nhi lấy chân đạp thẳng vào bắp chân Thiên Bảo. Anh lấy tay mình vòng sang eo cô, kéo cô lại gần anh.

- Bạn gái sao? — Phương Linh đứng dậy

Đình Nhi rất bất ngờ khi có sự có mặt của Phương Linh

- Anh không còn xem em ra gì hả Thiên Bảo — Phương Linh hỏi

- Cô là gì chứ? — Thiên Bảo nhếch mép

- Em và anh sắp đính hôn rồi mà, sao anh lại dắt Đình Nhi về đây thế này? — Phương Linh liếc Đình Nhi rồi nhếch mép

- Chuyện chưa thành thì cô đừng nói bừa — Thiên Bảo đáp

- Nó không còn xa nữa đâu — Phương Linh cười kêu ngạo

- Cô im ngay — Thiên Bảo mắng

- Đình Nhi à, cô buông tha cho Thiên Bảo được không? Cô thấy đấy, tôi và Thiên Bảo sắp đính hôn rồi mà, cô còn đeo bám anh ấy làm gì nữa? — Phương Linh cười

- Cô nghĩ mình là ai thế? Nếu đủ trình thì cũng phải tự giữ " chồng " của mình đi chứ, chứ để anh ấy bên tôi thì cô cũng coi như là tự bản thân cô trao anh ấy cho tôi — Đình Nhi cười theo

- Cô đừng ăn nói ngang ngược như thế Phương Linh ạ, cô đừng tưởng tôi không biết việc cô đổ nước lạnh lên người Đình Nhi vào ngày hôm trước, cô cẩn thận cô đấy ,tôi chưa bỏ qua cho cô đâu — Thiên Bảo đáp

- Này! Tôi muốn về — Đình Nhi nói

- Được rồi — Thiên Bảo

Ngày hôm sau

Ngồi trước bàn trang điểm, Phương Linh vẫn mang cục tức từ ngày hôm qua đến giờ.

- Con Đình Nhi khôn kiếp ! Nếu như mây không xuất hiện thì cuộc sống của tao không như bây giờ rồi . Mây đã cướp hết tất cả của tao . Tao hận mây lắm ! — Phương Linh bỗng bật khóc, nói trước gương

- Mây đợi đấy, tao sẽ lấy lại những gì tao đã mất ! — Phương Linh nói tiếp, lấy khăn giấy lau đi hàng nước mắt, rồi lấy phấn phủ lại gương mặt và vác túi lên vai bước ra khỏi phòng.

...

Gặp Phương Linh từ bãi đậu xe, Đình Nhi vẫn bình thường, Phương Linh cũng vậy nhưng bên trong cô đã nhảy điên cuồng lên.

Phương Linh lên tiếng chào:

- Hello

Nhưng đáp trả chỉ là cái lướt qua lạnh lùng của Đình Nhi. Cô ngậm ngùi ngậm cục tức.

Bước theo chân của Đình Nhi, Phương Linh không thể ngưng lẩm nhẩm những câu khó nghe về Đình Nhi.

Bỗng Đình Nhi dừng lại, quay ra sau mà nhìn thẳng vào Phương Linh, hỏi:

- Cô có thể dừng lại được không ?
- Gì chứ ? Đường tôi đang đi là đường này, ai đi theo cô mà bắt tôi dừng ?
- Ý tôi là ngừng lại cái việc cô đang chửi rửa tôi trong mồm của cô đấy ! — Đình Nhi
- Ồ... — Phương Linh lại ngậm thêm cục què mà đi lướt qua Đình Nhi nhưng bị Đình Nhi nắm vai lại
- Này, tôi chưa nói xong mà ?
- Gì nữa ? Cô có biết là tôi bận lắm hay không ?
- Bận chửi rửa tôi ư ?
- Cô ... — Phương Linh
- Thôi, ngày mới vui vẻ nhé ! — Đình Nhi cười rồi đi
- Tôi phải nhìn cô bằng khía cạnh nào đây hả Đình Nhi ?

...

- Chào buổi sáng Đình Nhi ! — Dương Minh đứng dựa vào cửa lớp, cười nói
- Chào — Đình Nhi đập tay vào vai Dương Minh rồi bước vào lớp
- Mày ơi, xuống căn tin mua tập với tao với, tao hết tập rồi ! — Nhã Phương nói
- Được rồi — Đình Nhi đáp

Ở căn tin

Sau khi mua tập xong, Nhã Phương trở ra với trai Sting trên tay, đưa cho Đình Nhi

- Gì vậy ? — Đình Nhi chau mày khi nhìn thấy thứ nước có gas ấy.
- Mày đang cần nó đấy ! — Nhã Phương cười
- Làm gì cơ chứ — Đình Nhi nhăn nhó, những vẫn nhận lấy

Đám học sinh nữ vấy ngắn, bỏ 2 cục áo đầu, đầu tóc tím đỏ, trang điểm lòe loẹt bước ra, trong số đó có Phương Linh.

- Đấy, cái đứa con gái suốt ngày đeo bám Thiên Bảo của tao đấy ! Anh ấy lúc nào cũng than thở với tao vì việc đó, tao thấy thương anh ghê ! — Phương Linh nhếch mép

Đình Nhi nhìn Nhã Phương, Nhã Phương gật đầu, bồng..

" Ào "

Chai Sting đã bay lên không trung và những hạt nước đã trộn vện nằm trên cơ thể Phương Linh

Nhã Phương hài lòng vỗ tay nhìn Đình Nhi, Đình Nhi quay sang Nhã Phương cười rồi quay lại với Phương Linh

Đình Nhi tiến lên phía trước, lấy tay nắn vào hai bên má của Phương Linh, hỏi:

- Đẹp mặt chưa ? — Đình Nhi nhếch mép
- Mày... Con khôn ! — Phương Linh bức tức, kéo cả bọn đi, lướt qua những ánh mắt của các học sinh ở đó
- Làm tốt lắm ! — Nhã Phương đặt tay lên vai Đình Nhi cười
- Đương nhiên rồi — Đình Nhi cười rồi cả hai cùng về lớp

Vào đến lớp đã thấy Thiên Bảo ngồi đó

Thấy Đình Nhi cười đùa vui vẻ cùng Nhã Phương, anh hỏi:

- Chuyện gì mà cô cười tươi thế ?
- Vui lắm, tiếc là anh không chứng kiến được thôi
- Chuyện gì cơ ?
- Liên quan đến " Vợ " của anh đấy — Đình Nhi cười lớn

...

Ra về

Phuong Linh đứng kế bên xe của mình, chờ một thứ gì đó

Đình Nhi bước vào , Phuong Linh nhếch mép

- Sao rồi ? Áo sạch rồi chứ ? — Đình Nhi cười
- Đừng có ngây, có ngày cô phải trả giá ! — Phuong Linh bước vào xe rồi lái đi

Đình Nhi nhìn xuống lớp xe bánh trước đã bị xẹp đi. Cô nhếch mép cười rồi vác cặp đi ra ngoài bãi xe.

Đến cửa thì gặp Thiên Bảo, anh hỏi:

- Không lái xe về à ?
- " Vợ " anh làm bể bánh xe tôi rồi — Đình Nhi đáp
- Tôi chở cô về , nhé ?

Đình Nhi suy nghĩ một lát rồi đồng ý

Lái xe đến cổng, cô cho hạ cánh cửa kính xuống, cô lấy tay đặt lên nó, nhìn Phuong Linh cười, vẫy tay chào.

Phuong Linh nhìn theo Đình Nhi, thốt:

- Mà được lắm Đình Nhi ! Cứ chờ đi, rồi có ngày tao sẽ cho mày đáp trả những gì mày đã gây ra cho tao.

#KN

#Degiokhonoctat

Bạn đang đọc truyện *Đế Gió Lau Khô Nước Mắt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

Tại Paris

- Con có từ chối chẳng nữa bố cũng gả con đi — Bố Đình Nhi
- Bố muốn tống con ra khỏi nhà chứ gì — Đình Nhi
- Nói bố biết, tại sao con lại không đồng ý?
- Bố thực sự muốn biết?
- Ừ
- Sau khi con nói ra, bố không được ép con cưới cậu ấy — Đình Nhi

- Bố cần phải xem lại đã

- Thành Nam, là người yêu cũ của Cát Như nhà ta. Hai đứa ấy còn rất yêu nhau, nếu bố ép con chẳng khác nào bố đang tạo áp lực cho em ấy? Em ấy chỉ mới 16 tuổi thôi, em ấy còn quá nhỏ mà — Đình Nhi chau mày

- Gì chứ? — Bố Đình Nhi không tin được những gì mình vừa nghe

- Con nói thế thôi, bố cứ việc suy nghĩ. Con chào bố — Đình Nhi đứng dậy, rời khỏi công ty nơi bố Đình Nhi làm việc

...

Bãi xe

- Ax, đau đầu quá đi mất! — Đình Nhi vừa ngồi vào xe, tay ôm đầu nhăn nhó

Cô cho xe khởi động như xe không chạy. Cô bước ra khỏi xe.

- Trời ạ! — Đình Nhi đá vào cửa xe, rút chìa khoá, cô ra trước công ti đón taxi

Đang vào giờ cao điểm, con đường bị kẹt kín mít không một lối đi.

- Thật là... — Đình Nhi đành phải đi bộ về khách sạn, may mà chẳng xa mấy

Paris, cô rất thích ở đây. Không khí trong lành, con người thân thiện, ai mà chẳng thích. Nhưng cô yêu Việt Nam, nơi cô sinh ra và cũng là nơi có người cô thương...

...

Tại Việt Nam

- Yayyy! Quẩy thôi! — Nhã Phương đang cầm trên tay chai rượu vang, cô đã quá say

- Này Nhã Phương ! Cô say quá rồi đấy — Khánh Anh đi tới đỡ Nhã Phương

- Quan tâm ghê ha — Dương Minh cười

- Thế cậu đang khoác vai ai đấy hả? — Nhã Phương cười nhạo khi thấy Dương Minh đang khoác vai ôm ấp Thiên Kim

- Này, các cậu thấy Gia Thế ở đâu không? — Thiên Kim hỏi

- Chắc đi vệ sinh thôi. Quẩy đi — Nhã Phương

Buổi đi club hôm nay không có sự góp mặt của Đình Nhi vì cô đang ở Pháp.

Vì không có Đình Nhi nên Mai Thy đương nhiên sẽ có cơ hội tiếp cận Thiên Bảo hơn.

Thiên Bảo dần say, Mai Thy ngồi sát vào anh, nhẹ nhàng đặt tay lên vai anh.

- Đừng uống nữa Thiên Bảo, anh say quá rồi đấy — Mai Thy nói

- Anh? Này cậu xưng hô kiểu gì vậy? — Thiên Bảo hỏi

- Có gì đâu. Trước sau gì cũng chẳng xưng hô như thế? — Mai Thy cười đáp

- Gì chứ? — Thiên Bảo

Mai Thy cười lắc đầu, cô lấy cơ thể dựa hẳn vào người của Thiên Bảo, tim cô đập rất nhanh.

- " Anh có biết ? Lần đầu tiên em được gần anh như thế đấy..."

- Thiên Bảo này — Mai Thy gọi

- Hà? — Thiên Bảo

- Cậu... thích con gái như thế nào? — Mai Thy cười

- Con gái như thế nào á hả? Ừm... — Thiên Bảo suy nghĩ

- Xinh đẹp — Thiên Bảo kể từng điểm một
- " Có " — Mai Thy nghĩ, cười
- Cao 1m62 là đủ — Thiên Bảo kể tiếp
- " Tôi cao 1m69 rồi... " — Mai Thy nghĩ, nụ cười trước đó đã dần tắt
- Có nụ cười đẹp — Thiên Bảo
- Ừm..
- Đúng đấy — Thiên Bảo
- Sao nữa?
- Tóm lại là như Đình Nhi đấy — Thiên Bảo cười

Mai Thy chết lặng, người anh ấy thích không phải cô mà là Đình Nhi.

- Cậu chắc chứ? — Mai Thy
- Ừ, sao? — Thiên Bảo đang ngắm rượu dần.
- Chỉ là... sau này, người cậu thích chính là tôi. — Mai Thy cười

Thiên Bảo ngã người ra thành ghế, nghiêng đầu sang phải và thiếp đi, chẳng nghe đến lời nói của Mai Thy

...

Ngày hôm sau

Đình Nhi từ sân bay Nội Bài lái xe trở về biệt thự từ 4 giờ sáng.

Vì chuyến thăm Paris chưa đầy 24 tiếng đồng hồ, cứ bay đi rồi bay lại khiến cho sức khoẻ của Đình Nhi dần suy đi.

Giấc ngủ chỉ kéo 2 tiếng, cô phải thức dậy để đến trường.

...

Tại lớp học, tiết 5

- Đình Nhi, tối nay cậu đi ăn với tôi nhé? — Thiên Bảo quay xuống hỏi Đình Nhi
- Hả? Ừm — Đình Nhi cười đáp

Mai Thy chứng kiến toàn bộ câu chuyện lẫn gương mặt của họ, trông hạnh phúc nhỉ, chẳng được bao lâu đâu.

...

Tối hôm đó

Đình Nhi diện áo len cao cổ tay dài, quần jeans và được cô khoác ngoài là chiếc áo khoác dài đến đầu gối.

Cô đang đứng trước cổng biệt thự đợi Thiên Bảo, chợt có điện thoại đến, cô rút ra khỏi túi và bắt máy

- Alo
- * Không có tiếng trả lời *
- Alo ?
- * Vẫn không có tiếng trả lời *

Bỗng Thiên Bảo đến, giọng nói lạ chợt phát ra trong điện thoại Đình Nhi, lớn và dứt khoát:

- Mày chết đi !

Đình Nhi nhìn vào màn hình điện thoại, nhấn cúp máy rồi nói:

- Điện à ?

Thiên Bảo ra khỏi xe, sang bên kia xe mở cửa cho Đình Nhi vào rồi đóng cửa lại, Thiên Bảo trở lại chỗ ngồi của mình

- Lúc này ai gọi cô vậy ? — Thiên Bảo hỏi

- Không có gì. Chắc nhầm số thôi — Đình Nhi cười

- Ừ — Thiên Bảo cũng cười theo rồi cho khởi động xe

Anh lái xe đến nhà hàng 5 sao, cho bảo vệ dắt xe vào bãi rồi anh và cô cùng bước vào bên trong

Anh đặt tay lên vai cô, ép lại sát vào mình rồi tiến vào trong

- Cô ăn gì ?

- Gì cũng được

- Uống rượu vang nhé ?

- Ừm

Đình Nhi ăn thì ít nhưng uống rượu thì nhiều khiến cho cô say rất nhanh

Thấy Đình Nhi đã say, Thiên Bảo cho tính tiền rồi dìu cô ra khỏi phòng ăn

Sau khi đã vào được thang máy, chẳng có ai bên trong cả. Đình Nhi cứ quậy, khiến cho gương mặt của cô an tọa trên bờ ngực của anh.

Sau khi dìu cô ngồi vào xe, anh lái xe về biệt thự của mình.

Đặt cô ngồi xuống giường của mình, bỗng cô lấy hai tay choàng lấy cổ của anh, môi của cô và anh chỉ cách nhau 3 cm..

Không do dự, Thiên Bảo đặt bờ môi của mình lên bờ môi của Đình Nhi, cứ thế trôi qua 2 phút, rồi 3 phút... Hành động ấy vẫn chưa dừng lại

Ở ngoài cổng trước biệt thự của Thiên Bảo

- Alo ?

- *

- Đình Nhi hiện đang ở biệt thự của Thiên Bảo thưa cô chủ

- *

- Chúng tôi không thể vào đó được thưa cô chủ

- *

- Tôi thực sự xin lỗi, tôi xin phép

- *

...

Sáng hôm sau

Đình Nhi mơ màng tỉnh dậy, thấy cơ thể của mình đang nhỏ bé bên cơ thể của một người đàn ông đầy cơ bắp, đã vậy còn không mặc áo! Người đàn ông ấy đang ôm mình, mình thì đang ôm ngực của hắn...

Tình hình này là sao? Chuyện gì đã xảy ra thế kia ?

Ngước mặt lên xem thù phạm là ai, thì ra là Thiên Bảo. Tim cô chợt đập mạnh, rất mạnh ,như muốn bay ra khỏi lồng ngực vậy.

Hơi ấm từ ngực anh làm cho cô cảm thấy ấm áp, đầu đó trong tim cảm thấy rất bình yên...

...

Hôm sau, giờ tan học

- Đình Nhi này ! – Phương Linh gọi

Đình Nhi quay lại nhìn Phương Linh, nhẹ tháo cái tai phone ra.

- Cậu và tớ đi ăn được không ? – Phương Linh

- Tại sao tôi phải đi với cô ? – Đình Nhi lạnh lùng

- Tớ có việc muốn nói với cậu – Phương Linh

- Việc gì ? – Đình Nhi hỏi

- Thôi, đi nhé ! Đi đi rồi tớ sẽ nói cho cậu nghe – Phương Linh cười và nắm tay Đình Nhi

Đình Nhi nhăn nhó, rút tay mình ra khỏi bàn tay của Phương Linh

- Được rồi – Đình Nhi

-Cám ơn cậu – Phương Linh đáp

Đình Nhi đi ngang mặt Phương Linh và dẫn đầu.

- Ngốc quá Đình Nhi ạ ! – Phương Linh cười nửa miệng, rồi đi theo Đình Nhi.

...

- Đình Nhi này, hôm qua cậu có nhận được cuộc điện thoại nào không ? – Phương Linh hỏi

- Không – Đình Nhi đáp

-Không thật hả ? – Phương Linh hỏi tiếp

- Ừ - Đình Nhi

- Mà này, cậu và Thiên Bảo là gì của nhau vậy ? – Phương Linh tiếp tục hỏi

Đình Nhi ngừng ăn, nhìn thẳng vào mắt Phương Linh bằng ánh mắt đầy bang giá. Đáp:

- Cô muốn tôi trả lời thế nào ?

- Sao cậu lại nói vậy ?

- Nếu cô mời tôi đi ăn là vì việc này thì xin phép tôi về - Đình Nhi nhìn

Phương Linh bối rối, nói:

- Cậu ở đây đi, tớ không nhắc gì về chuyện này nữa đâu !

...

Bữa ăn kết thúc, Đình Nhi sau khi thanh toán thì quay lại bàn

- Cô còn muốn nói gì nữa không ?

-Còn chứ - Phương Linh thay đổi cách cư xử

-Việc gì ?

-Cô ! Ngưng bám theo Thiên Bảo của tôi đi – Phương Linh chỉ thẳng vào mặt Đình Nhi, rời khỏi chiếc ghế và tiến lại gần cô

-Cô lại nhắc nữa rồi ! Bám? Tôi không phải loại dựa hơi người khác như cô đâu. – Đình Nhi cười đều

- Cô không khác gì tôi đâu. Ngày mai là lễ đính hôn giữa tôi và anh Thiên Bảo rồi. Tôi mong cô biết điều và rời xa anh ấy đi. Không một cô vợ nào muốn chồng của mình yêu thương người con gái khác đâu. Cô hiểu chứ ?

- Nếu thật sự lễ đính hôn sẽ diễn ra, nhưng cô nên phải suy nghĩ rằng Thiên Bảo có tham dự buổi lễ đó ? Nếu như yêu cô anh ấy của chẳng phải quan tâm tôi và rước tôi đi chơi mỗi ngày đâu. Nếu thực sự như cô nói thì đáng lẽ cô phải đi nói chuyện này với chồng của cô mới đúng đấy. Ngốc thật ! – Đình Nhi cười

- Nếu như cô không bám theo anh ấy thì anh ấy cũng đã không quan tâm và rước cô đi chơi mỗi ngày đâu.

- Cô không biết suy nghĩ à ? Anh ấy đã từng quan tâm cô và đưa cô đi chơi mỗi ngày chưa ? Thực sự đã từng chưa ?

- Cô,... Thì rằng là chưa. Nhưng...

- Nếu chưa từng thì rằng anh ấy chưa yêu cô, thì cô phải khiến cho anh ấy yêu cô chứ không phải cô đi gây chuyện với cô gái thân mật với anh ấy, giả sử tôi rời xa anh ấy thì anh ấy cũng đi yêu thương một người con gái khác chứ không phải là cô.

Phuong Linh ứa mắt, cô không thể nói thêm được gì nữa.

- Tôi về đây, hãy nhớ rõ những gì tôi nói.

Sau khi Đình Nhi đi, Phuong Linh lau đi nước mắt

- Cô đang lừa tôi ư ? Tôi không phải loại dễ tin người đâu. Tôi sẽ trả thù cô, không sớm thì muộn ! LÂM ĐÌNH NHI !

#KN

#Degiokhonoconmat

Bạn đang đọc truyện *Để Gió Lau Khô Nước Mắt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

Hai ngày sau

" Phụt "

Một con dao lao đến phía của Đình Nhi nhưng cô chỉ nhường mình một cách đơn giản và nhẹ nhàng để né nó.

- Phuong Linh ! — Đình Nhi bỗng gọi tên Phuong Linh

Không thể ngờ, cô gái phóng con dao về Đình Nhi lại chính là Phuong Linh.

- Sao cô lúc nào cũng muốn hãm hại tôi vậy ? Những trò đó vui lắm sao ? — Đình Nhi hỏi

- Sao cô không tự hỏi tại sao tôi phải làm vậy ? — Phuong Linh hỏi ngược lại Đình Nhi

- Cô làm vậy thì được lợi ích gì ? — Đình Nhi

- Lợi ích á? Thì tôi có được Thiên Bảo — Phuong Linh nhướn mày lên

- Tôi không liên quan gì đến Thiên Bảo cả — Đình Nhi nói

- Không liên quan ? Bây giờ cô giả vờ không quen biết anh ấy à? — Phuong Linh

- Xin lỗi, tại sao tôi phải giả vờ cô ? Cô tới mà hỏi Thiên Bảo, tôi chẳng là gì của anh ấy cả — Đình Nhi

- Nếu không vì vậy thì Thiên Bảo đã đến buổi lễ ngày hôm qua rồi — Phuong Linh đáp

- Anh ấy đến hay không thì liên quan gì đến tôi. Nó là quyền quyết định của anh ấy mà. — Đình Nhi đáp

- Cô có biết từ ngày cô xuất hiện, cuộc sống của tôi đã thay đổi như thế nào không? — Phuong Linh hỏi

- Tôi chẳng làm gì cô cả — Đình Nhi đáp

- Cô lấy đi Thiên Bảo, làm cho tôi và anh ấy không còn cơ hội đến với nhau. Tương lai của tôi đang trước mắt, vì cô mà tất cả đã dập tắt ! — Phuong Linh trả lời

- Cô bị mất nhận thức à? Tôi đã nói bao nhiêu lần rồi hả? Cô đừng có tự suy luận rồi làm hại người khác. Tôi và Thiên Bảo chỉ là bạn bè mới quen thôi. Cô làm gì mà phẫn nộ đến thế ? — Đình Nhi đáp

- Bạn bè? Cô nói dối thì làm sao tôi biết được chứ. — Phuong Linh hỏi

- Tôi bạn lắm, không rảnh mà nói dối cô — Đình Nhi thờ dài

- Cô có tin tôi sẽ giết cô không? — Phuong Linh đã tức điên lên vì hỏi mãi mà chẳng có câu gì là câu muốn nghe

- Giết được thì cứ giết. Tôi không làm thì tôi không nhận. Nếu như giết được cô mà mình oan cho bản thân, tôi sẵn sàng — Đình Nhi nhếch mép

- Lâm Đình Nhi — Phuong Linh hét lên

- Đừng gọi tên tôi — Đình Nhi nhún vai

- Tôi sẽ trả thù cô và dành lại Thiên Bảo. Cô đừng mơ tưởng mà cướp đi thế giới của tôi — Phuong Linh nói rồi đi

- Người gì mà cứng đầu, giải thích vậy mà vẫn cho là mình đúng. — Đình Nhi thờ dài

...

- Bố gọi con và anh rể đến đây để làm gì vậy ạ ? — Cát Như hỏi, thực sự 2 từ “anh rể” làm cô đau vô cùng

- Anh rể? Con không thấy đau lòng khi nói vậy sao ? — Bố Đình Nhi hỏi

- Bố nói vậy là sao ? Bố biết hết rồi ư ? — Cát Như mở to mắt

- Phải. Chị con đã nói hết cho bố nghe — Bố Đình Nhi trả lời

- Cái chị này thật là, đã bảo là không nói cho bố biết rồi mà... - Cát Như

- Bố dự sẽ cho 2 đứa đính hôn — Bố Đình Nhi từ tốn nói

- Gì cơ ? — Cát Như hét

- Chẳng phải 2 đứa còn yêu nhau đâu. Đính hôn này vừa tốt cho các con, bố vẫn được làm xui gia với nhà Trương — Bố Đình Nhi cười

- Thế thì tốt quá ! Cảm ơn bác ! — Thành Nam nghe vậy thì mừng lắm, cuối cùng anh và Cát Như cũng được bên nhau một lần nữa

...

- " Đình Nhi, tối nay đi ăn với tôi nhé? " — Tin nhắn từ Thiên Bảo được gửi đến điện thoại của Đình Nhi

- " Hôm nay tôi hơi mệt, để khi khác nhé " — Đình Nhi đáp, vì cô đã đâm bệnh mất rồi

- " Cô mệt à? Cô bị bệnh à?" — Thiên Bảo

- "Không sao đâu. Tôi ổn. Tôi bận rồi, Bye " — Đình Nhi

- " Bye " — Thiên Bảo

Cuộc trò chuyện kết thúc.

Đình Nhi trên giường mà cứ suy nghĩ đến những lời Phuong Linh đã nói.

- Tại sao cô ấy lại có những suy nghĩ khác người vậy chứ? Cô yêu Thiên Bảo đến vậy sao? — Đình Nhi nói cho chỉ bản thân mình nghe

...

Ngày hôm sau

Đình Nhi hôm nay đến trường rất sớm khi chỉ mới tờ mờ sáng

Cô ngồi trên ghế đá giữa sân trường và nghe nhạc

- Đình Nhi — Hữu Kiệt

Đình Nhi quay lại, chau mày và vờ không nghe thấy

- Sao hôm nay cậu đi học sớm thế? — Hữu Kiệt cười

- ... — Đình Nhi vờ đeo tai phone và không nghe thấy

Hữu Kiệt nhướn người, lấy tai tháo tai nghe của cô xuống

Đình Nhi quay sang, gương mặt hồng hào của cô đã gần thật gần với gương mặt của Hữu Kiệt.

Trước tình cảnh này, Thiên Bảo lại xuất hiện

Anh đứng trước mặt hai người, chết lặng.

Đình Nhi ngước mặt lên

- Thiên Bảo — Đình Nhi

Thiên Bảo bỏ đi, mặt anh lạnh tanh và để lại luồng khí băng giá ở lại đó

- Tôi đi đây, anh đừng làm phiền tôi nữa. Chào anh – Đình Nhi đáp rồi bỏ đi

- Đình Nhi... - Hữu Kiệt gọi trong vô vọng

- Anh thích Đình Nhi à? — Đâu đó xuất hiện bóng dáng của Phương Linh

- Cô là ai? — Hữu Kiệt cố tỏ vẻ bình thường

- Anh trả lời tôi đi. Anh thích Đình Nhi ư? —

Phương Linh nhếch mép

- Ừ. Thì sao? — Hữu Kiệt đáp

- Tốt. Anh ghét Thiên Bảo chứ? — Phương Linh hỏi tiếp

- Cô hỏi để làm gì? — Hữu Kiệt hỏi ngược lại

- Nếu như tôi nói tôi muốn anh giúp tôi thực hiện kế hoạch này thì sao? — Phương Linh hỏi

- Kế hoạch gì? — Hữu Kiệt nheo mắt lại, để lộ sự đa nghi của anh

- Tách Đình Nhi ra khỏi Thiên Bảo — Phương Linh nói xong thì cười tươi, lộ rõ sự hi vọng nào đó

- Hm... - Hữu Kiệt suy nghĩ

- Được. Tôi đồng ý! — Hữu Kiệt đáp

- Được rồi. Cảm ơn anh. Tôi là Hàn Phương Linh, học lớp 12A5. Rất vui được hợp tác! — Phương Linh cười

- Tôi là Tô Hữu Kiệt. Rất vui được quen biết — Hữu Kiệt cười

#KN

#Degiolkhonoctmat

Bạn đang đọc truyện *Để Gió Lau Khô Nước Mắt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Một buổi sáng

- Anh gọi tôi ra đây làm gì thế ? — Đình Nhi

- Cô đến một nơi này với tôi được không ?

- Đi đâu cơ ?

- Lên xe đi !

...

- Mới sáng sớm anh đưa tôi đi đâu thế hả ? — Mai Thy

- Hôm nay cô dành một ngày cho tôi được không ? — Gia Thế

- Để làm gì ?

- Tôi muốn ở bên cô, một ngày thôi cũng được !

- Anh nói như vậy là sao ?

- Cuối ngày hôm nay cô sẽ biết thôi ! — Gia Thế cười

- " Thật ra là tôi không ghét cậu ấy đâu ! Nhưng thật ra người tôi thích không phải là cậu ta thôi " — Mai Thy

Mai Thy và Gia Thế đã đi hết những khu trò chơi , cười nói rôm rả mà không quan tâm đến thời gian đang dần đến cuối ngày...

...

- Đâu rồi ? Dữ liệu sao mất hết rồi ? — Phương Linh mò mẫn chiếc laptop bỗng hét lên

Cô lấy ly rượu vang trên bàn ực một cái rồi ném thẳng ra khỏi cửa sổ

- Chết tiệt, bao nhiêu công sức xây dựng kế hoạch giờ coi như sụp đổ — Phương Linh buông câu tục, nói

Chợt điện thoại cô vang lên

- Alo ?

- " " — Đầu dây

- A chào bố — Phương Linh thay đổi 360°

- " "

- Vâng con đến ngay đây ạ ! — Phương Linh nói rồi cúp máy

Tung tăng đi chọn chiếc váy đỏ rồi cho ngay cây súng vào túi xách để phòng thân

Phòng thân ? Phòng thân hay là gây họa đây ?

...

Tại biệt thự của gia đình Thiên Bảo

" Cốc cốc cốc "

- Vào đi ! — Giọng đậm chất gia trưởng của bố Thiên Bảo vang lên

Phương Linh bước vào

Đi ngang qua bao nhiêu người hầu, quản gia của biệt thự này, cô dừng chân lại khi thấy bóng dáng của Đình Nhi đang ngồi kế Thiên Bảo

Cô thật sự rất ngạc nhiên nhưng vẫn giữ phong thái của mình

Ngồi xuống ghế cô cất tiếng:

- Chào cha, chào mẹ !

- Chào cháu

- Cha gọi con đến đây có việc gì vậy ạ ?

- Đương nhiên là có việc mới gọi con đến đây chứ ! — Bố Thiên Bảo cười vang

- Việc gì chứ ạ ? Hay là tổ chức lại buổi lễ đính hôn lần trước ạ ? — Phương Linh cười theo

- Thiên Bảo, con nói đi — Mẹ Thiên Bảo nói

- Vâng. Cô ! Và tôi ! Không có quan hệ gì nữa cả — Thiên Bảo cười

- Anh nói gì vậy Thiên Bảo ? — Phương Linh bật cười

- Có cần tôi nhắc lại chứ ?

- Ai cho phép anh nói như vậy ?

- Tại sao phải có phép tôi mới được nói ? — Thiên Bảo hỏi

- Cha, mẹ ! Thiên Bảo nói vậy có nghĩa là sao ? — Phương Linh hỏi

- Vì Thiên Bảo con ta kể hết cho ta nghe về chuyện tình cảm của nó, ta cũng cảm thông vì ta không thể nào ép con ta được. Mong con thông cảm ! —
Bố Thiên Bảo đáp

- Nhưng tình cảm của con dành cho anh ấy là thật lòng mà ? — Phương Linh đang cầm nước mắt

- Ta xin lỗi nhưng tất cả là quyết định của con trai ta — Bố Thiên Bảo đáp rồi cùng Mẹ Thiên Bảo ra ngoài cùng cái người hầu và quản gia

- Cô được lắm Đình Nhi — Phương Linh hét khi tất cả đã rời khỏi đó

- Cô im lặng đi Phương Linh, Bố tôi cần được yên tĩnh mà nghỉ ngơi — Thiên Bảo gặng giọng

- Thiên Bảo ? Tại sao tôi làm tất cả vì anh mà sao anh lại không có chút tình cảm gì với tôi hả ! — Phương Linh ngã quỵ xuống, ôm mặt khóc.

- Tôi không yêu cô ! Cô hiểu không ? — Thiên Bảo

- Anh sợ tôi yêu anh không đủ để bắt chấp sao ? — Phương Linh cười nhạt

- Bắt chấp gì chứ ?

- Anh muốn xem không ?

- Cứ làm đi rồi tôi xem

- Thế chờ nhé !

Phương Linh móc ra con súng lúc ban đầu đã mang theo

" Bang "

Phương Linh - cô ta đã nhấn thẳng vào Đình Nhi và bắn trong vòng chưa đầy 0.2s

- Phương Linh ! Cô dám ! — Thiên Bảo hét lên

- Sao ? Anh tin chưa ? Tôi đã bắt chấp vì anh rồi đấy ! Haha — Phương Linh cười lớn

- Đình Nhi ! Đình Nhi ! Cô có sao không ? — Thiên Bảo đỡ Đình Nhi

- Tôi không sao . Tại sao cô lại bắn tôi chứ ? — Đình Nhi đáp

- Tại vì : Thiên-Bảo-yêu-cô . — Phương Linh cười đều đáp

- Cô không sợ cô phải trả giá với những gì cô làm sao ? — Đình Nhi hỏi Phương Linh
- Sợ gì chứ ? Vì anh ta tôi chẳng sợ điều gì cả ! — Phương Linh cười lớn
- Cô bị điên rồi !! — Thiên Bảo
- Cuộc đời này luôn có luật nhân quả thôi ! Được gì thì mất đấy. Cô cứ đợi đi — Đình Nhi nói rồi cùng Thiên Bảo đi ra ngoài
- " Chết ? Tôi sợ chứ. Nhưng tại sao miễn là vì anh tôi đều chẳng sợ gì cả. Kể cả đi tù tôi cũng chẳng sợ nữa. Tại sao anh lại không hiểu được tình cảm của tôi chứ ? Anh lạ thật... Người đã đợi anh từ 5 năm đến nay anh không chọn, anh lại chọn người đến với anh chưa tròn 5 tháng. Tôi cứ nghĩ mối quan hệ của chúng ta không chỉ có vậy, nhưng hóa ra nó cũng chỉ đến thế mà thôi... " — Phương Linh

...

- Nè ! Cuối ngày rồi đó — Mai Thy nhắc
- À, tôi hỏi cô nè ? — Gia Thế
- Ủ ! — Mai Thy cười
- Cô có ghét tôi không ? — Gia Thế bắt đầu hỏi
- Tại sao tôi lại ghét anh chứ ? — Mai Thy hỏi
- Hôm nay cô cảm thấy thế nào ?
- Vui lắm !
- Thật chứ ?
- Thật mà !
- Thật ra... Ngày hôm nay thực sự rất ý nghĩa với tôi đó !
- Là sao ?
- Được ở bên cô, là điều tôi cảm thấy hạnh phúc lắm rồi — Gia Thế đang nói thật lòng mình
- Anh thích tôi à ? — Mai Thy dễ dàng nhìn nhận ra điều khác biệt.
- Haha — Gia Thế cười
- Không phải à ?
- Lẽ ra cô phải nhận ra sớm hơn mới phải chứ !
- Hà ?
- Tôi hỏi tiếp nè ! Cậu đã thích ai chưa ?
- Rồi ! — Nghe đến câu này Phương Linh chỉ nghĩ ngay đến Thiên Bảo
- Thiên Bảo đúng không ? — Gia Thế cười
- Hà ?... — Phương Linh cứng họng
- Cô có một yêu cậu ấy không ?
- Này ! Thích với yêu khác nhau gì chứ ? — Mai Thy bực mình quát
- Khác chứ ! Thích là tình cảm có thể dành cho mọi mối quan hệ như Bạn bè,... Còn yêu chỉ được sử dụng khi mối quan hệ đó quan trọng nhất của cuộc đời mình thôi . Hiểu chưa ?
- À... Tôi hiểu rồi
- Hiểu rồi phải không ? Giờ tôi nói này ! Tôi yêu cô. Làm bạn gái tôi nè ? — Gia Thế cười, nhẹ nhàng hôn nhẹ lên mái tóc mềm mượt của Mai Thy...

Bạn đang đọc truyện *Để Gió Lau Khô Nước Mắt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11

Tại bệnh viện X

- Cô ấy không sao. Cậu có thể vào thăm cô ấy được rồi

- Vâng cảm ơn bác sĩ.

Thiên Bảo bước vào phòng bệnh, nhìn mãi hình dáng cô gái đang nằm trên chiếc giường trong trang phục bệnh nhân. Gương mặt tái, môi nhợt nhạt nhưng vẫn lộ rõ nét xinh đẹp trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Đình Nhi.

Thiên Bảo ngồi xuống chiếc ghế cạnh giường, mỉm cười.

- Cô không sao rồi. Cô giỏi làm cho người khác lo lắng vì cô thật !

Đình Nhi nghe thấy những lời đó, nhưng sức khỏe không cho phép, cô không thể mở mắt lên được. Cô chỉ nằm đó, nhắm mắt và ngủ...

...

- Cô nói vậy làm sao ? Kết thúc là như thế nào ? Kế hoạch còn chưa thực hiện mà đã kết thúc à ? — Hữu Kiệt bực tức quát

- Anh ngưng nóng được không ? Tôi nói kết thúc tạm thời thôi, nhưng nhất định tôi sẽ trả thù mà — Phương Linh cười

- Trả thù ? Mục đích của tôi hợp tác với cô là để có Đình Nhi chứ không phải trả thù !

- Tôi biết chứ. Nhưng trước khi cô gái đó thuộc về anh thì phải bị tôi trả thù chứ ?

- Cô đừng đùa chứ. Hợp tác với cô thì không phải cô muốn làm gì thì làm. Cô không được động vào người của Đình Nhi cô nghe chưa ? — Hữu Kiệt tức giận quát lần nữa, rời khỏi quán cafe

- Tôi xin lỗi ! Nhưng tôi phải làm thế...

...

- " Mình có nên khuyên Thiên Bảo về với Phương Linh hay không đây ? Thật sự Phương Linh rất thương anh ấy mà... " — Đình Nhi

- Đình Nhi ! Cô ăn cháo đi kẻo nóng — Thiên Bảo bưng tô cháo và ly sữa đặt kế bên bàn của giường bệnh

Đình Nhi từ cửa sổ bước về giường ngồi

- Hm... Thiên Bảo này

- Gì cơ ?

- Sao anh lại không thích Phương Linh vậy ?

- Thì tôi không thích thôi

- Cô ấy tốt với anh mà ?

- Nhưng tôi không thích cô ta.

- Tại sao thế ?

- Hm... Cô ta từng mém nữa giết chết em gái tôi giống như cô

- Gì cơ ? Em gái anh ? Sao tôi chưa gặp bao giờ ?
- Em ấy đang ở Anh.
- Ra vậy... Tuy vậy nhưng Phương Linh vẫn yêu anh thật lòng mà . Tại sao anh không bỏ qua
- Em có thấy ai đi yêu một người đã mém là giết chết em gái của mình và cả người mình yêu không ?
- Hà... — Đình Nhi bất ngờ
- Thôi em ăn đi. Đừng hỏi nhiều nữa.
- Ừ... Ừm — Đình Nhi

Thiên Bảo dứt từng muỗng cháo cho Đình Nhi rất cẩn thận, chăm sóc tận tâm

- Tôi muốn về — Đình Nhi
- Không được. Cô còn yếu lắm— Thiên Bảo nằng nặc không cho Đình Nhi về
- Làm sao anh biết tôi yếu hay không chứ ? — Đình Nhi bịu môi cãi
- Thôi được rồi, về nhà thì phải thay băng ki đấy. Không thì nhiễm trùng là toi chuyện. Ăn uống đầy đủ vào, không làm được gì thì bảo bọn bạn em làm giúp chứ đừng cố... — Thiên Bảo dặn dò đến mức hai bên tai của Đình Nhi muốn nổ ra
- Thôi tôi biết rồi ! — Cô ngắt câu nói của anh rồi nhanh chân đi vào nhà vệ sinh thay bộ bệnh nhân ra

...

Hôm sau

Tại trường Fly

Lớp 12a4

Đình Nhi bước vào lớp thấy chỗ của mình bỗng trống vắng lạ thường

Vì vậy chứ ? Thiên Kim bay sang ngồi cạnh Dương Minh mất rồi

- " Vậy là phải ngồi một mình à ? " — Đình Nhi tui thân đặt balo xuống ghế rồi nằm ườn ra

" Phìt "

Bỗng có tiếng một chiếc balo đặt xuống ghế cạnh mình, Đình Nhi ngẩng đầu lên

- Thiên Bảo ?
- Sao ? Có chuyện gì à ? — Thiên Bảo hỏi ngơ
- Sao anh lại ngồi đây ?
- Chẳng phải không có ai ngồi cùng nên nằm buồn thế kia à ?
- Gì chứ ? Có Mai Thy ngồi cạnh tôi mà !

Thiên Bảo chỉ sang bàn dưới

Ôi thần linh ơi ! Gia Thế với Mai Thy ngồi cạnh nhau mà còn đăm đúi quan tâm nhau nữa

Đình Nhi gục xuống bàn lần nữa vò không quan tâm

- Thế nào ?
- Tùy !

...

Giờ giải lao

- Thiên Bảo !

Một giọng của một người con gái vang lên

Thiên Bảo quay lại

Phuong Linh nhào tới ôm cổ anh làm bao học sinh nữ ở đó hết sức ghen tức

- Làm gì vậy ? — Thiên Bảo trừng mắt nhìn Phuong Linh

- Ôm anh ! — Phuong Linh thân nhiên trả lời mà không biết có con quỷ dữ trong người Thiên Bảo đang nổi dần

- Bỏ xuống !

- Không ! Em không bỏ đâu ! — Phuong Linh làm nũng

- Tránh ra ! — Thiên Bảo quát lên

Phuong Linh giật mình buông tay xuống, nhìn Thiên Bảo

- Cô đừng làm phiền tôi nữa. Tôi chưa tha thứ cho cô đâu ! — Thiên Bảo nói rồi cùng bọn nó bỏ đi

- Anh thay đổi thật rồi ! Thế đừng trách tôi tại sao nặng tay ! — Phuong Linh nói rồi cũng bỏ đi

- Chả đối xử ga lăng với con gái gì cả ! — Đinh Nhi vờ đùa

- Cô vui lắm à ?

- Vui gì chứ ? Xàm quá !

...

Hai tháng sau

6 giờ tối

Tại Pháp

Biệt thự của gia tộc họ Lâm

" Ngươi là ai ? "

Cát Như đang pha trà trong bếp thì nghe tiếng từ phòng làm việc của bố mình

Sau khi pha xong trà, Cát Như mang hai ly trà của mình lên phòng của bố rồi cùng bố thưởng thức mùi trà hoa cúc hương thơm thì nghe bố kêu rên:

" A! "

Cát Như vội chạy lại mở cửa

Bố cô đang ngồi tại ghế trong bàn làm việc với nhát dao đâm vào tim

Trước mặt bố là một cô gái trạc 20, mặt quần áo cùng mặt nạ da, trên tay toàn là máu

" Xoảng "

- Này cô kia !

Hai ly trà từ tay Cát Như rơi xuống

Cô gái kia quay lại nhìn Cát Như hốt hoảng định chạy ra cửa sổ nhưng bất thành

Cát Như đang nắm cổ cô ấy

- Tại sao cô lại giết bố tôi ?

Cát Như khóc thét

Cô gái kia sợ sệt nói:

- Lý do cũng chỉ là tại con chị chết tiệt của mày đấy ! Đi mà hỏi !
- Chị tôi thì liên quan gì đến cô ? — Một dấu hỏi to đùng trong đầu Cát Như xuất hiện
- Mày không cần biết ! Buông tao ra. Không là tao giết mày như thằng bố của mày đấy !
- Giết tôi đi. Cứ việc giết !
- Mày thách tao à ?
- Ừ !
- Được ! — Cô gái kia móc ra con dao khác

Bỗng nhiên tất cả quần gia và người hầu trong biệt thự đập cửa xông vào

Cô gái kia sợ hãi, lấy tay xô Cát Như ra để lại cái vết ngang từ con dao trên tay cô ấy lên phần giữa ngực và cổ của Cát Như

Cô ta bay thẳng ra khỏi cửa sổ

- Tập hợp ở xung quanh nhà ! — Quần gia hô to hàng loạt người hầu và quần gia còn lại trong nhà xông ra cửa nhưng chẳng thấy cô gái ban nãy đâu

...

10 giờ tối

Tại bệnh viện X ở Pháp

Đã 4 tiếng trong phòng cấp cứu nhưng ông vẫn chưa ra

Quốc Thiên chạy lại, vội hỏi:

- Bố bị làm sao thế ?
- Bố đang trong phòng cấp cứu, vẫn chưa ra.... — Gương mặt thất vọng và buồn bã lộ rõ trên mặt Cát Như
- Chuyện thế nào ?

Cát Như kể lại tất cả sự việc cho Quốc Thiên nghe

- Chuyện gì mà liên quan đến Đình Nhi cơ ?
- Em không biết...

Bác sĩ bước ra

- Bố tôi sao rồi bác sĩ ?
- Chúng tôi đã cố gắng hết sức nhưng...

#KN

#Degiolkhonoctmat

Bạn đang đọc truyện *Để Gió Lau Khô Nước Mắt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 12

- Chúng tôi đã cố gắng hết sức nhưng... Vì tuổi của ông đã quá già, mà lại mất quá nhiều máu, vì già nên sức yếu nên ông không qua khỏi cơn nguy kịch...

- Bố ! Bố đâu ? — Đình Nhi bỗng chạy đến, cô đã bay từ Việt Nam đến đây, gương mặt cô không mấy sung do khóc mà đầy sự lo lắng

- Các vị vào thăm bố mình được rồi. Chúng tôi xin phép ! — Bác sĩ cùng tất cả người tham gia cuộc phẫu thuật rời khỏi đó

- Bố mất rồi... — Cát Như khóc nức nở

- Chuyện gì đã xảy ra vậy ? Anh hai ? — Đình Nhi

Quốc Thiên lại kể lại câu chuyện cho Đình Nhi nghe

- Em ? Ai lại thù oán với em chứ ? — Đình Nhi

- Em cứ suy nghĩ sau, nếu muốn trả thù cứ nói anh, anh sẽ giúp em. Em ở lại trông bố cùng Cát Như nhé. Anh đi mua cơm cho hai đứa — Quốc Thiên nói rồi rời khỏi bệnh viện

Đình Nhi vào trong, không khí trong phòng này thật lạnh lẽo

- Bố ơi... Con chưa được uống trà cùng bố hôm nay mà ? Sao bố lại bỏ con — Cát Như vừa khóc nức nở vừa giằng co bản thân mình

- Cát Như, em bình tĩnh đi — Đình Nhi ngồi xuống đất, đặt tay lên bả vai em mình, khuyên bảo

- Chị ơi, bố chưa chết mà. Đứng không chị ? — Cát Như ôm lấy chị mình, khóc thật to

- Là lỗi của chị. Chị sẽ trả thù cho bố, cho em, cho gia đình mình...

- Không phải lỗi do chị ! Tại con nhỏ khôn kiếp kia ! Nhất định em sẽ trả thù nó ! Nó phải trả giá cho cái chết của bố — Cát Như quát

- Em bình tĩnh. Đương nhiên chúng ta sẽ trả thù, tuy nhiên không phải là bây giờ, sau đám tang của bố chị sẽ theo dõi tên tóc đỏ kia. — Đình Nhi khuyên bảo em mình, lòng đang đến mức căm hận

...

Đình Nhi trở về Việt Nam

Gương mặt cô trước đã lạnh nay còn lạnh hơn. Bước đến công ty với vẻ mặt chẳng mấy hào hứng

Mang tiếng lạnh lùng nhưng ai cũng có thể nhẹ nhàng khi ở gần cô, nhưng giờ đây, trông cô rất đáng sợ

Ba năm trôi qua thật êm đềm và thoáng chốc. Những người bạn xưa, nay vẫn còn đó. Họ cùng nhau lập một công ty thời trang, với sự hợp tác của Phan Gia (gia đình Thiên Bảo), Lâm Gia (gia đình Đình Nhi) và các bạn còn lại... Nhanh chóng công ty đã phát triển thuận lợi và đứng hàng đầu Châu Á với những bộ sưu tập thiết kế đầy sắc sảo, sang trọng.

Phương Linh thì theo công ty của gia đình, là một công ty hạng 2. Vì bố mẹ không cho phép cô theo công ty của Đình Nhi - Thiên Bảo nên cô buộc phải làm việc tại công ty thời trang của bố mẹ mình truyền lại. Cũng may là như thế.

- Đình Nhi !

Xoay người lại, trước mặt cô là Hữu Kiệt. Anh chỉ là nhân viên bình thường, chuyên thiết kế những mẫu thời trang năng động cho nam.

Anh vui vẻ:

- Hôm nay em đi ăn tối với anh được không ?

- ...

- Đình Nhi !

- Sao ?

- Anh hỏi em có thể đi ăn tối cùng anh hôm nay không ?

- Tại sao ?
- Vì anh có điều cần nói với em
- Điều gì thì cứ nói, tại sao phải ăn tối ?
- Em thật là, làm sao mà nói được chứ ! — Hữu Kiệt tỏ ra ngại ngùng
- Tôi cũng không ngại nếu anh không nói đâu

Đình Nhi đáp trả lại câu nói đầy sự phản bác. Thật ra cô không phải là người thô lỗ, chẳng qua Hữu Kiệt không biết thời để tiếp cận cô. Nếu như là ai khác, mang tâm trạng giống như cô cũng sẽ như vậy thôi.

- Con người gì vậy ? — Hữu Kiệt bức, lấy tay đập vào tường rồi bỏ đi

Vào đến phòng làm việc, đặt chiếc ví xuống ghế, Đình Nhi đã lấy laptop ra, nghiên cứu về cái chết của bố mình

Vài phút sau thì Thiên Bảo đến

Đình Nhi đã gục trên chiếc laptop từ khi nào

- Bố cô sao rồi ? — Thiên Bảo lên tiếng
- Mất rồi — Đình Nhi trả lời, không cảm xúc, không ngượng
- Tại sao ? — Thiên Bảo vừa hỏi vừa đặt chai sữa nóng hổi lên bàn cạnh Đình Nhi
- Tất cả là do tôi — Đình Nhi đáp, một sự đau nhói len lỏi trong tim cô.

Cô bây giờ chỉ là một nhỏ mọn cô cha mẹ

- Cô có clip quay lại à ? Tôi xem được chứ ?
- Tự nhiên

" Tóc đỏ ? "

...

2 năm trước

- Cô làm gì đứng trước cửa nhà tôi đấy ? — Thiên Bảo
- Anh đi chơi với em hôm nay được không ? — Phương Linh hỏi
- Tóc cô ? Đội tóc giả à ? — Thiên Bảo lơ đãng câu hỏi ấy
- Ừm ! Anh thấy đẹp không ? — Phương Linh mừng thầm vì anh chú ý đến mái tóc của cô
- Tóc giả thì có cần chơi màu đỏ chói vậy không ?
- Anh thấy dị lắm à ?
- Ừ — Thiên Bảo đáp và bước vào nhà
- Này ! Anh còn chưa trả lời có đi chơi với em không cơ mà ? Thiên Bảo !! — Phương Linh tiếc nuối, đi về nhà với cái mái tóc đỏ chẳng đâu vào đâu

...

Quay trở lại hiện tại

- Tôi biết một bí ẩn trong vụ này đấy — Thiên Bảo
- Thật á ? Điều gì vậy ? — Đình Nhi bật dậy, mừng rỡ hỏi
- Tôi chưa chắc đâu nên từ từ rồi tôi nói sau. Tôi về phòng làm việc đây. Have a nice day ! — Thiên Bảo đáp, rời khỏi phòng làm việc của Đình Nhi

...

Giờ nghỉ chưa

- Đình Nhi ! — Mai Thy gọi

- Hà ? — Đình Nhi đáp

- Đi ăn trưa với tụi tao đi ! — Mai Thy nói

- Nhưng tao đang.. — Đình Nhi đang nói thì Mai Thy ngắt lời

- Từ từ nghiên cứu cũng được mà ! Đi ăn với tụi tao đi — Mai Thy nài nỉ

- Ừm ! — Đình Nhi

Đi xuống căn teen của công ty. Chợt một cô gái ăn mặc chỉnh tề, chỉ có điều đội mũ che mặt và... tóc đỏ

" Tóc đỏ ? "

Cô gái đi ngang qua Đình Nhi. Đình Nhi nhìn theo bóng dáng ấy

- Mai Thy, mày xuống căn teen trước đi.

- Sao thế ? Ừm xuống nhanh nhé ! — Mai Thy đáp

- Ừ ! — Đình Nhi nói rồi đi theo cô gái tóc đỏ ấy

Cô gái đang đi về hướng phòng làm việc của Đình Nhi. Đến đó, cô nhìn xung quanh rồi mở cửa bước vào. Đình Nhi đứng bên ngoài nhìn vào trong xem tình hình.

Cô gái mở laptop của Đình Nhi lên, mở file clip quay lại cảnh cái chết của bố Đình Nhi. Cô ấy mò mẫn bấm nút xóa nhưng không thành. Vì Đình Nhi đã khóa file đó, không ai có thể tác động đến nó chỉ khi cài đặt lại mật mã.

Đình Nhi bước vào, khóa cửa và đóng tất cả các cửa sổ cũng như đường thoát hiểm

- Cô gái tóc đỏ ! — Đình Nhi lên tiếng

- Cô mau mở cửa ra ! — Cô gái ấy hét

- Cô mau đặt laptop của tôi xuống. — Đình Nhi đáp

Cô gái ấy đặt chiếc laptop của Đình Nhi xuống bàn rồi bảo:

- Tôi bỏ xuống rồi đấy. Mau mở cửa ra !

- Cô có vẻ thiếu quyết đoán và rụt rè nhỉ ?

- Có nói vậy có ý gì ? — Cô gái đó dần sợ sệt

- Tôi không biết cô đến đây với mục đích gì. Lấy cấp bản thiết kế của công ty tôi hay tìm dữ liệu về cái chết của bố tôi nhưng tôi nói cho cô biết, một khi đã đặt chân vào công ty của tôi với mục đích riêng thì tốt nhất cô nên chịu chết đi ! Hàn Phương Linh !

#KN

#Degiolkhonoctmat

Bạn đang đọc truyện *Để Gió Lâu Khô Nước Mắt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13

- Tôi không biết cô đến đây với mục đích gì, lấy cấp bản thiết kế của công ty tôi hay tìm dữ liệu về cái chết của bố tôi nhưng tôi nói cho cô biết, một khi đã đặt chân vào công ty của tôi với mục đích riêng thì tốt nhất cô nên chịu chết đi ! – Đình Nhi

- Sao cô lại chắc chắn tôi là Phương Linh ? Tại sao tôi phải lấy cấp bản thiết kế của công ty cô ? Công ty tôi đâu thiếu ? Với cái chết của bố cô gì chứ ? Tại sao tôi phải tìm dữ liệu về ông ấy ? – Cô gái ấy đáp

- Phải. Tôi biết là công ty cô không thấy bản thiết kế. Vậy là cô đến đây cũng chỉ liên quan đến ông ấy thôi. Tại sao cô cứ đội mái tóc đỏ đó thế kia ? Cô cũng thông minh để tìm cách giết bố tôi mà, sao không thông minh để thay bộ tóc giả khác đi ? – Đình Nhi

- Cô... Dù tôi có mang tóc giả, có giết ông ấy hay không thì tôi cũng không phải Hàn Phương Linh !

- Vậy để tôi xem, cô có phải là Hàn-Phương-Linh hay không... nhé ?

Đình Nhi tiến thẳng đến cô gái đó, cô gái đó chỉ lùi bước dù có tìm mọi cách để thoát ra ngoài cũng như không.

Đình Nhi giật lấy cái nón của cô gái đó, rồi nâng cằm của cô ấy lên.

- Phải rồi. Hàn-Phương-Linh của chúng ta là đây ! – Đình Nhi cười

- Cô muốn gì ? – Phương Linh trừng mắt

- Tôi muốn gì á ? Cô có nghĩ tôi sẽ giết cô giống như cô đã bố tôi hay không ? – Đình Nhi hỏi

- Cô dám ? Tôi sẽ cho cô ở tù đấy ! – Phương Linh quát

- Thế sao cô không động não là cô cũng sẽ ở tù ? – Đình Nhi

Phương Linh im lặng

- Tôi sẽ không giết cô sớm vậy đâu. Vậy thì bộ phim này kết thúc sớm quá ! Đợi đến thời điểm thích hợp tôi sẽ bắt đầu mài dao nhé ? Giờ thì cô đi đi, nhớ là đừng để tôi gặp cô nếu không tôi sẽ không tha cái chết của cô đâu.

Đình Nhi bước lại cửa mở công tắc rồi Phương Linh chạy ra khỏi công ty

Phương Linh vì chạy nhanh mà không hay cô đã chạy nhanh ngang Thiên Bảo. Thiên Bảo biết là cô đến đây với mục đích gì nhưng anh không đuổi theo.

Thiên Bảo - Gia Thế - Khánh Anh - Dương Minh - Mai Thy - Nhã Phương - Thiên Kim đều có mặt tại căn teen của công ty. Đình Nhi đã đến.

- Mà làm gì mà lâu thế ? – Mai Thy hỏi

- Không có gì. Có chút chuyện thôi ! – Đình Nhi đáp rồi ngồi xuống chiếc ghế trống còn lại

- Này ! Em ăn nhiều vào, dạo này em ốm quá rồi đấy ! – Dương Minh nhắc nhở Thiên Kim

- Biết rồi mà ! Em ốm là do yêu anh đấy ! – Thiên Kim bĩu môi

Dương Minh và Thiên Kim đã yêu nhau được 1 năm 3 tháng rồi. Còn ba cặp còn lại thì đợi mãi cũng chẳng tiến triển gì nhiều. Phải nói là khó lắm họ mới tiếp tục được thân thiết cùng nhau như thế này. Nếu như sau này người thành công, kẻ thất bại, ai cũng có cuộc sống riêng của bản thân thì tình bạn nào cũng rạn nứt mà thôi. Họ phải khó khăn lắm để lập một công ty này vì không đơn giản gì mà đưa một công ty chưa có tên tuổi gì vào thị trường thời trang trên toàn Châu Á cả. Nhưng may mắn là mọi bản thiết kế của họ đều được giới chuyên gia khen ngợi và ghi nhận công sức của họ.

- Cô đã biết là ai rồi đúng chứ ? – Thiên Bảo hỏi nhỏ vào tai Đình Nhi

Cô mỉm cười

- Phải

- Cô định giải quyết như thế nào ? – Thiên Bảo hỏi tiếp

- Tôi chưa biết. Tôi phải nói chuyện với anh Quốc Thiên và Cát Như đã

- Nếu cần giúp đỡ, cứ gọi tôi – Thiên Bảo đáp

Giết người hay trả thù không bao giờ là ý hay và có nghĩa. Nhưng cuộc sống đều có luật nhân quả, được cái này thì mất cái kia, hại người khác thì cũng theo luật sẽ có người giết lại mình. Vì thế việc trả thù này không có gì là sai cả, ủng hộ hay giúp đỡ cũng là chuyện thường. Vì trên đời này đâu có màu hồng nào mà hồng mãi đâu chứ ?

...

- Tại sao cô lại làm thế ?
 - Thiên Bảo, em nghĩ là anh biết rõ là tại sao chứ. – Phuong Linh đáp
 - Tôi hỏi tại sao cô giết bố Đình Nhi ? – Thiên Bảo quát
 - Anh muốn biết ư ? Là vì em ghét Đình Nhi ! Em ghét cô ta chỉ vì anh yêu cô ta ! – Phuong Linh ứa khóc
 - Đó cũng chưa phải là lý do cô giết ông ấy, đúng chứ ?
 - Phải. Em muốn cô ta phải chịu nhiều đau khổ. – Phuong Linh đáp
 - Cô có biết kí ức mẹ Đình Nhi mất, cô ấy đã phải chịu khổ như thế nào không ? Cô muốn cô ấy mở cõi cha mẹ à ?
 - Đó chưa là gì của nỗi đau anh dành cho em đâu Thiên Bảo ạ. Em hơn cô ấy mọi thứ, tại sao anh lại không yêu em như cách anh yêu cô ấy chứ ? Em biết là quá khứ em đã làm chuyện không tốt với em gái của anh nhưng đó cũng là quá khứ rồi, em gái của anh cũng không sao mà ? Tại sao anh lại không tha thứ cho em ?
 - Cô đã làm bao nhiêu người mất mạng và xém mất mạng rồi ? Em gái tôi, Đình Nhi và cả bố cô ấy. Nếu tôi yêu cô thì cũng có ngày cô giết tôi thôi !
 - Không đâu ! Em sẽ không giết anh ! Em yêu anh lắm Thiên Bảo, làm sao em có thể làm vậy chứ ?
 - Cô thì cái gì mà không thể ? Cô có biết tại sao tôi không yêu cô mà yêu Đình Nhi không ?
 - Tại sao ?
 - Bởi vì cô ấy không như cô. Tôi ghét những con người như cô.
 - Không ngờ lại có một ngày em lại nghe những câu nói này từ anh đấy . Anh làm em thất vọng quá. Em làm tất cả cũng chỉ vì yêu anh thôi mà. Bất chấp vì tình yêu là sai sao ?
 - Đó không phải là bất chấp hay hi sinh. Đó là giết chết tình yêu cô hiểu không ?
 - Anh là người em yêu, là người em thương nên em mới làm vậy. Nếu đối với anh, em không là gì cả thì em cũng chẳng cần quan tâm ! Mục đích em sinh ra chỉ là để yêu anh thôi
 - Cô đừng nói những lời như vậy. Tôi không muốn nghe.
 - Được rồi, nếu như sau này anh vẫn không chấp nhận tình cảm của em thì em hứa sẽ giết chết anh và cả em. Nếu như trên trần đời em và anh không thể yêu nhau thì xuống địa ngục chúng ta sẽ bên nhau anh nhé ?
 - Tất cả mọi thứ trong cuộc sống cũng chỉ là tạm thời. Như trời mưa rồi cũng sẽ tạnh. Vết thương rồi cũng sẽ được chữa lành. Sau màn đêm tăm tối là ánh sáng của buổi bình minh. Không có gì kéo dài mãi mãi cả. Mỗi khoảnh khắc đều mang lại cho mình một khởi đầu mới và một kết thúc mới. Mỗi giây trôi qua mình lại có một cơ hội mới. Tại sao cô không tìm kiếm một hạnh phúc mới của chính cô ?
 - Bởi vì hạnh phúc của em là anh. Chỉ cần nắm bắt cơ hội đó và tận dụng nó thì em sẽ có hạnh phúc ? Hạnh phúc mới hay là anh ? Em chỉ cần anh thôi
- Người ta bảo nên yêu người yêu ta chứ đừng yêu kẻ không yêu mình. Nhưng yêu hay không là do định mệnh đều sắp đặt, không thể nào làm theo ý ta được. Thời gian sẽ khiến cho kẻ không yêu mình trở nên yêu mình thôi, ngại gì mà không cố gắng vượt qua giới hạn đó ?
- Em yêu anh, anh yêu cô ấy, em ghét cô ấy, em giết bố cô ấy, cô ấy đau, anh buồn, anh trách em, em cũng đau. Cùng là đau nhưng người khiến anh buồn chỉ mỗi cô ấy mà thôi..

#KN

#Degiokhonoctmat

Bạn đang đọc truyện *Để Gió Lau Khô Nước Mắt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

#ĐGLKNM #Chap14

Chuông điện thoại reo lên

- Alo ? — Đình Nhi

- Em đã tìm được hung thủ chưa ? — Quốc Thiên

- Rồi ạ.

- Ai vậy ? Em quen chứ ?

- Em quen. Là một cô bạn cũ của trường cấp 3 em từng học.

- Tốt. Thế em cho cô ấy thoát hay giữ lại ?

- Cô ấy đến công ty và định xóa đi files clip ấy nên em không có ý định giữ lại, mắc công lại phiền đến bảo vệ. Với lại nếu giữ lại và làm hại cô ấy ngay bây giờ em nghĩ còn quá sớm

- Tùy vào sự quyết định của em vậy. Làm tốt nhé ! Anh phải đi gặp đối tác rồi. Bye !

- Bye anh.

Vứt chiếc điện thoại lên giường, Đình Nhi cũng lăn ra theo nó. Đầu cô đang nghĩ những chuyện gì không thôi ! Về kí ức của mẹ...

...

12 năm trước

Khi cô chỉ vừa lên 8, thời điểm đó là lúc cô cảm thấy hạnh phúc nhất và cô nghĩ sẽ giữ mãi cảm xúc này mang theo đến cuối đời.

Nhưng vào ngày sinh nhật lần thứ 8 của cô, một tai nạn giao thông xảy ra ở đường XX ở Paris, Pháp...

- Mẹ à ! Khi nào mẹ mới về vậy ? Con nhớ mẹ quá đi — Đình Nhi khi vừa lên 8 thì rất hay làm nũng, hay những nhều đòi này đòi kia

- Mẹ sắp về tới rồi. Mẹ có mua bánh kem cho con đấy !

- Thế mẹ về nhanh nhé !

Tắt máy, nhưng phía trước lại có một chiếc xe ô tô lao thẳng vào chiếc xe hơi của mẹ Đình Nhi

- Chú Kim ! Cẩn thận ! — Mẹ Đình Nhi hét to

Đương nhiên là một người luôn luôn theo nguyên tắc và cẩn thận như Quản gia Kim thì đơn giản thôi, nhưng ý trời mà. Quản gia vẫn cố gắng hết sức nhưng...

Quản gia bị thron nghiêm trọng, còn mẹ cô thì chết

Từ thời gian đó, cô ghét ngày sinh nhật của mình

12 năm trôi qua. Đương nhiên là cô đã dần quen với cuộc sống này, nhưng lại một lần nữa cảm giác ấy lại đến với cô.

Mọi người nghĩ tại sao cô không ghét quản gia Kim ? Quản gia Kim là người nuôi cô lớn từ khi vừa chào đời vì bố mẹ cô quá bận rộn với những dự án của công ty. Cô không cho rằng quản gia là người giết mẹ mình vì cô biết quản gia không phải là người như thế. Một phần nữa là quản gia đã làm việc tại nhà của cô đã hơn 30 kể từ khi bố mẹ tới kết hôn. Vậy hà cớ gì mà một người đã đi cùng họ rất lâu lại vô thức giết họ ?

Còn Phương Linh, đúng là tình yêu thật mãnh liệt. Đình Nhi đã từng nghĩ rằng mình sẽ khiến cho Thiên Bảo gần Phương Linh hơn vì bản thân mình không cần Thiên Bảo nhiều hơn Phương Linh như vậy. Và cô không là người quá cần vào tình yêu vì từ trước giờ cô chưa để mắt đến một ai cả. Nhưng Thiên Bảo đã kể về lý do anh không yêu cô ấy thì Đình Nhi cũng chẳng biết nói gì. Anh ấy không thích thì làm thế nào mà ngăn cản được ? Lý do Phương Linh giết bố Đình Nhi là vậy thì không phải Phương Linh là người sai sao vì Đình Nhi hoàn toàn không có tội, cô vào thế bị động mà ?

Từ trước đến giờ, Đình Nhi ghét ai mà giết người mà mình luôn yêu thương. Vì thế cô nhất định phải giết Hàn Phương Linh

...

Ngày hôm sau

Tại một club của trung tâm thành phố

- Phòng VIP hay ở ngoài đây ? — Khánh Anh hỏi
- Phòng đi ! — Nhã Phương nhanh chân nói
- Ok ! — Khánh Anh đáp rồi đi lại phía tiếp tân
- Nó chẳng thèm nghe ý kiến của bọn mình nữa nhì ? — Gia Thế nói
- Chỉ cần Nhã Phương lên tiếng là OK liền ! — Dương Minh cười nhìn Nhã Phương mặt đang đỏ đến nơi

Sau đó cả bọn kéo nhau vào phòng VIP 2

- Mày tính sao con Phương Linh hà Đình Nhi ? — Thiên Kim hỏi
- Tao chưa biết. Nhưng tao không nghĩ nó lại dễ yên cho tao lần nữa đâu. Tao đã nói là nếu tao gặp nó lần nữa thì nó chết, vậy thì có nào nó cũng giết tao trước — Đình Nhi cười nhẹ
- Vậy sao mày không giết nó ngay đi ? — Nhã Phương hỏi tiếp
- Tao ghét phải là người quyết định số phận của một ai đó. Nên tao phải cân nhắc kĩ lưỡng trước khi hành động — Đình Nhi đáp
- Nhưng... — Nhã Phương
- Thôi ! Đi chơi mà cứ nói đến chuyện này chẳng vui tí nào — Mai Thy lên tiếng ngăn lại cuộc trò chuyện
- Đúng rồi. Nâng ly nào — Gia Thế
- Tôi ra ngoài một lát — Đình Nhi đang dần say, nhưng vẫn còn đủ tỉnh táo để đi ra ngoài
- Cô đi một mình được chứ ? — Thiên Bảo quan tâm
- Được mà — Đình Nhi cười

Bước ra khỏi phòng, bên cạnh phòng VIP 1 cũng có người bước ra. Một chàng trai khá cao, gương mặt tuấn tú, bước ra nhìn cô

Đình Nhi không quan tâm mấy, chỉ đi ngang họ để đến phòng vệ sinh

- Gương mặt trông quen quá ! — anh chàng đó thốt lên và đuổi theo cô

Đình Nhi đứng trước gương, rửa mặt sau đấy cô đi ra ngoài, nhưng cùng lúc đó anh chàng đó bước vào

Đình Nhi nhìn rồi bỏ đi nhưng bị hấn kéo lại

- Làm gì vậy ? — Đình Nhi nhăn mặt hỏi
- Không ngờ lại gặp cậu ở đây — Hấn cười
- Cậu là ai ?
- Tôi Trần Tuấn Phong đây ! — Hấn cười, lộ 2 cái răng khểnh
- Tuấn Phong ? Nghe quen quen — Đình Nhi cười nhạt
- Cậu nhớ tớ chứ ? Lúc nhỏ chúng ta rất thân với nhau đấy — Tuấn Phong hỏi
- Sắp rồi — Đình Nhi uể oải vì cô đã say
- Nhà cậu ở đâu ? Tớ đưa cậu về nhé ? — Tuấn Phong hỏi
- Thôi được rồi. Tôi có bạn đi chung mà — Đình Nhi nói rồi về phòng VIP của bọn cô

Tuấn Phong đứng đó, mỉm cười nhìn cô

- Cuối cùng tớ cũng tìm thấy cậu rồi !

Vừa vào đến cô đã lăn xuống nằm lên đùi Mai Thy

- Gì vậy ? Chắc say quá rồi. Thiên Bảo ! — Mai Thy

- Hà ? — Thiên Bảo

- Cậu chở Đình Nhi về đi, cậu ấy say quá rồi — Mai Thy

- Tao không có say ! — Đình Nhi lăm bằm

- Rồi, mày không say ! Vậy nha, nhờ cậu nha Thiên Bảo — Mai Thy

- Được rồi — Thiên Bảo

Đi Đình Nhi ra khỏi phòng VIP, có ánh mắt luôn dõi theo 2 người ấy

- Người yêu à ?

Biệt thự của Đình Nhi

Thắng máy, Thiên Bảo xoay sang nhìn Đình Nhi

Với vẻ đẹp không góc chết ấy khiến cho Thiên Bảo mê hoặc...

Anh nhẹ nhàng đặt môi hôn lên trán cô

- Em là của tôi

#KN

#Degiokhonuocmat

Bạn đang đọc truyện *Để Gió Lau Khô Nước Mắt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Chiều hôm sau

Tại công ty

" Cốc cốc cốc "

- Vào đi

Giọng Đình Nhi vang lên

Cánh cửa mở ra, Thiên Bảo bước vào

- Có gì không ? — Cô chưa hề quay lại nhìn là ai, bệch nghề nghiệp nên hỏi ngay

- Tôi nay tôi đi gặp đối tác cùng cô nhé ? — Thiên Bảo vào thẳng vấn đề

- Làm gì ? — Đình Nhi hỏi

- Được không ?

- Cũng được.

- Vậy tối nay 6h30 tôi sang đón cô nhé ?

- Ủ

- Vậy thôi tôi về phòng đây

...

Tối

Đình Nhi diện trên người áo sơ mi sọc xanh-trắng trễ vai lộ bờ vai trắng nõn nà của mình, cùng quần tây trắng, trên cổ cô mang một dây choker, tay cầm chiếc bóp trắng cùng giày cao gót trắng tương tự. Tóc búi thấp.

Thiên Bảo đã có mặt tại nhà cô từ sớm

Đình Nhi bước vào xe

- Cô đang giết chết tôi đấy Đình Nhi.

- Anh nhiều chuyện quá. Đi mau đi

- Cô thế này nên mang trọng trách gấp đôi tác là quá đúng. Xinh thế này ai mà không đổ

- Có lẽ anh sẽ đẹp hơn nếu nói ít lại đấy — Đình Nhi đáp

- Khen cô mãi mà chẳng bao giờ nhận được cái cảm ơn nữa

- Anh nói nhiều à ? — Đình Nhi giờ nắm đầm

- Được rồi tôi đi

...

Có mặt tại nhà hàng 5 sao nổi tiếng trên toàn nước

- Trông tôi và cô cũng giống cặp đôi lắm đấy

Thiên Bảo mặc bộ vest trắng, áo sơ mi xanh và cà vạt đen. Giày màu đen bóng loáng. Tóc vuốt undercut.

- Tôi nên không cho anh đi cùng mới đúng chứ nhỉ ? — Đình Nhi thờ dãi

- Thôi đi, được một người đẹp trai như tôi chở đi rồi còn thờ ngắn thờ dài. — Thiên Bảo

- Ủ. Tôi vinh hạnh nhỉ ?

- Đúng — Anh đáp rồi cùng Đình Nhi tiến vào trong

Một người đàn ông đứng tuổi đứng dậy cúi chào họ

- Chào ông ! — Đình Nhi, Thiên Bảo

- Chào hai người, mời ngồi !

Đình Nhi cùng Thiên Bảo ngồi xuống

- Hai người là cặp đôi à ? — Người đàn ông đó cười

- Không phải đâu ạ — Đình Nhi xua tay

- Đúng rồi ạ — Thiên Bảo

- Này ! — Đình Nhi

- Quả là con gái thứ của Lâm Gia, xinh đẹp và tài giỏi. Cả con trai của Phan Gia nữa chứ !

- Ông quá khen ạ ! — Đình Nhi, Thiên Bảo

- Ta cũng có một người con trai, chắc sẽ làm việc của hai người thời gian dài đấy. Mới nhắc nó đến rồi kìa !

Anh chàng mặc bộ vest đen bước vào

- Chào bố. Chào hai người, ơ...
- Chào cậu !
- Đình Nhi ?
- Lại là anh à — Đình Nhi nhớ ra chàng trai ngày hôm qua
- Có duyên với cậu thật đấy chứ. — Tuấn Phong
- Hai con biết nhau trước rồi à ? — Bố Tuấn Phong hỏi
- Vâng, người quen ạ. — Tuấn Phong đáp
- Quen thì tốt rồi. Ta phải đi gặp đối tác khác đây, chào.
- Chào ông
- Đình Nhi này, cậu nhớ tớ là ai chưa ? — Tuấn Phong hưng phấn hỏi
- Đang trong lúc làm việc, phiền anh nghiêm túc cho — Thiên Bảo đáp, anh khó chịu.
- Được rồi, bắt đầu đi ! — Tuấn Phong

...

- Vậy quyết định vậy nhé. Tôi xin phép ! — Đình Nhi đáp rồi đứng dậy
- Không ở lại được một chút sao ? — Tuấn Phong cười
- Xin lỗi anh, tôi rất bận. Không có thời gian — Đình Nhi đáp
- Tôi muốn hỏi cô một câu. — Tuấn Phong
- Anh cứ việc.
- Thực sự cô không nhớ tôi sao ?
- Tôi chỉ gặp anh lần đầu là hôm qua thôi, còn lại tôi không hề biết anh. — Đình Nhi đáp
- Không một chút quen thuộc sao ? — Tuấn Phong
- Đúng.
- Anh làm gì mà cứ nhớ nhớ mãi thế — Thiên Bảo bức hỏi
- Không có gì. Vậy thôi, chào hai người — Tuấn Phong đáp rồi rời khỏi trước Đình Nhi và Thiên Bảo
- Cô có quen anh ta à ? — Thiên Bảo hỏi
- Không, tôi chưa hề biết anh ta nữa mặc dù tên anh ấy trông rất quen — Đình Nhi đáp
- Về thôi
- Tôi sẽ khiến em nhớ về tôi, Đình Nhi..

...

- Ngủ ngon nhé ! — Thiên Bảo
- Anh cũng vậy. Về cẩn thận — Đình Nhi đáp

Đội xe Thiên Bảo đã đi khuất mắt, Đình Nhi mới bước vào nhà

- Về rồi à ? — Thiên Kim cùng May Thy và Nhã Phương ngồi xem TV

- Tắm đi rồi nghỉ, chắc mày mệt lắm — Mai Thy lo lắng

- Tao không sao. — Đình Nhi đáp rồi đi lên phòng

Cô uể oải lăn ra giường nằm

- Cứ làm việc kiểu này chắc chết mất

Cô thở dài

- A! Sắp sinh nhật Nhã Phương !

Cô mừng rỡ rồi mở điện thoại ra xem lịch

- Cuối tuần này. Nghỉ là 4 ngày nữa. Tuyệt !

Cô nói rồi đi chạy xuống phòng khách

- Này ! Cuối tuần này đi đâu chơi đi !

- Sao tự nhiên đòi đi chơi vậy ? — Nhã Phương hỏi

- Mày quên à ? Chủ nhật này là sinh nhật mày đó ! — Mai Thy nhắc

- Ừ nhỉ ! Đi chơi đi !! — Nhã Phương quên mất cả sinh nhật mình

- Đi đâu đây ? — Đình Nhi hỏi

- Nước ngoài hay Việt Nam ? — Thiên Kim hỏi

- Định đi nước ngoài nữa à ? Tao ngán đi máy bay lắm rồi... — Đình Nhi thở dài

- Cũng tội nhỏ, bay qua bay lại mấy ngày nay rồi — Mai Thy vò đầu Đình Nhi

- Vậy đi đâu đây ? — Thiên Kim

- Hóng quá à ! — Nhã Phương sượng điên lên

- Thôi tụi bây suy nghĩ đi, tao lên phòng giải quyết hết đồng hợp đồng với bản thiết kế đã — Đình Nhi nói rồi bỏ lên phòng

Đóng sập cửa lại, cô đứng nhìn đồng hồ sơ cao như tháp trên bàn cô làm cô muốn khóc

...

2:00AM

- Ax, mãi vẫn chưa vui được bao nhiêu tập hồ sơ cả. Bực quá ! — Đình Nhi quát

Sau đó cô bước vào phòng tắm thay quần áo da nhám đen rồi vào gara lấy chiếc motor rồi chạy vuốt trong màn đêm

- Khuya rồi mà nó còn đi đâu thế ? — Mai Thy đứng ngoài ban công thì trông thấy

...

Cô chạy với tốc độ ánh sáng 200 km/h

Cảm giác có người theo dõi, Đình Nhi đắn đo nhưng vẫn chạy tiếp nơi mình sẽ đến

Dừng lại bên cầu, cô tháo chiếc mũ bảo hiểm ra rồi bị bộ lên cầu

Cô hít một hơi dài tận hưởng làn gió nhẹ rồi lên tiếng:

- Ra mặt đi !

#KN

#Degiolkhonoctmat

Bạn đang đọc truyện *Để Gió Lau Khô Nước Mắt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16

- Ra mặt đi ! — Đình Nhi

- Cô hay thật. Tôi đi xa cô tận 5m mà cũng nhận ra được ! — Thiên Bảo vỗ tay

- Thì ra là anh — Đình Nhi

- Chứ cô nghĩ là ai ? — Thiên Bảo cười

- Không biết ! — Đình Nhi quay đầu sang chỗ khác

- Sao lại chạy xe ra giữa đêm thế kia ?

- Làm việc mệt quá nên lấy xe chạy, tưởng có tên bang nào làm phiền cơ chứ — Đình Nhi cười

Nụ cười đã từ lâu mới tái hiện

Thiên Bảo im lặng, chống cằm trên thành cầu nhìn Đình Nhi

- Nhìn gì vậy ?

- Thích ngắm cô cười ! — Thiên Bảo

Đình Nhi không nói gì

- Anh chạy theo tôi làm gì vậy ? — Đình Nhi hỏi

- Đang đi mua ít đồ ăn nhưng chẳng chỗ nào bán cả — Thiên Bảo cười

- 2 giờ sáng đi mua đồ ăn, anh cũng tỉnh lắm — Đình Nhi đáp

- Chứ tôi có biết nấu ăn đâu — Thiên Bảo bĩu môi

- Ai bảo lúc gặp đối tác không chịu ăn làm gì — Cô đáp lại

- Tại ghét hần ta — Anh đáp

- Sao lại ghét ? — Cô hỏi

- Hần ta cứ tỏ vẻ thân thiết với cô nên ghét thôi — Hần cười

- Trẻ con ! — Đình Nhi chặc lưỡi

- Trẻ con với mình cô thôi — Thiên Bảo cười

Đình Nhi không đáp

- Đình Nhi này !

- Chuyện gì ?

- Ba năm trôi qua rồi mà có tôi với cô chưa tiến triển gì nhỉ ?

- Tiến triển gì chứ ?

- Thật đấy. Tôi không biết giai đoạn nào là nên tỏ tình với nó nữa — Anh thờ dãi

- Anh bị điên à mà nói mấy lời này với tôi — Đình Nhi nói rồi quay lưng sang chỗ khác
- Đang tâm sự với cô đó — Anh cười lớn
- Tâm sự kiểu gì ấy — Cô bĩu môi
- Về thôi. Khuya rồi, ngày mai cô còn phải đến công ty đấy — Thiên Bảo đáp
- Anh còn đói không ? — Đình Nhi hỏi, quan tâm chẳng ?
- Chút chút, nhưng có thể ngủ được — Anh cười
- Đói mà không ăn không tốt đâu — Đình Nhi đáp
- Còn cửa hàng nào mở nữa đâu — Anh bĩu môi
- Về nhà anh nhé ! — Đình Nhi nói rồi phóng cùng chiếc motor vút đi
- Cô ấy quan tâm mình kìa ! Mẹ ơi con có mơ không — Thiên Bảo sượng diện nhưng cũng không quên lên xe để bám theo Đình Nhi

...

- Tủ lạnh anh có cả thịt heo, thịt gà, thịt bò nhiều thế kia — Đình Nhi
- Chịu thôi. Mua về để trưng chứ quán gia với bảo mẫu đuổi về nhà bố mẹ tôi hết rồi — Thiên Bảo đáp
- Chịu anh ! — Đình Nhi nói rồi bắt tay vào nấu
- Tối nay ở lại nhà tôi nhé ! — Thiên Bảo cười
- Làm gì ? Tôi không có nhà hay sao mà phải ở nhà anh chứ ? — Đình Nhi đáp lại
- Ba năm rồi không còn ngắm cô ngủ rồi — Thiên Bảo xụ mặt
- Nhưng... — Đình Nhi chưa kịp đáp
- Không nhưng gì cả ! — Thiên Bảo
- Anh là má tôi à ? — Đình Nhi quát
- Không nhưng mà cô ở lại đi — Thiên Bảo kéo áo cô năn nỉ
- Xong rồi anh ăn đi — Đình Nhi cố tình nấu thật nhanh để không phải bị hấn ta nín kè nữa
- Trả lời đi rồi tôi ăn — Anh vẫn kéo áo cô
- Anh không ăn cũng được. Tôi về — Đình Nhi nói rồi cầm chiếc áo khoác da đen lên
- Thôi, tôi ăn liền — Anh nói rồi ngồi ăn ngon lành
- Ngon không ? — Đình Nhi hỏi
- Trời có sập tôi cũng không dám chê đâu — Thiên Bảo đáp
- Ý anh là tôi nấu dở đó hả ? — Đình Nhi quát
- Đâu có ! Ngon lắm — Anh cười
- Ăn lẹ đi rồi tôi về — Đình Nhi nói
- Đừng về mà — Anh vờ miếu mặt
- Đẹp ngay cái bộ mặt ấy đi ! — Đình Nhi quát
- Tôi đẹp thì cô ở lại đây nhé ? — Thiên Bảo mừng rỡ
- Không đòi co với anh — Đình Nhi nói rồi bỏ ra phòng khách ngồi

Lướt điện thoại một lúc rồi cô ngủ quên trên ghế sofa . Phải mà, đã 4 giờ sáng rồi còn gì .

- Bảo ở lại ngủ cùng mình chứ có phải ngủ ở ghế sofa đâu chứ ? — Thiên Bảo chắc lười rồi lôi cô gái ấy lên phòng ngủ của mình

...

Sáng hôm sau

Chuông điện thoại của Đình Nhi reo lên

Cô mở mắt, dụi nhẹ rồi quay sang vật thể lạ đang nằm cạnh mình

Phải, đã 3 năm rồi cô chưa thấy được hình ảnh hân ngủ. Kí ức chợt ùa về, ngày mà cô thích hân nhưng vì Phương Linh, nó đã dẫn đo suy nghĩ hơn 3 năm nhưng kết quả không như suy nghĩ. Suy nghĩ đang cháy dài trong đầu nhưng nhanh chóng đã bị nó xua đi.

Điện thoại lại reo lên một lần nữa

Nó vội tay lấy điện thoại rồi bắt máy

- Alo ?

- Mà đang ở đâu ? Đi cả đêm không về mà giờ cũng chẳng có mặt tại công ty. Đối tác đang chờ mà kí hợp đồng kia kia — Giọng Mai Thy muốn vỡ banh chiếc điện thoại

- Tao đến ngay

Đình Nhi đáp rồi cầm chiếc áo khoác bên cạnh rồi bước ra khỏi giường

Bỏ tay kéo cô nằm xuống giường

- Cô đi đâu ? — Thiên Bảo

- Đi về. Trễ hẹn với đối tác rồi — Đình Nhi nói

- Tôi đi cùng cô — Thiên Bảo bật dậy

- Thôi, tôi tự về được — Đình Nhi nói

- Không ! — Thiên Bảo quát

- Anh nạt ai vậy ? — Đình Nhi trừng mắt nhìn anh

Anh xua tay:

- Đâu đâu. Cô đợi tôi chút đi — Thiên Bảo nói rồi vào tủ quần áo và sang phòng tắm

Đình Nhi thấy vậy thì đi xuống phòng khách ngồi, bởi vì cô biết một khi Thiên Bảo bảo gì thì anh phải làm cho bằng được.

- Đi thôi — Thiên Bảo bước xuống

Anh mặc bộ vest đen đi xuống

- Ừ — Đình Nhi đáp rồi cùng Thiên Bảo đi vào gara

Thiên Bảo chọn chiếc xe Lamborghini màu đen

...

Đình Nhi bước ra khỏi phòng với chiếc váy đỏ ôm sát, trễ vai và tay dài. Mang một chiếc giày đỏ tương tự, cầm một túi xách đen, cô mang một dây chuyền thạch màu hồng và xoa tóc.

- Cô lúc nào cũng muốn giết chết người ta bằng cách hút hết máu à ? — Thiên Bảo cười

- Nhảm nhí ! Mau đi thôi — Đình Nhi đáp rồi cả hai cùng di chuyển đến công ty

Cô và anh đi cùng nhau vào công ty khiến cho mọi người trong công ty ngỡ ngàng vì sự xứng đôi của họ.

Cô và anh bước vào phòng làm việc của Đình Nhi

- Xin lỗi vì đến muộn — Đình Nhi
 - Không sao, chờ cô tôi chờ cả đời cũng được mà — Thanh Phong cười
- Thiên Bảo đưa ánh mắt muốn ăn tươi nuốt sống tên đó
- Hợp đồng anh thấy sao ? — Đình Nhi hỏi
 - Tôi không có gì không hài lòng cả — Thanh Phong cười
 - Vậy tôi kí đây — Đình Nhi nói rồi đặt bút kí

Sau khi kí

- Hợp tác vui vẻ — Đình Nhi đưa tay bắt lấy tay của Thanh Phong
- Hợp tác vui vẻ — Thanh Phong cười

#KN

#Degiolkhonoctmat

Bạn đang đọc truyện *Để Gió Lau Khô Nước Mắt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Đình Nhi cùng Thiên Bảo, Thanh Phong bước ra khỏi phòng

- Tôi có thể mời cô bữa trưa chứ ? — Thanh Phong hỏi
- Tôi xin lỗi, trưa nay công ty tôi có cuộc họp quan trọng — Đình Nhi nói
- Vậy tối nay thì sao ? — Thanh Phong nhướn mày
- Tối nay thì... — Đình Nhi
- Tối nay cô ấy phải đi với tôi rồi. Chúng tôi còn chuẩn bị cho cuộc họp trưa nay rồi, chào anh. — Thiên Bảo đáp rồi khoác vai Đình Nhi đi
- Đừng có tỏ ra cô ấy chỉ là của mình anh nữa, trước sau gì cô ấy cũng thuộc về tôi thôi — Thanh Phong nhếch mép

...

- Đình Nhi, hôm qua mày đi đâu ? — Mai Thy dò hỏi
- Đi hóng mát — Đình Nhi
- Hóng mát đến sáng mới về à ? — Mai Thy
- Ừm... — Đình Nhi lững lự
- Bỏ qua cho mày lần này

Đình Nhi thở phào nhẹ nhõm

- Mới đây đã 1 giờ trưa rồi. Vào họp thôi ! — Gia Thế nói rồi khoác eo Mai Thy đi

Tụi nó và hấn cũng đi theo

...

Tại phòng họp

Hữu Kiệt đang trình bày về chiếc áo anh mới thiết kế:

- Mọi người thấy sao ạ ?

- Quá nhàm chán ! — Đình Nhi chống cằm

- Đình Nhi, em... — Hữu Kiệt chau mày

- Quá nhàm chán khi nhìn vào bản thiết kế này. Nó cũng chỉ giống một chiếc áo thun trơn có mặt đầy trên thị trường thôi, chỉ khác mỗi phần tay quá phồng phình. Anh ở khoa thiết kế về giới trẻ mà với phần tay này thì có lẽ dành cho các bà thím chứ giới trẻ kiểu gì chứ ? — Đình Nhi từ tốn nói

Hữu Kiệt nuốt nước bọt, anh biết chắc Đình Nhi sẽ quát tiếp anh 1 trận thôi

- Nếu như dành chiếc áo này cho các bà thím cũng chưa chắc ai mặc. Phần áo không có chút họa tiết, không có đá hay gì đính vào. Anh bị mất nhận thức về thời trang à ? — Đình Nhi đứng dậy, đập bàn

- Anh... — Hữu Kiệt to mắt

- Anh về đi, tôi cho anh một cơ hội nữa. Nếu không thiết kế cho đảng hoàng thì sang bên công ty nhỏ Phương Linh mà làm ! — Đình Nhi quát, vì cô biết anh đã từng qua lại với cô ta

- Anh không... — Hữu Kiệt cố gắng giải thích

- Về ! — Đình Nhi

- Chào mọi người — Hữu Kiệt nói rồi thu dọn bước ra khỏi phòng họp

- Tiếp theo — Đình Nhi ngồi xuống ghế

- Đình Nhi, em dám nặng lời với anh như thế. Em được lắm, tôi sẽ không bỏ qua đâu — Hữu Kiệt sau khi rời khỏi phòng họp thì nói thầm, tay thì kí giấy nghỉ việc

...

- Tốt lắm. Tôi sẽ đưa bản thiết kế này vào bộ sưu tập sắp ra mắt. Mọi người nghỉ được rồi — Đình Nhi nói rồi bước ra khỏi phòng đầu tiên

Cô đi thẳng đến phòng làm việc của mình. Ngồi vào bàn làm việc, lưng dựa hẳn vào ghế, thờ dài rồi bắt đầu vào công việc

" Cốc cốc cốc "

- Vào đi — Đình Nhi nói

- Chào giám đốc. Một người nhờ tôi mang cốc cafe này đến cho cô ạ — Một nhân viên nói

- Anh mang ra đi, tôi không nhận những thứ của người lạ — Đình Nhi nói

- Vâng ạ. Chào giám đốc — Nhân viên đó nói rồi rời khỏi phòng

- Cô muốn đích thân tôi mang đến cho cô thì cô mới dùng à ? — Thanh Phong bước vào, tay cầm ly cafe đang nghi ngút khói

- Tôi đã nói là không nhận từ người lạ mà ? — Đình Nhi không nhìn, chỉ dán mắt vào màn hình laptop

- Cô xem tôi là người lạ ư ? — Thanh Phong chau mày

- Tôi và anh chỉ là đối tác, không biết bao lâu nhưng tôi và anh chưa đủ độ để thân thiết đâu. Tôi đang bận làm việc, phiền anh ra ngoài — Đình Nhi nói

- Tôi vừa tới công ty này lần đầu, tôi muốn tham quan, phiền cô đưa tôi tham quan chứ ? — Thanh Phong tìm mọi cách để tiếp cận cô

- Tôi có thể mời nhân viên của mình đưa anh đi, chứ tôi không có bổn phận đó — Đình Nhi cười

- Thôi được rồi, không phiền cô nữa — Thanh Phong mang cục tức bỏ ra ngoài

...

Tối hôm đó

- Alo ? — Đình Nhi
- Cô xuống nhà đi — Thiên Bảo
- Làm gì ?
- Tôi chờ cô này giờ đó
- Chờ tôi làm gì ? Anh bị điên à ?

Đình Nhi đi ra ban công thì thấy Thiên Bảo đang ở dưới sân nhìn lên

Anh mặc áo thun trắng, quần jeans và áo khoác Bomber Jacket màu đỏ đô, giày sneakers đen cùng chiếc xe mui trần

- Cô quên à ? Tối nay cô đi cùng tôi ?
- Tôi tưởng anh nói vậy với Thanh Phong thôi...
- Nói thì làm, thay đồ đi rồi xuống đây
- Ừm !

Cô thay quần áo xong thì bước xuống nhà

Cô mặc áo T-shirt oversized đỏ đô đồng thùng cùng váy chữ A jeans, giày sneakers đỏ đô tương tự. Tóc buộc cao, mang túi đeo chéo nhỏ màu đen. Nhìn cô chẳng khác gì thiếu nữ 16 tuổi

Cô bước vào trong xe ngồi cạnh hấn

Anh lái xe nhanh trong màn đêm với tốc độ 100km/h

Dừng lại ở Lotte, cô cùng anh bước xuống. Bao nhiêu ánh mắt dồn thân vào 2 người nhưng cô và anh chỉ bước tiếp mà không quan tâm gì đến xung quanh

- Đi đâu đây ? — Đình Nhi hỏi
- Cô muốn đi đâu ? — Thiên Bảo
- Ăn !

...

Vào một cửa hàng món ăn Nhật, cô và hấn đang mãi miết lựa sushi thì nghe:

- Cô muốn tôi làm gì ? — Là Thanh Phong, anh ngồi đối diện một cô gái
- Đánh cắp bộ sưu tập mới nhất của công ty Đình Nhi và Thiên Bảo. Tôi muốn cô ấy phải chịu sự phá sản của công ty, Thiên Bảo cũng vậy
- Cô làm vậy để làm gì ?
- Đình Nhi lúc nào cũng cướp những thứ đang thuộc về tôi như Thiên Bảo. Tôi muốn cướp mọi thứ của cô ấy để trả thù và muốn cô ấy thấm cái cách cô ấy làm tổn thương tôi

Đình Nhi bước lại. Vỗ tay theo nhịp

- Hay lắm Hàn Phuong Linh. Tôi không nghĩ cô lại tiếp tục thủ đoạn với tôi như vậy.
- Đình Nhi... Sao cô lại ở đây ? Thiên Bảo nữa ư... — Phuong Linh run người
- Cô sợ à, yên tâm đi tôi không làm gì cô đâu. Tôi chỉ muốn thực hiện lời hứa của mà tôi hứa với cô ngày hôm trước thôi — Đình Nhi cười
- Hứa ? Cô định giết tôi ở đây à ? Ở đây nhiều người lắm đấy — Phuong Linh nhếch mép
- Cô nghĩ tôi ngốc vậy ư. Phải chọn chỗ nào vắng vẻ chứ nhỉ ? — Đình Nhi cười
- Cô muốn ở đâu ? Tôi và cô thách đấu. — Phuong Linh hất mặt

- Chỉ tôi và cô hay là chỉ tôi và đồng bọn của cô ? Tôi không nghĩ cô chịu chơi 1:1 đâu nhì ? — Đình Nhi
- Chơi thì chơi, sợ gì chứ — Phuong Linh cười
- Được rồi. Ngày mai, ngày mai nhé. 8 giờ tối tại vách núi xx, đừng để tôi leo cây đấy — Đình Nhi cười rồi nắm tay Thiên Bảo đi để chọc tức Phuong Linh
- Con khốn. Ngày mai tao không giết chết mày tao không phải là Hàn Phuong Linh !

#KN

#Degiokhonoconmat

Bạn đang đọc truyện *Để Gió Lau Khô Nước Mắt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18

- Cô định đến đó thật sao ? — Thanh Phong
- Tại sao lại không ? — Phuong Linh nhún vai
- Đình Nhi chưa trả thù việc cô giết bố cô ấy mà cô lại ra tay sớm như vậy. Cô không sợ Đình Nhi sẽ giết cô ư ? — Thanh Phong từ tốn nói
- Đến nước này thì tôi liều. Tôi phải thắng để đây là trận đấu cuối cùng — Phuong Linh nhếch mép
- Cô nghĩ cô sẽ thắng sao ? — Thanh Phong
- Tại sao lại không ?
- Cô thắng bằng cách nào ? Lúc cô bị Đình Nhi làm kiệt sức thì cô cho người lên giết cô ấy chứ gì ? — Thanh Phong nhếch mép. Anh biết rõ Phuong Linh đang nghĩ gì
- Cũng có thể. Nhưng anh bên phe tôi mà đúng chứ ? — Phuong Linh cười
- Ban đầu giữa Đình Nhi và Thiên Bảo thì tôi chọn Đình Nhi. Nếu là cô và Đình Nhi thì tôi vẫn chọn Đình Nhi
- Anh... Xảo trá ! — Phuong Linh đập bàn
- Không hề. Bên nào tốt cho tôi thì tôi chọn. Mục đích tôi tiếp cô là do tách Đình Nhi và Thiên Bảo chứ không phải tiếp tay cho cô để giết cô ấy — Thanh Phong nói
- Hết Hữu Kiệt lại là anh. Ai cũng muốn tốt cho con khốn đó. Được rồi, chính công sức của tôi và chính đôi tay của tôi sẽ giết nó cho anh thấy. Chồng đối tôi ư ? Không dễ đâu — Phuong Linh nói rồi bỏ đi

Thanh Phong nhếch mép

...

Tối hôm sau

Tại căn biệt thự của Đình Nhi

Đình Nhi mặc áo croptop ôm 2 dây đen và quần lưng cao da đen nhám. Khoác ngoài là chiếc áo khoác jacket da bóng đỏ hở hững lộ bờ vai mỏng manh. Tóc buộc cao, giày bốt và cầm theo là cây kiếm được đóng lại cẩn thận.

Cô bước ra khỏi cổng đầu tiên, theo sau là Mai Thy, Nhã Phuong và Thiên Kim

Ai cũng khoác ngoài bộ quần áo da đen cá tính và dễ di chuyển.

Thiên Bảo, Gia Thế, Khánh Anh và Dương Minh đã đứng cạnh chiếc xe của mình và đợi các nàng.

Mai Thy bước đến cạnh Gia Thế, Anh choàng tay ôm lấy eo cô.

Đình Nhi cũng bước lại gần Thiên Bảo, anh nhìn Gia Thế, chắc lưỡi:

- Nhìn thích nhỉ

Đình Nhi cũng quay sang nhìn và quay lại Thiên Bảo

- Có vẻ lạ nhỉ ? Anh cũng ôm ấp bao nhiêu em rồi mà ? — Đình Nhi nói xéo

- Đó giờ ôm mỗi cô thôi chứ em nào ra nữa ? — Thiên Bảo

- Ô! — Cả bọn im lặng và nghe được câu nói ấy

- Suyt ! — Thiên Bảo cười, đưa ngón trỏ lên miệng

Đình Nhi thoáng đỏ mặt rồi bước vào xe ngồi

Thiên Bảo cũng vào theo

- Cô nhảy cảm dữ vậy ? Bình thường đâu như thế ? — Thiên Bảo cười nhẹ

- Anh im lặng đi — Đình Nhi nói rồi nhìn ra cửa sổ

Thấy bọn nó cứ đứng nói chuyện với bọn hấn vui vẻ Đình Nhi mở cửa ra và hét:

- Chùng nào bọn mày mới chịu lên xe ?

Bọn nó và hấn giật mình chạy vào xe bọn hấn ngồi

Sau khi yên vị trên ghế xe, những chiếc xe lamborghini dần lăn bánh...

...

Tại vách núi xx

Sau khi đến, Phuong Linh đã có mặt từ bao giờ

- Đến sớm thế ? — Thiên Kim

- Có âm mưu gì mà đến sớm thế ? Đặt boom à ? — Nhã Phuong cười và dậm chân vào mặt đất

Vài trái boom nhỏ đã nổ lên

- Quào ! — Nhã Phuong

- Công bằng dữ — Mai Thy thêm

- Cô bảo tôi và cô 1:1 mà ? Sao lại đưa bọn họ đến ? — Phuong Linh hất mặt về phía tụi nó và hấn

- Cổ động thôi — Khánh Anh đáp thay

- Chúc bọn áo đen bên cô tôi còn chưa lên tiếng mà — Đình Nhi cười

- Đừng nói nhiều, chiến đi ! — Phuong Linh

- Làm gì mà hồi thế ? Đứng giờ mà tôi hẹn cô thì hấn bắt đầu — Đình Nhi cười với bộ mặt gian tà

Bỗng một chiếc xe mui trần đen chạy tới, bước xuống xe là Thanh Phong.

- Anh đến đây làm gì ? — Phuong Linh cắn môi nói

- Tôi đã nói rồi mà ? Tôi chọn Đình Nhi — Thanh Phong cười

20:00

- Chiến! — Đình Nhi nói rồi rút kiếm ra

Phuong Linh cũng rút kiếm của mình ra

Phuong Linh tấn công trước nhưng đòn nào cũng bị Đình Nhi đỡ đẹp.

Phuong Linh cần môi. Đình Nhi nhếch mép:

- Cô đắc thắng quá rồi

Nói rồi cô hát kiếm Phuong Linh ra rồi tấn công

Phuong Linh tay nghề non nớt, đỡ một cách yếu đuối. Cô bị Đình Nhi hát kiếm rơi xuống vực núi.

- Không có kiếm thì đấu gì nữa nhỉ ? — Đình Nhi

- Đừng vội mừng .

Phuong Linh nói rồi rút trong túi ra cây súng lục

- Này ! Phạm vi nhé ! — Dương Minh hét

- Im lặng ! Đây không phải là cuộc chơi. Đây là cách tôi trả thù cho tình yêu của mình. — Phuong Linh nói, không do dự nhắm thẳng vào Đình Nhi.

Cô bắn thẳng vào bả vai Đình Nhi

- Chết tiệt — Đình Nhi cười

- Đầu hàng đi. Không là cô sẽ chết đó — Phuong Linh đắc ý nói

- Tôi còn chưa trả thù cho bố tôi thì tôi chưa chết đâu — Đình Nhi nhếch mép rồi lao thẳng đến Phuong Linh và đâm thẳng vào bụng cô ấy

Đình Nhi ghé sát vào tai Phuong Linh:

- Dù tôi dùng kiếm nhưng đâm ở đây cô còn sống được. Nếu như tôi đâm ở tim như cách cô dùng dao đâm vào tim bố tôi thì sao hả ? Tôi đã cho cô 1 cơ hội rồi vậy mà chẳng biết điều. Vậy là bây giờ cô lại có thêm 1 cơ hội nữa rồi !

Đình Nhi nói rồi rút kiếm ra

- Cô nhớ con dao này chứ — Đình Nhi rút ra con dao có chữ " PL "

Phuong Linh tròn mắt nhìn con dao ấy rồi nhìn sang Đình Nhi

- Tôi cho cô ghi nhớ 2 cơ hội trong đời cô nhé ? Muốn tôi khắc ở đâu nào ? — Đình Nhi cười

Phuong Linh mặt xanh xao nhìn theo mũi dao Đình Nhi khắc lên bả vai mình

- Tôi khắc ở đây cũng cho cô nhớ, cô đã bắn tôi ở bả vai này đây

Khắc xong, Đình Nhi quăng con dao xuống đất

- Giữ con dao đó cho kĩ, muốn giết tôi thì đem theo nó mà giết luôn nhé. — Đình Nhi nói rồi ôm lấy bả vai mình

Thanh Phong chạy đến:

- Em có sao không Đình Nhi ?

- Nè ra ! Mau mà chăm sóc cho con chủ sai khiến của anh đi. — Đình Nhi hất tay Thanh Phong ra rồi nói

Thiên Bảo thấy vậy đến đỡ Đình Nhi vào xe

- Anh thấy không ? Anh theo phe cô ta đi chẳng nữa thì cô ta cũng không chấp nhận anh — Phuong Linh đắc ý cười mặc cho máu đang chảy nơi bụng

Bọn nó và hấn cũng lên xe và chạy đi

Thanh Phong lặng lẽ nhìn theo bóng dáng của Đình Nhi

...

13 năm trước

- Thanh Phong ! — Một cô gái nhỏ chạy đến bên một cậu trai nhỏ
- Đình Nhi. Sao hôm nay em không đi học ? — Thanh Phong hỏi
- Đi học chán lắm ! Em muốn ở nhà chơi thôi ! — Đình Nhi tí mắt cười
- Vậy chơi cùng anh nhé ? — Thanh Phong nói rồi nắm tay Đình Nhi lại khu trò chơi trong vườn

...

1 năm sau - năm mà Đình Nhi mất mẹ

- Anh ơi, mẹ em mất rồi. Em không có mẹ, em là đứa trẻ mồ côi mẹ đó ! — Đình Nhi khóc nức nở
- Ngoan nào, có anh đây. Anh sẽ làm mẹ của em — Thanh Phong vỗ vai Đình Nhi
- Vậy anh sẽ cưới bố em ư ? — Đình Nhi to mắt hỏi
- Thôi anh không làm mẹ của em nữa đâu. Anh sẽ bảo vệ em thôi !
- Anh hứa nhé ?
- Nhưng anh không thể... Bố mẹ anh nói không được chơi với em nữa vì bố mẹ anh ghét bố mẹ em lắm !
- Vậy anh đừng chơi với em nữa — Đình Nhi dỗi, đứng dậy rồi đứng ở cạnh vực thăm rừng
- Sao anh lại nghỉ chơi với em được. Bố mẹ anh đã lao vào xe mẹ em cho mẹ em chết rồi, nếu anh không bảo vệ em thì em phải làm sao ?
- Anh nói gì cơ ? — Đình Nhi quay lại hỏi
- Anh không nói gì cả — Thanh Phong xua tay vì biết mình đã lỡ nói điều bí mật ấy
- Anh chết đi ! Bố mẹ anh là người xấu thì anh cũng là người xấu thôi ! Tránh xa tôi ra không thì anh cũng giết tôi mất ! — Đình Nhi đẩy Thanh Phong

Thanh Phong nói rồi cười:

- Em đừng giận thế chứ ? — Nói xong, Thanh Phong cũng đẩy Đình Nhi nhưng anh quên rằng cô đang đứng nơi vực thăm ấy

Đình Nhi lao xuống vực

Thanh Phong nhìn xuống, mặt xanh xao chạy về nhà kể cho bố mẹ mình nghe rồi cả nhà anh di cư đến nơi khác...

Đình Nhi bị mắc trên một cành cây vì váy băng ren lên bị dính trên những nhánh cây. Cô nhảy xuống và cười:

- Anh giỏi lắm Thanh Phong. Tôi hận anh !

#KN

#Degiokhonoconmat

Bạn đang đọc truyện *Để Gió Lau Khô Nước Mắt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Mở cửa phòng bệnh ra, tụi nó và hấn bước vào

- Mày đồ chưa ? — Mai Thy lên tiếng hỏi

- Ôn — Đình Nhi đáp

- Trả thù xong rồi. Chắc mày không còn phải suy nghĩ gì nữa nhỉ ? — Nhã Phương

- Mày nghĩ Phương Linh sẽ bỏ cuộc ư ? Tao còn nghĩ trong nó không có từ gọi là bỏ cuộc đấy. — Đình Nhi nhếch mép nói

- Chắc cả đời nó cũng chẳng trả thù được mày đâu ! — Thiên Kim cười lớn

- Nó xảo quyệt lắm, sao mà biết trước được chứ — Đình Nhi

- Cô muốn về chưa ? — Thiên Bảo nãy giờ mới lên tiếng

- Về ! — Đình Nhi đáp rồi được Thiên Bảo dìu xuống giường

...

- Cho người bắt đầu chuẩn bị sân khấu của show diễn sắp tới. Ngày mai tôi sẽ đưa anh bản thiết kế. — Đình Nhi nhắc máy gọi ai đó, nói xong cô liền tắt máy mà chẳng quan tâm đầu dây có ý kiến gì không.

- Làm liền vậy ư — Gia Thế cười hỏi

- Chẳng qua giờ thanh thân rồi, biết làm gì nữa đâu. — Mai Thy đáp thay

- Có chứ ! — Đình Nhi nhìn Nhã Phương cười

Nhã Phương không biết gì, ngây người nhìn cô

- Cuối tuần này là sinh nhật của Nhã Phương rồi ! — Đình Nhi cười

- Woah ! Vậy có tổ chức đi đâu chơi không ? — Dương Minh thích thú hỏi

- Có, nhưng... chẳng biết đi đâu cả — Nhã Phương nụ mặt xuống

- Lên buổi picnic đi ! — Khánh Anh vờ nói thôi nhưng cả nhóm lại thích thú đồng ý

- Được đó ! Triển ngay thôi — Nhã Phương cười

...

Đêm trước ngày sinh nhật của Nhã Phương

Đinh Nhi đang ngồi trong bàn làm việc của phòng mình. Cơ thể làm cho chiếc ghế xoay qua xoay lại. Mặt ngược lên trần nhà, mắt nhắm nghiền lại.

" Cốc cốc cốc "

Ba tiếng nơi cửa phòng cô phát lên

Cô đứng dậy, tiến lại phía cửa để mở, Nhã Phương bước vào:

- Hello !

- Sao giờ này không ngủ ? — Đình Nhi nhìn vào đồng hồ đeo tay đang điểm 11:50PM, chau mày nói

- Không ngủ được thôi. Thấy phòng máy còn mở đèn nên vào chơi cùng thôi mà — Nhã Phương bĩu môi

- Về phòng ngủ đi. Mai sinh nhật máy rồi, có quăng thâm dưới mắt rồi sáng sớm ngồi dặm 1kg phấn lên mặt để che đi nhé — Đình Nhi chỉ yêu vào trán Nhã Phương nói

- Chỉ là tao mong đến ngày mai quá nên không ngủ được thôi. — Nhã Phương

- Mong đến ngày mai để xem xem anh Khánh Anh có tỏ tình mình hay không, đúng chứ ? — Đình Nhi

- Tao về phòng ngủ. Chẳng nói chuyện với mày nữa đâu !

Nhã Phương đỏ mặt bước ra ngoài

Đình Nhi lại đi về chiếc ghế cũ và lặp lại hành động ban nãy

Nhìn vào cửa sổ lớn, cô thở dài

Tại sao cô lại phải tỏ ra vui vẻ như vậy ? Vì cô muốn mọi thứ và mọi người xung quanh cô không phải lo lắng. Cô rất quý Mai Thy, Nhã Phương, Thiên Kim, những người bạn của cô chẳng thể quên. Nhưng cô cũng phải tỏ ra mình vui vẻ, nhưng cảm xúc đó không phải là giả tạo... Muốn vui vẻ nhưng không làm được, cứ cười cười rồi ngày trôi qua ngày trở thành một thói quen, một thói quen giả tạo ? Thật ra không nói đến nỗi là giả tạo. Mà là... Thời gian này cô muốn một mình, suy nghĩ về quá khứ, hiện tại, tương lai. Khi quyết định trả thù Phương Linh, cô đã suy nghĩ rất nhiều, cân nhắc rất nhiều. Cô không muốn người khác tổn thương nhưng tính cách cô ác cảm, lạnh lùng, giết người như thay áo. Nhưng cô biết tình cảm của Phương Linh như thế nào... Cô đã nghĩ mình từng bỏ qua, nhưng không thể khi cái chết của bố cô xảy ra...

Cô đang tập trở về là Lâm Đình Nhi của ngày xưa. Tuy lạnh lùng, đôi chút vui vẻ nhưng cũng là cảm xúc thật của cô

Bây giờ đây, cô khó kiềm chế được cảm xúc, kể cả yêu một ai đó...

...

5:00AM

Đình Nhi rời khỏi phòng

Cả đêm qua không ngủ chỉ vì suy nghĩ và tập trung cho bộ sưu tập sắp diễn ra sắp tới

Cô bước xuống bếp, rót ly nước và bỏ vài lát gừng vào. Uống xong lại quay trở về phòng.

Ôi căn phòng này. Có máy lạnh và mở ở chế độ 16 nhưng bước vào lại cảm thấy ngột ngạt. Không vì máy lạnh hư mà là không khí trong căn phòng này đã trở nên nặng hơn bao giờ hết.

- Dậy sớm thế ? — Mai Thy bước xuống

- Ừm ! — Đình Nhi đáp

- Không ngủ được chứ gì. Đừng nói dối tao — Mai Thy chau mày

- Dối gì đâu — Đình Nhi chạnh lòng đáp

- Tối qua tao thấy phòng mày cứ mở đèn suốt đêm. Chẳng biết mày làm vì mà cứ lục đục ở cạnh bàn. Tao nghĩ mày làm việc nên không vào — Mai Thy thờ dãi

- Thì làm việc thôi ! — Đình Nhi cười trừ đáp

- Đạo này mày hay thức khuya lắm. Lo mà giữ sức khỏe đấy. Lâm bệnh thì đừng trách sao tao không quan tâm mày — Mai Thy trách

- Biết rồi mà ! Tao lên phòng chuẩn bị đồ cho buổi picnic đây. — Đình Nhi vỗ vai Mai Thy rồi chạy lên phòng

Mai Thy thở dài, nhìn theo bóng dáng của Đình Nhi khuất dần sau cánh cửa

Cô luôn thầm quan tâm Đình Nhi. Không tỏ vẻ ra bên ngoài nhưng một mực lo lắng cho cô. Cô biết tình trạng bây giờ của Đình Nhi. Trầm cảm ? Cô chẳng muốn cô bạn thân của mình như thế. Cô luôn căn dặn bản thân phải vui đùa với cô nhiều hơn mặc cho ai cũng đã 20.

...

7:00AM

Tại công viên cây xanh của ngoại ô thành phố

Ở đây rất vắng vẻ, cảnh thì khỏi phải nói. Rừng xanh, lại điểm thêm vào cây đỏ rồi ngả vàng nhưng len lỏi một cách thanh thoát. Gió hiu hiu, chim thì bay đùa trên mây. Nắng nhẹ nhưng không khắc. Thời tiết rất đẹp.

- Đình Nhi à ! — Mai Thy hỏi khi thấy Đình Nhi cứ đứng đó ngẩn cảnh nhưng mắt vẫn động lại những nỗi buồn

Đình Nhi quay lại nhìn Mai Thy

- Đừng có đứng đó nữa. Mau lại đây thôi — Mai Thy nói xong thì đến khoác vai Đình Nhi

Điều cô phải làm bây giờ là phải quan tâm và bảo vệ Đình Nhi...

...

- A, cứ ngồi ở đây chán chết được ý ! — Nhã Phương than

- Bây giờ em muốn đi đâu ? — Khánh Anh vuốt tóc cô hỏi

Anh thay đổi cách xưng hô từ bao giờ thế kia ? Em ? Cái cách đó làm cho tim Nhã Phương muốn nhảy ra ngoài lồng ngực vậy

- Em muốn đi dạo !

Nhã Phương cũng hưởng ứng. Vì cô thích được người con trai mình yêu gọi mình như thế...

- Vậy thì đi thôi — Khánh Anh nói xong thì nắm tay Nhã Phương đi

Hai người nắm tay nhau đi ngang dòng sông dài rộng lớn. Nhã Phương bỗng đứng khựng lại

- Sao vậy ? — Khánh Anh hỏi

- Xưng hô anh, em... chẳng quen chút nào ! — Nhã Phương cúi đầu nói

- Giờ em thích xưng như nào ? — Khánh Anh hỏi

- Anh,em... — Nhã Phương

- Thế thì tốt rồi còn gì — Khánh Anh cười

- Nhưng, không quen đâu ! — Nhã Phương bấu môi

- Từ từ rồi quen. Chắc cũng đến tối nay thôi... — Khánh Anh ngất mũi cô rồi nói

- Tối nay ? — Nhã Phương tò mò hỏi

- Không có gì. Tối nay em sẽ biết — Khánh Anh nói

- Anh, em mới chân ! — Nhã Phương làm nũng nói

- Được rồi, leo lên — Khánh Anh đáp rồi ngồi xuống, đưa bờ lưng của mình về phía cô

Cô trèo lên người anh, hạnh phúc ôm chầm lấy anh, cười mỉm

- Em chỉ cần như thế này thôi... — Nhã Phương nói thầm, chỉ là để mình cô nghe nhưng Khánh Anh đã nghe thấy, mỉm cười hạnh phúc

#KN

#Degiolkhonoocmat

Bạn đang đọc truyện *Để Gió Lau Khô Nước Mắt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Suốt 1 tiếng đi dạo bên bờ sông, Khánh Anh cất tiếng:

- Minh về được chưa ? Mọi người đang đợi đấy ! — Khánh Anh ghé vào tai Nhã Phương

Nhã Phương khẽ gật đầu rồi cả hai nắm tay nhau bước đi

Trên đường về lại chỗ cũ, tìm Nhã Phương không ngừng đập, chẳng qua những thời gian qua chẳng làm cô bối rối như thế này.

Khánh Anh cũng vậy, lần đầu tiên anh có can đảm nói lên những câu nói ấy mà bản thân không thể kiềm chế trong quãng thời gian qua. Anh cảm cực suốt ba năm, cuối cùng ngày này cũng đến...

...

Sau khi về đến nơi

- Nhã Phương ! Đi đâu này giờ thế ?

Vừa mới về đến, Thiên Kim đã gắt lên với Nhã Phương và Khánh Anh dù biết mọi chuyện xảy ra như thế nào

- Đi dạo — Nhã Phương cười trừ đáp

- Dạo cùng bạn đời hả ? — Gia Thế châm chọc

Nhã Phương và Khánh Anh chả biết nói gì, chỉ cười trừ cho qua

- Được rồi. Lại đây ngồi đi ! — Đình Nhi nói, tay đang đặt những đĩa trái cây xuống mảnh vải đỏ to được trải trên cỏ

Cả bọn nghe vậy thì ngồi theo lời cô, cả bọn cười nói không ngừng cho đến khi Đình Nhi mang ra chiếc bánh kem dâu xinh xắn tuy không to lắm

- A! Dâu kìa, đúng sở thích của tao ! Mày là nhất đấy Đình Nhi ạ ! — Nhã Phương cười, tay khoác Đình Nhi

- Tao không còn là nhất nếu tao nói ra điều này rồi — Đình Nhi chặt lưỡi

- Sao cơ ? — Nhã Phương

- Chiếc bánh này không phải do tao làm — Đình Nhi mỉm cười

- Chứ là ai ? Mày mua à ? 8 năm chơi với mày rồi có bao giờ mày ra tiệm mua bánh kem đâu chứ ? — Nhã Phương chau mày hỏi

Đình Nhi không nói, chỉ xoay đầu sang nhìn Khánh Anh, cười

- Là anh ! — Khánh Anh đứng dậy

- Khánh Anh... — Nhã Phương bỗng đỏ mặt

- Chúc mừng sinh nhật em, Hà Nhã Phương

Khánh Anh đáp, sau đó đặt lên trán Nhã Phương một nụ hôn nhẹ

Nhã Phương bật khóc, không hiểu lý do tại sao mình lại khóc nữa. Cảm động chẳng ?

- Hais, sao lại khóc chứ ? Nào, cầu nguyện rồi thôi nén đi — Mai Thy cười, đồng thời Đình Nhi cũng giơ chiếc bánh đang cầm trên tay cao hơn để tầm khuôn mặt Nhã Phương

Cô cầu nguyện rồi thôi nén

Nước mắt không ngừng rơi trên gương mặt hồng hào ấy

- Sao lại khóc ngay vào ngày sinh nhật mình thế kia. Khóc không tốt đâu !

Khánh Anh nói, song lấy tay lau những giọt nước mắt ấy đi, khẽ cười rồi ôm Nhã Phương vào lòng

- Em là của anh rồi nhé — Khánh Anh nói rồi hôn lên cổ nàng

Nhã Phương đỏ mặt, bất giác lấy tay dấm vào bụng Khánh Anh.

- Không biết lượng sức rồi nha ! — Khánh Anh cười rồi nắm khuôn mặt nhỏ nhắn của Nhã Phương lại sát mặt mình, chỉ cách 3cm

- Sao chịu thua chưa ? — Khánh Anh nói

- Ừ đây ! — Nhã Phương

- Vậy là cố tình nhé. — Khánh Anh nói xong thì môi đặt lên môi cô, anh cứ ngấu nghiến đôi môi ấy làm cho đôi môi đỏ lên vì sung tấy

5 phút sau, anh rời khỏi đôi môi ấy rồi cười

Nhã Phương bất động từ nãy giờ, không chớp mắt nhìn anh

Cái gì đang xảy ra trước mắt cô thế kia ? Tim cô, sao nhanh hơn ban nãy nữa ? Chết mất thôi

- Em, thua anh rồi — Khánh Anh

- Anh ngậm mồm lại đi ! — Nhã Phương dỗi

- Thôi nào, ngồi xuống cắt bánh kem đi ! — Khánh Anh nói rồi nắm tay cô lại ngồi xuống, anh cũng ngồi cạnh cô

- Haiss, nghĩ làm sao mà trước mặt thiếu nhi đây mà làm mấy chuyện đó không biết ! — Đình Nhi nãy giờ tay che mắt, sau đó nói

- Cô mà thiếu nhi á ? — Thiên Bảo chật lưỡi

- Sao, ý gì ? — Đình Nhi lờm Thiên Bảo

- Tôi không nghĩ có một cô thiếu nhi nào lại có sức hút vậy đâu — Thiên Bảo cười, tay thì liên tục châm nho ăn

- Này này, có cần thẳng thừng vậy không ? — Gia Thế

- Thôi nào, dù gì ở đây cũng còn có 1 cặp đó thôi à. Khổ ghê, thích nhau đầu, trải qua bao nhiêu chuyện rồi cũng chẳng tiến triển gì — Mai Thy chật lưỡi nói

- Yêu, nó thú vị là ở chỗ đó đấy ! — Thiên Bảo cười

#KN

#degiaolaukhonuocmat

Bạn đang đọc truyện *Để Gió Lau Khô Nước Mắt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21

- Yêu, nó thú vị là ở chỗ đó đấy ! — Thiên Bảo cười
- Sao lại thú vị ? — Dương Minh hỏi
- Cô ấy trú ngụ trong tim tao lâu như vậy, còn chẳng chịu trả tiền trọ phòng nữa. — Thiên Bảo nói đùa
- Ày, sến sẩm quá ! — Mai Thy nói
- Đình Nhi, mau trả tiền trọ phòng đi kìa ! Cứ để người ta đòi mãi thôi — Thiên Kim cười, tay đặt lên vai Đình Nhi
- Chừng nào đích thân tôi đi đòi nợ thì hẳn trả ! — Thiên Bảo cười rồi nháy mắt với Đình Nhi

Đình Nhi khựng lại, bỗng đứng dậy rồi đi vào lều

Cô ngồi xuống vào một góc ở góc lều

...

15 phút sau

Thiên Bảo bước vào

Đình Nhi giật bản mình

Thiên Bảo không nói gì, tự mình nằm lên đùi Đình Nhi

- Anh về lều của anh mà nằm ! — Đình Nhi nhăn mặt nói
- Tôi không có gối ! — Thiên Bảo đáp
- Gối này — Đình Nhi nói rồi úp cái gối trắng lên mặt của Thiên Bảo
- Ý tôi là gối này này — Vừa nói anh vừa lấy tay chỉ vào đùi cô
- Biến thái !

Đình Nhi nói rồi đẩy Thiên Bảo lăn ra giữa lều

- Anh thích thì ở đây đi, tôi ra ngoài !

Đình Nhi nói rồi đứng dậy rồi bị Thiên Bảo kéo ngồi bệt xuống

Sau đó anh lại kéo khóa lều lại rồi ngồi xuống đối diện Đình Nhi

- Chuyện gì vậy ? — Đình Nhi hỏi

Thiên Bảo thở dài rồi nói:

- Theo đuổi em ba năm rồi, vậy mà em không có tình cảm gì với anh sao ?

Đình Nhi nhướn mày:

- Anh nói gì vậy ?
- Trả lời anh đi.
- Tôi... — Đình Nhi
- Cứ nói thật lòng mình. Anh sẽ nghe tất cả — Thiên Bảo
- Tôi... — Đình Nhi ấp úng

...

- Phương Linh ! Con sao vậy ?

Một người đàn ông và đàn bà trạc 40, ăn mặc quyền quý cao sang bước vào phòng bệnh

- Ai gây ra chuyện này ? — Ông gắt lên

Phuong Linh vô hồn nhìn ra cửa sổ, gương mặt tái mét, đôi môi khô khốc không chút máu

- Là con. — Phuong Linh đáp

- Con ? Là con làm sao ? — Bà hỏi

- Phải. Tất cả là do con.

- Tại sao lại làm những chuyện này chứ ? Con bị điên à Phuong Linh ? — Ông quát

- Con cũng không biết nữa, không tại sao con lại làm những chuyện đó... Phải, có lý do. Nhưng lý do ấy dù có giải thích đến mấy người đó cũng không hiểu được, thực sự không hiểu được lòng con... Vậy hà cớ gì con cứ cố chấp như vậy chứ ? — Phuong Linh khóc, những giọt nước mắt khô lại nay đã bị hóa lỏng rơi xuống áo

- Phuong Linh. Kết thúc thôi, con càng cố chấp ta càng sợ. Đừng cố rước họa vào thân nữa, đối xử tốt với bản thân con chút đi ! — Bà nói

- Con cũng muốn như thế... Nhưng trái tim lại không nghe theo lý trí... Vậy con phải làm sao đây ?

- Nếu muốn hủy hoại bản thân con thì cứ tiếp tục. Ta không can nữa. — Ông nói rồi rời khỏi phòng

- Bố giận rồi đấy. Mau mà dừng lại mọi thứ đi ! — Bà đáp rồi bỏ ra ngoài sau Ông

- Bố mẹ ? Có cũng như không thôi. Tại sao chẳng bao giờ tôi được mọi thứ tình cảm vậy ? Bạn bè, Gia đình, cả người thương cũng chẳng có.

Phuong Linh hét lên rồi rút dây truyền nước biển ra khỏi tay

- Kết thúc. Theo mọi kết cục đẹp nhất: " Vai phản diện là người chết " !

...

- Nói đi, không sao mà — Thiên Bảo cười, nắm lấy tay Đình Nhi

- Thực ra... Em thích anh.

Thiên Bảo mỉm cười rồi tiếp tục nghe Đình Nhi nói

- Nhưng, em sợ Phuong Linh... Sẽ hại chết em lẫn anh nên em không dám yêu anh...

- Tại sao lại sợ Phuong Linh chứ ? Em thì sợ cái gì ? — Thiên Bảo bật cười

- Phải, em không sợ Phuong Linh. Em sợ anh sẽ bị hại... Em suy nghĩ rất nhiều, em muốn anh quên em nhưng em lại không đủ dũng khí để rời xa anh... Lúc đó thì em chợt nhận ra, em yêu anh rồi... — Đình Nhi bật khóc

- Em yêu anh... nhiều vậy sao ?

- Phải. Nhiều lắm. Nhưng em không dám...

- Anh hiểu rồi — Thiên Bảo nói rồi lau nước mắt trên gương mặt của Đình Nhi

- Em vẫn còn sợ... Phuong Linh sẽ không bỏ qua...

Thiên Bảo chợt ôm lấy Đình Nhi, nói khẽ:

- Đừng lo, có anh ở đây rồi. Mọi chuyện sẽ ổn theo cách của nó thôi.

Đình Nhi khẽ gật đầu rồi đáp lại cái ôm đó

Tim cô lẫn anh đập nhanh, nhưng khi ôm nhau, hai trái tim lại hòa chung làm một nhịp đập

Tình yêu là như thế ?

#KN

#Degi Lau Khô Nước Mắt

Bạn đang đọc truyện *Để Gió Lau Khô Nước Mắt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.